

128

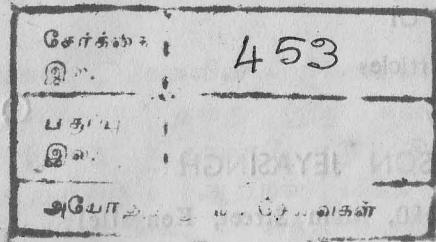
விப்பளைப்பளரம்

கேவதாசன் ஜெயசிங்

புல. 12
புதை

மெளவன்

தேவதாசன் ஜெயசிங்

மலைக வெளியீட்டகம்
கண்டி

1987

The Fourth Publication of
Hill Country Publishing House
(57, Mahinda Place, Colombo 6)

YAVVANAM

Collection Of

Literary Articles

Written by

DEVADASON JEYASINGH

('Dasons' - 90, Main Street, Kengalle)

and Published by 'CHINTHAMONI.'

Cover designed by

Mr. S. Doraisamy.

Printed at

ROYAL PRINTERS, 190, COLOMBO ST, KANDY.

First Edition:- November 1987

Second Edition:- January 1988

Price Rs.

25.00

OUR SINCERE THANKS TO: 'CHINTHAMONI'

அமைச்சரின் ஆசியறை

மலையக, கலை இலக்கியப் பேரவையின் ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர் கவிஞர் தேவதாசன் ஜெயசிங் அவர்களின் கைவண்ணத்தில் "யெளவனம்" வெளிவருவதை அறிந்து மட்டில்லா மகிழ்ச்சி யடைகிறேன்.

இறைமகன் இயேசுவின் வழியையும், இன்பத் தமிழ்மொழியையும் தமது இரு கண்களாகப் பாவித்து, இறை தொண்டோடு இலக்கியப் பணியும் ஆற்றிவரும் ஆற்றல் மிக்க கலைஞர் தேவதாசன் ஜெயசிங். "சிந்தாமணி" வார இதழில் இவர் எழுதிய இலக்கிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக "யெளவனம்" மலர்ந்து மணம் வீசுகிறது.

மலையகத்தாரின் மகத்தான இலக்கியப் பணியில் இவர் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கிறார். இலக்கிய ஆர்வமும், இன்றைய தலைமுறையினரின் எழுச்சிக்கு ஏற்றதும் இனியதும் செய்ய வேண்டும் என்கின்ற இவரது துடிப்பும் பாராட்டுக்குரியன.

இவரது இலக்கியப் பணியும், சமுதாயப் பணியும் மென்மேலும் வளர்ந்து சிறந்திட வேண்டுமென எல்லாம்வல்ல திருவருளைப் பிரார்த்தித்து வாழ்த்துகிறேன்.

செல்லையா இராசதுரை,
04-11-87 பிரதேச அபிவிருத்தி,
இந்துசமய, இந்துகலாசார அமைச்சர்.

பாராட்டுரை

ஆண்டவரது படைப்பினுள் வெவ்வேறு விதமான கொடைகள் அமையப் பெற்றுள்ளன. அவற்றை வளர்ப்பதும் மறைப்பதும் எம்மவர் கரங்களிலேயே தங்கியுள்ளது.

இவ்வகையில் தேவனின் தாசனுகிய திரு. தேவதாசன் ஜெயசிங் எம்மத்தியில் அரங் கேறினார். அவர் அருளுரை ஆற்றுவதில் மட்டு மல்ல; எழுத்துத் துறையிலும் சளைத்தவர்கள் என்பதற்குப் பத்திரிகைகளில் வெளியான இவரது கட்டுரைகள் சான்று பகர்கின்றன.

தெள்ளிய தமிழில் - இனிய சுவையில் எதையும் எடுத்துக் கூறும்போது அதனுள் ஒரு படிப்பினையெயும் இனைத்துக் கொடுப்பது இவரது தனிக்கலை. இவரது இலக்கியப் பணியினைப் பாராட்டும் அதே வேளை இவரைப் போன்று பல கலைஞர்கள் தமிழன்னையை அலங்கரிக்க வேண்டுமென்பதே என் அவா.

வாழ்க ஜெயம்!

வளர்ட்டும் இவரது கற்பனை!

தொடர்ட்டும் இவர் சேவை.

மறை திரு. கெனன் ஜோன் எஸ். ஐஸ்க்
- பிரதம குரு -

கண்டி மாவட்ட தமிழ் குருவாதினம்

கிறிஸ்துநாதர் ஆலயம்
கண்டி.

மற்றும் ஒரு மணியாரம்

சிந்தாமணி வாசகர் ஒருவர் ஒரு நாள் என்னைப் பார்க்க வந்தார். தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

“நான் ஓர் இலக்கிய ரசிகன்; சிந்தாமணியில் வரும் இலக்கியக் கட்டுரைகளை விரும்பிப் படிக்கிற வன். தேவதாசன் ஜெயசிங் என்பவர் நன்றாக எழுதுகிறார்” என்றார்.

“மிகவும் சந்தோஷம்” என்றேன் நான். தொடர்ந்து அவர் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“உங்களுக்கு தேவதாசன் ஜெயசிங்கைத் தெரியுமா?” என்பதே அவர் கேட்ட கேள்வி.

“தெரியாது” என்று நான் பதில் கொண்டேன்;
அவர் திகைத்துப் போனா!

“தெரியாதா? அப்படியானால் தெரியாத, ஒரு பருடைய கட்டுரைகளையா இப்படி, அடிக்கடி, சிந்தாமணியில் முக்கியத்துவம் கொடுத்து, படம் போட்டு, ஏழ கலம் தலைப்பும் போட்டு, பிரமாதப் பழுத்திப் பிரசரித்து வருகின்றீர்கள்?” என்றார் அவர்.

“என் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?” என்று நான் திருப்பிக் கேட்டேன்.

அவர் கூறிய பதில்க் கேட்டு அப்போது நான் திகைத்துப் போனேன்!

“சிந்தாமணி உட்பட பல பத்திரிகைகளுக்கு நானும் இலக்கியக் கட்டுரைகள் எழுதி அனுப்பி வருகிறேன். ஒன்றுகூட வெளிவரவில்லை. ஆசிரியருடன் பழக்கம் இருந்தால் தான் கட்டுரைகள் பிரசரமாகும் என்று சொன்னார்கள். அதனால்தான் இன்று உங்களைப் பார்க்க வந்தேன்” என்றார் அவர்.

நான் அவரிடம் சொண்டேன்:

“ஜெயசிங் என்பவரை எனக்குத் தெரியாது. அவரை நான் கண்டதுமில்லை; அவருடன் பேசியதும் இல்லை. அவர் கறுப்பா, சிவப்பா, நெட்டையா, குட்டையா என் பதைக் கூட நான் அறிய மாட்டேன். ஆனால், அவர் ஒரு

நல்ல இலக்கிய எழுத்தாளர் என்பதை மட்டும் நான் அறி வேன். இதை, அவரது கட்டுரைகளைப் படித்தே நான் தெரிந்து கொண்டேன். அவருடைய கையெழுத்துப் பிரதி என்னிடம் வரும்போது அவருடைய முதலாவது வாசகள் நான்தான்.”

இப்படிக் கூறியதும், ஓர் அதிசய மனிதரைப் பார்ப்பது போல, அவர் என்னைப் பார்த்தார். நான் கூறியதை அவர் நம்பினாரோ, நம்பவில்லோ தெரியவில்லை. ஆயினும், இன்றுவரை, அதாவது இந்த ஆசியுரையை நான் எழுதும் இன்றைய நாள் வரை, என் கூற்று சுத்திய மானதாகும். தேவதாசன் ஜெயசிங் என் பவரை என்கு நேரில் தெரியாது; தெரியவே தெரியாது.

எனக்கு அறவே தெரியாத ஒருவரின் கட்டுரைகளை நான் விரும்பிப் பல வருடங்களாக தினைபதி-சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் பிரசரித்து வந்திருக்கிறேன்; பணமும் அனுப்பி வந்திருக்கிறேன் என்றால், அதற்கு மூன்று மாரணங்கள் உண்டு:

ஒன்று, தரமான இலக்கியக் கட்டுரைகளை அவர் எழுதுகிறார் என்பது.

இரண்டு, எழுதும் விஷயங்களை பத்திரிகைகளுக்கு ஏற்றவையாக, பார்மரும் படித்து அறியக்கூடிய, எளிய தமிழ் நடையில் எழுதுகிறார் என்பது.

மூன்று, எடுத்தாரும் கவிதை கவிஞர் இலக்கிய நயங்களையும், இனிய பல சுவைகளையும் ரஸமாகப் பிழிந்து தருகிறார் என்பது.

இப்படியாக கட்டுரைகள் எழுதி ஞால், எந்த ஒரு பத்திரிகாசிரியனுக்கும் அவற்றை நிராகரிக்க மனதுவருமா?

தரமான நல்ல கட்டுரைகளை, கவிதைகளை, கதைகளைப் பிரசரிப்பதற்கு, எந்த ஒரு நடுநிலைப் பத்திரிகாசிரியனையும் ‘இன்புள்ளவன்ஸ்’ பண்ணத் தேவையில்லை. தரங்கெட்டவற்றைப் பத்திரிகையில் தினிப்பதற்குத்தான் பழக்கம், அறிமுகம், பெரிய இடத்து பிபார்சு எல்லாம் தேவைப்படலாம்.

தனது பத்திரிகையில் பிரசரிப்பதற்கு ஒரு நல்ல படைப்பு கிடைத்துவிட்டால், அந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியன் உற்சாக்தால் ஆள்ளிக்குதிப்பான். காரணம், அதைப் பிரசரிப்பதனால், தனது பத்திரிகை வாசகர்களிடையே நன்மதிப்பையும், பாராட்டையும் பெறப் போகிறது என்ற மகிழ்ச்சியால் தான்.

இந்த உண்மைகளை அன்று என்னிடம் வந்த அன்பரிடம் விளக்கினேன். அவரும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஜெயசிங் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர் என்பது மட்டுமல்ல நிறைந்த அடக்கமும் பணிவும் உடையவர். அவர் ஒரு தமிழ்ப் பாடசாலை அதிபர். அப்படியருந்தும் அவர் எனக்கு எழுதும் கடிதங்களில் என்ன “இலக்கியத் தந்தை” என்றும் “எனது எழுத்துவகைக்குரு” என்றும் விளித்து எழுதுவார். அத்தகைய ஓர் அந்தஸ்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு என் மனம் ஒருப்படுவதில்லை. அளவு கடந்த அபிமானத் தால் அப்படி எழுதுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

என்றாலும், ஏகலைவன் ஒருவன் எங்காவது உருவானால், குறுக்கே நிற்பதற்கு நான் யார்? “கட்டைவிரலை காணிக்கையாகக் கொடு” என்று கேட்கும் துரோணரின் கொடுரை என்னிடம் ஒரு போதும் ஏற்படவே ஏற்படாது. பிறர், சிறந்த எழுத்தாளராக, கவிஞராக, மலர்வதைக் கண்டு, மதிக்கப்படுவதைக் கண்டு மகிழும் மனம் என்னுடையது.

அந்த வகையில் ‘யெளவனம்’ வெளி வருவதை நான் மனமார வரவேற்கிறேன். பாராட்டுகிறேன் சிந்தாமணியில் பிரசரமான 23 இலக்கிய மனம் கட்டுரைகளைத் தேர்ந்து 23 மணிகளைக் கோர்த்த ஓர் ஆரமாகத் தருகிறார் ஜெயசிங். இது, தமிழ் அண்ணிக்கு அணியப்படும் மற்றெலூரு மணியாரமாகத் திகழுகிறும்.

எழுத்தாளர் ஜெயசிங்கைப் பற்றி நான் உண்மையில் பெருமையடைகிறேன். அவர் ஆற்றலையும் உழைப்பையும் மதிக்கிறேன். அவருடைய தமிழ் நடையை ரசிக்கிறேன். இன்னும் பல நூல்களை அவர் தொடர்ந்து வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

மேலும் மேலும் அவர் வார்ச்சியுற வாழ்த்தி ஆசி கூறுகிறேன்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்
5, குண்சேன மாவத்தை,
கொழும்பு 12,
30-11-1987.

பிரதம ஆசிரியர்
தினைபதி-சிந்தாமணி

மதிப்புரை

சிறந்த எழுத்தாளர் வரிசையில் நாம் திரு. தேவதாசன் ஜெயசிங் அவர்களையும் வைத்துக் கொள்ளலாம். தான் படித்துச் சுவைத்த இலக்கிய நூல்களை ஏனையோரும் படிக்கவேண்டும்; அவர்களும் அவற்றைச் சுவைத்து இன்புற வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை உடையவராக இவர் திகழ்கிறார்.

சிறந்த அதிபராகக் கடமையாற்றும் இவர் 'கிறிஸ்தவ தமிழ் இலக்கியங்களும் ஏனைய இலக்கியங்களைப் போலவே சிறந்தன' என்ற கருத்தினை 'யெளவுளம்' என்ற பகுதியில் திறம்பட விளக்கியுள்ளார். மற்றும் பல காவியக் காட்சி களைத் தனது கட்டுரைகள் மூலம் வாசகர் மனக்கணமுன் ஒனியமாகவே உருப்படுத்தியுள்ளார்.

'அழுதெனும் தமிழ் இலக்கியம் என்றும் எழிலும் இளமையும் உடைத்து' என்பதால் 'யெளவுளம்' எனும் பெயர் நூலுக்கு மிகப் பொருத்தமே. அழியா இலக்கியங்களை அசை போடவிரும்புவோருக்கு இது ஓர் அழிய படைப் பெனலாம்.

ஆசிரியரது இலக்கியப்பணி மென் மேலும் சிறக்கவும், தொடர்ந்தும் தமிழ்மொழிக்குப் பயனளிக்கும் முறையில் இவர் பணியாற்றவும் வேண்டுமென மனப்பூர்வமாக வாழ்த்துகின்றேன்.

சீடா நிறுவனம்,
கல்வி அமைச்சு.

கலாந்தி கே. எஸ். இராஜரட்னம்,
விசேட கல்விப் பணிப்பாளர்.

பதிப்புரை

மலைமுகடுகளிலும், தேயிலைக்காடுகளிலும் மலரும் இலக்கியப்படைப்புகளை வெளியிடுவதே மலையக வெளியீட்டுக்கத்தின் நோக்கமாகும். இதன் நான்காவது வெளியீடு கட்டுரை இலக்கியமாகும். இதனை தந்திருப்பவர் கவிஞர் தேவதாசன் ஜெயசிங்.

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையின் நிர்வாகக் குழு உறுப்பினரான இவர் கடந்த கால் நூற்றுண்டுக்கு மேலாக கல்விப்பணியைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்.

மலைச் சிகரங்களைப் போல கலைச்சிகரங்களையும் மலையக வழித்தோண்றல்கள் தரிசிக்க வேண்டும் என்பதே இவர் நித்தம் காணும் கனவாகும். அதை நன்வாக்கும் அரும் பணியில் அயராது உழைத்தும் வருகின்றார்.

கட்டுரை இலக்கியத்தில் கவிஞர் தேவதாசன் ஜெயசிங் கைதெர்ந்தவர் இந்நாலில் 'என் இதயத்திலிருந்து . . .' என்ற பகுதியை ஒருபக்கம் முழுவதிலும் ஒரே வரியில் வரைந்துள்ளமை இதற்கு ஒரு சான்றூகும்.

இவரது கைவண்ணத்தில் பிறந்த சொற் - கோலங்கள் 'சிந்தாமணி'யில் மலர்ந்து, ஆயிரக்கணக்காண இதயங்களில் மணம் வீசி, இன்று 'யெளவுளம்' எனும் களஞ்சியமாக கரங்களிலே தவழ்கின்றது.

இதனை வாழ்த்தி, வரவேற்ற வேண்டியது இலக்கிய நெஞ்சங்களின் கடமையாகும்.

அந்தனி ஜீவா,
- நிர்வாகி,
மலையக வெளியீட்டுக்கம்.

● நன்றி

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக எழுதிவரும் எனது படைப்புகளிற் பலவற்றை அரங்கேற்றி அவற்றுட் சிலவற்றை நூலுருவிற் படைக்க சந்தர்ப்பம் அளித்த சிந்தாமணி ஆசிரியர் மதிப்புக்குரிய எஸ்.டி. சிவநாயகம்

அவர்களுக்கு.

● குறிப்பு:-

கட்டுரையின் அடியிற் காணப்படும் திட்டி பத்திரிகையில் வெளிவந்த நாளைக் குறிக்கும். பத்திரிகைத் தலைப்புகள் அனைத்தும் நூல் வடிவுக்கு ஏற்றதாக மாற்றப்பட்டு ‘இளமையும் எழிலும்’ என்றும் ‘குன்றுதது தமிழ் இலக்கியம்’ என்ற காரணத்தால் ‘யெளவனம்’ எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

★ வாசகான் வசதிக்காக . . .

உரு -	கரு -	உறைவிடம்
-------	-------	----------

1. யெளவனம் - தேம்பாவணி - 13
2. தென்றல் - பரஞ்சோதி முனிவர் - 18
3. சூரிய காந்தி - மலரும் மாலையும் - 22
4. ஒந்தறக் கண் - கம்பராமாயணம் - 25
5. பஞ்சபாணங்கள் - கம்பராமாயணம் - 28
6. சந்தமைரம் - கலித் தொகை - 33
7. தீர்ப்பு - இயேசுகாவியம் - 36
8. யமகண்டம் - காளமேகம் - 39
9. பொருத்தம் - கம்பராமாயணம் - 44
10. வேப்பமாலை - பழம் இலக்கியம் - 47
11. பாதி வெண்பா - ஒளவையார் - 52
12. பழிக்குப் பழி - கம்பராமாயணம் - 55
13. எதிரும் புதிரும் - கம்பராமாயணம் - 58
14. ஏக்கம் - ஒளவையார் - 61
15. படையும் கொடையும் - புறநானூறு - 64
16. சதியும் சபதமும் - மகாபாரதம் - 68
17. கைராசி - கண்ணதாசன் - 70
18. அமுது - படையல் - 74
19. தோது - கம்பராமாயணம் - 77
20. நவமலர்கள் - தேம்பாவணி - 80
21. மதிவதனம் - பாரதிபாடல் - 85
22. விளாங்கணி - தேம்பாவணி - 87
23. வேட்டை - தேம்பாவணி - 90

என் இதயத்திலிருந்து . . .

அன்பு நெஞ்சங்களே,

1962ல் இலங்கை கலைக்கழகம் நடத்திய அகில இலங்கை தமிழ் நாடக எழுத்துப் போட்டியில் மூன்றாவது பரிசைப் பெற்றதனைத் தொடர்ந்து எழுதப் பயின்ற என்னை மதித்து - மடியில் தவழலிட்டு - நடைபயிற்றி இன்று நூலொன்றினை அமைக்கும் அளவுக்கு வளர்த்தெடுத்த பெருமை தினபதி - சிந்தாமணி பத்திரிகைகளையே சாரும் என்பதால் அவற்றின் இயக்குநர்களை எனது எழுத்துகளை ஆசானாக மதித்து வருகின்றேன் என்பதைப் பகிரங்கப் படுத்திக் கொள்வதில் பெருமையடையும் அதேவேளை,

ஆசியுரை - வாழ்த்துரை - பாராட்டுரை மதிப்புரை- பதிப்புரை - அறிமுகம் ஆசியவற்றூல் என்னைக் கொர வித்துள்ள பெரியார்களுக்கு இதயழுர்வமான நன்றிகளைக் கூறி,

அட்டைப்பட ஓவியர் - அச்சகத்தார் - அரங்கேற்றி யோர் - மனத்தால் ஊக்கப்படுத்தியோர் - பணத்தால் உற்சாகப்படுத்தியோர் அனைவரையும் மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டி,

தனது வறுமையிலும் சிறுமையிலும் கூட நாடளாவியரிதியில் நான் பெருமைப்படுமளவுக்கு என்னைக் கல்வி மானுக்கிய காலஞ்சென்ற என் அருமைத் தந்தை திரு. எஸ். தேவதாசன் அவர்களையும் அன்புடன் நினைவு கூர்ந்து,

இம்மட்டும் என்னை ஜீவனேடு பாதுகாத்து வரும் எல்லாம் வஸ்ஸ இறைவனை நன்றியுடன் ஸ்தோத்திரித்து.

எனது எழுதுகோலுக்குத் தொடர்ந்தும் பணியாற்றும் பணியினை வழங்கும் உரிமையை வாசகர்களிடமே விட்டு விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி.

'தாசன்ஸ்'
90, மெயின் வீதி,
கெங்கல்ல.

இலக்கியப் பணியில்,
தேவதாசன் ஜெயசிங்.

1975ம் ஆண்டு

குருத்தோலையாய்க் கழன்றுபோன

எம் குலக் கொழுந்து

சௌலமன் டென்யல்

நினைவாக

யெளவனத்தின் யெளவனமே! யாமிழந்த செல்வமே!
யெளவனத்தில் உதிர்ந்த ஸலரே! - யெளவனமாய்
ஈந்தவென் படைப்பதை ஈண்டுள் நினைவாக
'யெளவனம்' எனத்தந்தேன் கான்.

1 யெளவனம்

இத்தாலிய இலக்கிய மேதை எனக் கூறப்படும் கொண்டன்டென் ஜோஸப் பெஸ்கி, சமயப் பணி மேற் கொண்டு தமிழ் நாடு வந்த போது தமிழிலக்கியங்களில் கொண்ட வாஞ்செயால் தமிழைப் பயின்றார். “வீரமா முனிவர்” என்ற பெயரையும் கொண்டார். தேம்பாவணி என்ற தித்திக்கும் நூலை தீந்தமிழில் ஆக்கினார்.

உள்ள, உள்ள, உள்ளம் பூரிக்கும் தெள்ளுதமிழ்க் கவிதைகளால் அணி செய்யப்பட்ட இக் காவியத்தைப் பலரும் பலவாறு வருளிக்கின்றனர்.

தேம்பாடு அணி எனப் பிரித்து வாடாத அழகு, வாடாத அழகு, வாடாத மாலை என்பாரும், தேன்பாடு அணி எனப் பிரித்து தேன்போன்ற பாக்களின் அலங்காரம் என்போரும் உள்ளர்.

கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றிற்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையிலான கவிதைகள் மலிந்திருப்பதே இதற்குக் காரணம் என்றும் கூறலாம். கற்பணத் திறனும் அவற்றின் அமைப்பு முறையும் கருத்தையள்ளும் கொள்ளை அழகாகக் காட்சி தருகின்றன.

பெலிஸ்தியருக்கும் இஸ்ராயேலருக்கும் இடையே போர் நடக்கிறது. கொண்டல் குலவும் குன்றுகள் இரண்டு, எதிர் எதிராய் நிமிர்ந்து நற்கின்றன. நடுவிலே, அமைதியாய் அயர்ந்து கிடக்கும் அகன்றதொரு பள்ளத்தாக்கு. ஒரு குன்றிலே இஸ்ராயேலரின் படைகள். எதிர்க்குன்றில் பெலிஸ் தியரின் படைகள்.

பெலிஸ்தியரின் பக்கத்திலே பயங்கரமான ஒரு வீரன், ஆறு முழுமுழு ஒரு ஜானும் உயரம் கொண்டவன். வெண் கலத்தால் ஆக்கப்பட்ட கவசங்களை தலையிலும், மார்பிலும், தோள்களிலும், கால்களிலும் அணிந்தவன். அவன் கரம் பிடித்தம் ஈட்டி நெசவுக்காரரின் படை மரத்தின் கணதியாக இருந்தது.

எதிர்த்த மலையில் அணிவகுத்து நிற்கும் இஸ்ராயேல ரைப் பார்த்து அவன் அறை கூவுகின்றன.

அதை வீரமா முனிவர் பின் வருமாறு வடிக்கின்றார்.

கூர்த்த போர் செயக் கூடினர்க்கு, ஒருவன் வந்தெத்தி “சீர்த்த நான், அவன், சிறந்த போர் தனித்தனி தாக்க; தோர்த்த பாங்கினர் தொழும்பரென் ரூக்கவர்” என்னு, ஆர்த்த ஒரையால் நகைத்து இகழ்வறைந்து அழைப்பான்.

அதர்வது, “எதற்காக நீங்கள் போருக்கு அணிவகுத்து நிற்க வேண்டும்? உங்களில் தன்மானமுள்ள வீரன் ஒருவன் இருப்பானேயானால், அவன் தனி ததவஞக என்னிடம் வரட்டும்; நானும் அவனும் தனி ததனியாக பொருத வேண்டும். எவர் தோற்கின்றனரோ அந்தப் பகுதி மற்றப் பகுதியினர்க்கு அடிமைகளாவோம்” என்று ஆகடியம் பண்ணி, அவர்களை நிந்தித்து, ஏளனம் பண்ணிக் கூறுகிறுன்.

இஸ்ராயேலரின் தலைவனான சவுலும், சகல வீரர்களும் அவ்வீர கர் ஜீனையைக் கண்டு கூலங்குகிறார்கள். இதை கவிஞர் இவ்வாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பெரிய குன்றமோ, பேயதோ, பூதமோ, யாதோ உரிய தொன்றிலா உருவினைக் கண்டுளி, வெருவி கரிய விஸ, இடி கத்த யின் கொடு விடுத்தன்ன அரிய கோவியாற்றறைந்த சொல் கேட்டனர் மருண்டார்.

உக்கிரமான மின்னவைடு தொன்றும் பயங்கர இடி யோசை போன்ற குரவினால் “கோவியாத்” எனப்பட்ட அவ்வீரன் முழங்கியதைச் செவியுற்ற சவுவின் வீரர்கள் மலையோ, பேயோ, பூதமோ இவன் என என்னி வெருள் கின்றனர்.

இவ்வரைகளைச் செவிமடுத்த மன்னன் சவுல், “எவ்வளரு வன் இவனை வெல்லுவானே, அவனுக்கு என் மகளை மனம் செய்து வைப்பேன்; அவனை உயர்த்தி வைப்பேன்” என்கிறுன்.

இவ்வேளையிலே தாவீது என்ற இளைஞன், போர்க் களத்தில் சவுலோடு இருக்கும் தனது சகோதரர்களைச் சந்திப்பதற்காக அங்கு வருகிறுன்.

பெலிஸ்தியரின் பக்கத்திலே கோவியாத வழிமேபோல் ஆர்ப்பரிக்கிறதையும், எதிர்த் திசையிலே இஸ்ராயேலர் ஆமைகளாக-பதுமைகளாக அடங்கி ஒடுங்கி நிற்பதையும் அவதானிக்கிறுன்.

மன்னன் சவுலிடம் செல்கிறுன் சின்னவன் தாவீது.

“மன்னு! அவனை எதிர்க்க நானே சென்று வருவேன்: வென்றும் வருவேன்” என்கிறுன்.

சவுல் அதிசயிக்கிறுன். “சின்னவனே, உள்ளை நான் நம்ப வாமா? உண்ணால் இது இயலக்கூடியதா?” என்ற ஏளனப் புன்னண்கயோடு அவனை ஏற இறங்கப் பார்க்கிறுன் மன்னன்.

தாவீது, மன்னனை நோக்கி மேலும் கூறுகிறுன்.

“திறம் கடுத்த கொல் சிங்கமும் உளிய மும் பாய்ந்து மறம் கடுத்து அதிர் வல்லியத்து இனங்களும் எதிர்ந்து கறங்கு அடுத்த கால் சுழுத்தினை முறுக்கி, நான் கொன்றேன்; அறம் கெடுத்தவன் அவற்றிலும் வலியனே”, என்றுன்.

“மன்னு.....! அன்றெரு நான் ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த வேளை ஒரு சிங்கம் அதனைத் தொடர்ந்து கரடி என்பன வந்து என் ஆடுகளைப் பிடித்தன.. அவற்றைத் தனிமையில் எதிர்த்துக் கொன்றவன் நான். இந்த அறப் மனுஷன் எனக்கு எம் மாத்திரம்?” என்கிறுன்.

மன்னவளின் ஆசியோடும், மற்றவர்களின் குதுகலாடையோடும் சின்னவன் தாவிது கையிலே தடியுடன், கைப்பையிலே ஜந்து கூழாங் கற்கஞ்சன், மறு கையிலே கவனுடன். கோவியாத்தை எதிர்க்கப் புறப்படுகிறுன்.

இதைக் கண்ட கோவியாத், ஏளனத்தோடு -

'நீ அடா! எதிர் நிறப்பதோ? மதம் பொழி கரிமேல் நாய், அடா! விணை நடத்துமோ? கதம் கொடு நானே வாய் அடா! பின்து, உயிர்ப்பிட மறுகி நீ நுண் தூள் ஆய் அடா! உலகு அப்புறத்து ஏகுவாய்' என்கிறுன்.

கோவியாத் தாவிதை ஏளனம் செய்கிறுன். "அடே சிறிய பயலே, மதம் பொழிகின்ற பெரிய யானையைப் போன்ற என் மீது சின்னஞ் சிறிய நாயையைப் போன்ற நீயா போர் தொடுக்க வந்திருக்கிறோய்? கதா யுத்ததைக் கொண்டு உண்ணைத் தூள் தூளாக நொறுக்கி வீசி விடுவேன். அப்புறமாக ஒதுங்கிப் போடா" என்கிறுன் கோவியாத்.

தாவிதோ, "நீயோ பட்டயத்தை நம்பி, ஈட்டியின் பலம் கொண்டு என்னிடத்தில் வருகிறோய்? நானே, நீ சபீத்த இஸ்ராயேலரின் இறைவனின் பலத்தினுலே உண்ணிடத்தில் வருகிறேன்" என்கிறுன்.

கோவியாத் கோபத்தோடு நெருங்குகிறுன்.

தாவிது தைரியமாக முன் நேருகிறுன்.

அப்பக்கம் அசைந்து வரும் யானையைப் போல கோவியாத் வருகிறுன், இப்பக்கம் ஊர்ந்து செல்லும் ஆமையைப் போல தாவிது செல்கிறுன்.

எங்குமே அமைதி நிலவுகிறது.

இருதிரத்தாரும், என்ன ஆகுமோ? எப்படி-முடியுமோ என ஏக்கத்தோடு நோக்கிக்கொண்டிருக்க, தாவிது பட்டெனப் பையுள் கையை விட்டு, பொட்டெனக் கல்லை எடுத்து கவணிவிட்டுக் கறங்கு போல் கழற்றிச் சட்டென எறிகிறுன்.

பட்டது கல் கோவியாத்தின் நெற்றியில்,

பட்ட மரமாய் நிலத்தில் வீழ்கிறது அப்பயங்கர உருவும்!

இந்தப் பயங்கர சம்பவத்தைப் புலவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

கல்லை ஏற்ற வூம், கவணிஸைச் சுழற்ற வூம், அக்கல் "ஒல்லை ஓட்ட வூம் ஒருவரும் காண்கிளர்; இடிக்கும் செல்லை யொத்தன சிலை நுதற் பாய்தலும் அன்னன். எல்லை பாய்ந்து இருள் இரிந்தென வீழ்தலும் கண்டார்"

இவ்வண்ணமாய் இத்தாவிய இலக்கிய சிற்பி வீரமா முனிவர் தம் இலக்கிய ஆற்றலைச் சித்தரித்துள்ளார்.

தாவிது வீசிய கல் கோவியாத்தின் நெற்றியில் பாய்ந்த தும் கோவியாத் வீழ்ந்தான். எப்படி? எவ்வளவு? விரைவாக வீழ்ந்தான் என்பதை வர்ணிக்கும் இடம் அற்புதமாக அமைந்திருக்கிறது.

ஓளி பாய்ந்ததும் இருள் அகல்வது போன்ற வீக்கத்தில் கோவியாத் வீழ்வதை அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் கண்டார் களாம்.

சுதா கல்யாணத்திலே ராமன் வில்லை எடுத்து முறிக் கும் கட்டத்தைக் கம்பன் "எடுத்தது கண்டனர்; இந்தது கேட்டார்" என்று கூறியிருக்கிறுள் அல்லவா? அது போன்றே இந்த இடமும் இலக்கியச் சுலை பயக்கிறது.

எல்லை பாய்ந்து இருள் இரிந்தென வீழ்தலும் கண்டார்!

2 தென்றல்

நின்ற நிலையில் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் குண்டுகளும், அண்ட வெளியை வென்று வரும் அனு உபகரணங்களும் இன்று சர்வசாதாரணமாகி விட்டன. இவற்றிற்கெல்லாமே அடிப்படைக் காரணி, “அறிவு முதிர்ச்சி” எனக் கொள்ளல் பொருந்தும்.

அறிவைப் பெறுதலும் அதை வளர்த்தலும், அதில் முதிர்ச்சி அடைதலும் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து கொண்டு பெற்று விடக்கூடியன அல்ல.

உண்மையான அறிவைப் பற்றிக் கூற வந்த வள்ளுவப் பெருந்தகை,

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” என்கிறார்.

அதாவது, பலரும் பலதைக் குறிப்பிடுவார்கள். கூறு வார்கள். எவர் எவற்றைக் கூறினும், எவரது கூற்றினைக் கேட்பினும், அவற்றுள் உண்மைப் பொருள் எது? பயன்தரு விடயம் எவை? காக்க வேண்டிய கருத்து என்ன? என்பன வற்றைத் தெளிவாக்கி கொள்வதிலேயே உண்மையானதும், பயன்தரத் தக்கதுமான “அறிவு” அமைகின்றது என்பதாகும்.

எனவே, உண்மை அறிவைப் பெறுவதாயின் எந்த ஒன்றையும் மேலோட்டமாகப் பார்ப்பதினால் மட்டும் பெற்று விடல் முடியாது. அங்கும் இங்கும் சென்று அனைத்தையும் கற்றுத் தெளிவு பெற்றுத் தேற வேண்டும்.

வள்ளுவரின் கருத்துப்படி:-

“ஆய்ந்தோய்ந்து” பார்ப்பதனால் அறிவு வளர்ச்சி-முதிர்ச்சி - இவற்றுக்குப் பயன்தரு நன்மைகள் கிட்டும்.

“வாசிப்பு ஒருவளைப் பூரண மனிதனுக்குகிறது” என்ற கோட்பாடு அனைவராலும் மறுக்கப்படாமல் ஏற்கப் படத்தக்க ஒன்றாகும். இதன்படி எதையுமே யாரும் வாசிக் கூலாம். ஆனால் “அறிவு பெறுதல்” என்ற அடிப்படையில் முதல் மாணுக்கரைப் போல இயங்குதலே சாலப் பொருத் தமுடையதாகும்.

“மாணுக்கரில் மூன்று பிரிவினர் உளர்” என்பதாக முன்னேர் வகுத்துள்ளனர். முதல் மாணுக்கர், இடை மாணுக்கர், கடை மாணுக்கர் என்போர்.

இவர்களுள் கடை மாணுக்கர் பண்ணைடையைப் போன்ற வர்கள். வடிகட்டும் போது நல்லவற்றை ஒழுக விட்டுத் தேவையற்றவைகளைத் தேக்கி வைத்துக் கொள்வது பன்னையைப் போன்ற இயல்பு. இதேபோல் இவர்களும் அவசியமான வற்றை விட்டு விட்டு அவசிய மற்றவற்றைக் களஞ்சியப் படுத்திக் கொள்வர்.

இடை மாணுக்கரோ கிளியைப் போன்றவர்கள். கிளி யானது வளர்ப்போர் சொல்லும் சொற்களைத் தவிர வேறொதையுமே மன தில் போட்டுக் கொள்வதில்லை. சொல்லிக் கொடுப்பதை மட்டுமே மீளவும் கூறிக் கொண்டிருக்கும். அதேபோல் இவர்களும் தாம் செவியற்றவற்றை அல்லது பார்த்தவற்றை விட்டு அப்பாலோ இப்பாலோ ஒரு இம்மியும் பிசுகுவதில்லை.

என்றாலும் முதல் மாணுக்கரோ, அன்னப்படியைப் போன்றவர்கள். பாலை நீருடன் கலந்து வைத்த போதிலும் கூட நீரை நீக்கிப் பாலைப்பருகுமாம் அன்னம்!

அஃதே போல் இவர்களும் (அறிந்தவற்றில்) “மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு” என்ற வள்ளுவன் வாக்குப் படி தேவையானவைகளை மட்டுமே தெரிந்து கொள்வர்.

இவ்வாறு முப்பிரிவினரின் செயற்பாடுகளையும் நுணுகி நோக்குமிடத்து முதல் மாணுக்கரின் செயற்றிறனே அறிவைப் பெறுக்க வல்ல சிறந்த ஆயுதமெனத் தோன்றுகிறது.

சிறந்த அறிவினைப் பெறுதற்கு மேலோட்டமாகப் படித்தால் மட்டும் போதாது. சிலவற்றை இவ்வாறு படித்தாலும் கூட பலவற்றை நினைவிட நுழைந்து, ஆழ்ந்து அகன்று படிக்கவும் வேண்டும்.

ஏனெனில் 'கல்வி கரையில்; கற்பவர் நாள் சில' என்பது நாலடியார் கூற்று.

அதேவேளை, ஓளவையாரும்,

"கற்றது கைம் மன்னளாவு; கல்லாதது உலகளாவு" என்கின்றார்.

ஏன்? அத்தியர் கூடல் குடித்த குறமுனி- தமிழ் குடிக்க முற்பட்டுத் தோல்வி அடையவில்லையா?

எனவே, அறிஞனுக்கு - அறிவைப் பெற முயஸ்பவனுக்கு அறிவை வளர்க்க ஆசைப்படுவனுக்கு ஒரு வகைக்கூலில் எவ்வகையிலும் பயன்விக்காது. அவன் பல வழிகளில் சென்று பல துறைகளில் ஒரு முற்பட்டுத் தோல்வி அறிவைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு அறிவு பெறவிழையும் போது இலகுவாக அதை அடைந்து விடவும் முடியாது. சில சந்தர்ப்பங்களில் வசதியாகவும், வாய்ப்பாகவும், இலகுவாகவும் அதைப் பெற்று விட்டாலும் கூட பல சந்தர்ப்பங்களில் இடர்கள் தடைகள் சிரமங்கள் இல்லாமலுமில்லை. எனவேதான்,

"எத்தனையோ மேடுபள்ளம் வழியிலே - உண்ணே
இடற வைத்துத் தள்ளப் பார்க்கும் குழியிலே...
அத்தனையும் தாங்கிக் காலை முன்வையடா..."

என்று கவிஞர் எழுதி வைத்தான் போலும்.

இவ்வாறு முற்றுமுணர்ந்த அறிவினைக் கற்றுத் தெளிவதற்குத் தென்றவிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொன்ன வேண்டிய முக்கிய அம்சங்களும் உண்டு என்கிறார் 'பரஞ்சோதி முனிவர்'.

வீசும் தென்றலையும் பேசும் அஞ்சகத்தையும், பாடும் குயிலையும், ஆடும் மயிலையும் கான்போர் கவனியாது விட்டாலும், கவிஞர் இலகுவில் விட்டுவிடுவதில்லை. இதற்குப் பரஞ்சோதி முனிவர் மட்டுமென்ன; விதிவிலக்கா?

யிக் நெருக்கமான செடிகளையும் அடர்த்தியான கொடி களையும் வளர்த்தியான மரங்களையும் கொண்டது அச்சோலை. அதற்குள் செல்வதானால் மேலோட்டமாக வெகு இங்கு வாகச் சென்று விடமுடியாது. தலையை வளைத்து நுழைந்து தான் செல்ல வேண்டும்.

அடுத்ததாக அமைந்திருக்கின்றது அந்த அமைதியான வாவி, அதன் மேலே இலேசாகச் செல்லலாம். சோலைக்குள் நுழைவது போன்ற சிரமம் அங்கு இல்லை.

அடுத்து, அவ்வாவியிலே பங்கய மலர்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. தென்றலுக்கு அவை அசைந்தாடுகின்றன. எனவே, தென்றல் அவற்றின் இதழ்களின் இடைகளுக்குள் இயல்பாகவே புகுந்து துழாவுகின்றது.

தொடர்ந்து இருப்பன: மனமிகுந்த மயிலை, மூலை, மல்லிகைப் பந்தர்கள். அந்தப்பந்தர்களும் அத்தியான நிலையில் இருக்கின்ற காரணத்தால் தென்றல் அங்கே தாவிச் செல்கின்றது. இதன் பெறுபேருக எல்லா மலர்களின் மணமும் தென்றலோடு சேர்க்கப்பட்ட காரணத்தால் தென்றல் மிகவும் குளிர்ச்சியடைகின்றது.

அங்கிருந்து வெளியேறும் தென்றல் தான் பெற்ற அறிவின் பயனாக நிறைந்த நிமமதியைப் பெறும் அறிஞனைப் போல, கலைகளை வெவ்வேறிடத்தில் கற்றுத் தேர்ந்து நல்ல வற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் அறிஞனைப் போல் இயங்குகின்றது.

இதைத்தான் திருவினையாடல் புராணம் பாடிய பரஞ்சோதி முனிவர்,

"பொங்களின் நுழைந்து வாவி புகுந்துபங்க யந்துழாவிப் பைங்கடி மயிலைமூல்லை மல்லிகைப் பந்தர்தாவிக் கொங்கலர் மணங்கூட்டுண்டு குளிர்ந்துமெல் ஸென்றுதென்றல் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன் போலியங்கு மன்றே"

இத் தென்றலைப் போல் தேடியலைந்து தெளிவற அறிவு பெறுதல் அறிவுடையார்க்கு அணிகலனாகும்.

3 சூரியகாந்தி

முத்துப் பற்கள். மோகனப் புன்னகை. மின்ஜைப் பழிக்கும் இடை. மேணியோ மெருகூட்டிய ஓவியம். வேலைப் பழிக்கும் விழிகள். அன்னத்தை அவமதிக்கும் அழகு நடை. கார்மேகம் கவிந்து உருண்ட கூந்தல். பிறை நுதல்.

இவ்வாறெல்லாம் வருணிக்கப்படும் ஒருத்தியை வட்ட மிடுகின்றது ஒரு வாலிப் வட்டம். எவ்வே ஒருவனுக்கு மட்டுமே அந்த எழிலோவியம் உடமையாகிறது. மற்றவர் களுக்கோ ஏக்கம்!

மறுபுறத்தில், ஆடவன் என்றால் ஆடவன்தான் ஆளுமிகள் என்றுதான் கூற வேண்டும். புஜபல பராக்கிர மத்தில் அவனை நிகர்த்தவர் எவருமிலர். நாடியநங்கையரோ பலர். நட்புக்கிடைத்ததோ ஒரே ஒருத்திக்கு மட்டும்! ஏன் யோருக்கு ஏமாற்றமடைந்த காரணத்தால் கொஞ்சம் பொருமையும் கூட!

இவை இயல்பாகவே உலகில் நடந்த, நடக்கின்ற சம்பவங்கள் தாம். மனித குலத்தில் தான் இவ்வாரூண போட்டி, பொருமை கெடுப்பிடிகளன்றால். மலர்க்குலத் திலும் இந்நோய் புகுந்து விளையாடுகின்றதே! ஆச்சரிய மாக இல்லை?

ஆதவனின் அருளை ஆதியோடந்தமாய் அனுபவிக்கும் உரிமையும் பேறும் பெற்ற மலர் ஒன்று உன்டென்றால் அது “கமலம்” என்றுதான் குறிப்பிட வேண்டும். ஏனெனில், கதிரவனைக் கண்டதுமே கண்விழித்து கவர்ச்சியாகவும், கலகலப்பாகவும் காட்சியளிக்கும் இத் தாமரை மலர், அந்தி சாயும் போதிலே ஆதவனின் பிரிவின் துயர் பொறுக்க மாட்டாமல் அமைதியாய் இதழ் மூடி மௌனியாகி விடுகின்றது.

மைத்தைப் பாடும் புலவர்களும், கதிரவனைப் பாடும் கவிஞர்களும் இரண்டையும் தலைவியாகப் புனைந்து ரைத்து இன்பம் கண்டனர்.

மனைனுக்கேற்ற மங்கையாக - தலைவன் நிகைக்கேற்ற தலைவியாக கொழுநனுக்கேற்ற குலச் செல்வியாக - இக்க மலம் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப் படுகிறது.

இத்தகைய புகழ் பெறும் தாமரைக்கும் ஒரு ‘வில்லி’ இருக்கின்றன! அவள் யார்?

காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்துச் சல்லாபிப்பதைக் களவாகக் காண்பதில் மகிழ்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள் அல்லவா?

தாமரையின் தலைவனுகிய ஆதவனைப் பின் தொடரும் ஆரணங்கு ஒருத்தியை உளவு பார்த்து வந்த நாஞ்சில் கவிஞர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளை அம்பலப்படுத்துகிறார்.

அதிகாலையே கண்விழித்து, ஆதவன் செல்லும் வழியில் தொடரும் சூரியகாந்தியே இந்த ஒற்றரின் கண்களில் பட்ட வில்லியாவள். (வில்லி என்பது வில்லன் என்ற பத்துக்கு பெண்பால் ஆகும்)

கன் நிறைந்த காதவியான கமல மலர் வைத்த கண் வாங்காது மலர்ந்த முகத்தோடு தன் மனைனைப் பார்த்து நிற்கும் போது நீ விண்ணிலே கண்ணை நிற்பது ஏன்? ஆதவன் உன் (கள்ளக்) காதலனை? என்று ஏனான்மாகக் கேட்கிறார் கவிஞர்.

“ஆகாய வீதி யுலாவி வருமிந்த
ஆதவனை உன தன்பனடி?
வேகாமல் வெந்து வெயிலில் உலர்ந்து நீ
விண்ணிலே கண்ணை நிற்பதேனே?
என்கிறார்.

ஆதவன் உன்னை நினைத்திருக்க முடியாது. உன்னைத் தன் காதவியாக ஏற்றிருக்க மாட்டான். இராமபிரான் சூரிய குலத்தவன். அவனே ஏகபத்தினி விரதனாக இருந்தா வென்றால் மாதவனை இந்த ஆதவன் - அக்குலத்தின் முதல்வன், இன்னேர் மங்கையை ஏறெடுத்தும் பார்ப்பானு? இருக்கவே முடியாது.

காலையிலே நீ கலகலப்பாய் அவனை வரவேற்பதும், வெய்யில் கொடுமையிலும் அவனை நோக்குவதும், மாலையிலே மனந்தளர்ந்து வாடுவதும் உன் அறிவீனம்.

அவன் உனது உண்மைக் காதலனாகவோ, அன்றேல் கள்ளக் காதலனாகவோ இருப்பானேயானால், “அன்பே” என்றிரு ஆசை வார்த்தையேயெனும் கூறிவிட்டுப் போக மாட்டானா? என்கிறோர்.

காலையிலே கதிர் வீசி வர - நிதம்
கண்டு களித்து மசிழ்ந்திடும் நீ
மாலையிலே முகம் வாடித்தளர்ந்திட
வந்த வருத்தமும் ஏதடியோ?

செங்கதிர் செல்லும் திசையது நோக்கி - உன்
செல்வ முகமும் திரும்புவதேன்?
மங்கையே உன்மணி வாளனவனுகின் - இன்ப
வார்த்தை யொன்று சொல்லிப் போகானே?
என்று குரிய காந்தி மலரிடம் குத்தலாகக் கேட்கிறோர்.

உளவு பார்க்கும் கவிஞரின் கேள்விக்குப் பதில் இல்லை.
காதலனைப் பார்த்த பார்வை பூத்ததோ? அல்லது மெய்ம்
மறந்த நிலையில் நா பேச மறுத்ததோ தெரியவில்லை.
வைத்த கண் வாங்காமல் குரியணியே நோக்கி நிற்கும் குரிய
காந்தியின் எழிலையும், பொலிவையும், ஏக்கத்தையும்,
நோக்கத்தையும் இதயத்துள்ளே வைத்து இரை மீட்டு
இறுதியாக ஒரு வித கிண்டல் செய்கிறோர் கவிஞர்-

ஆசை நிறைந்த உன் அண்ணலை நோக்கிட
ஆயிரங் கண்களும் வேண்டுமோடி?
பேசவும் நாவெழ வீல்லையோடி? கொஞ்சம்
பீத்தற் பெருமையும் வந்த தோடி?
மஞ்சள் குளித்து முகமினுக்கி - இந்த
மாயப் பொடி வீசி நிற்கும் நிலை
கஞ்சமகள் வந்து காணிற் சிரிக்குமோ?
கண்ணீர் உகுக்குமோ? யாரறிவார்?

“தனக்குரியவனை மயக்க மாயப் பொடி போட்டு
நிற்கிறேயே” என்பதை அந்தக் கமல மலர் கண்டால் உனக்
காகக் கவலைப்பட்டுக் கண்ணீர் விடுமோ? அல்லது
ஏளன்மாய்ச் சிரிக்குமோ? என்கிறோர்.

இவ்வாரூக மலர்க்குலத்தின் காதல் போட்டியை எனிய
நடையில் எமக்குப் படைத்த கவிஞரின் ஏனைய பாடல்களும்
சுவை பயப்பன், நயம் மிகுந்தன எனக்கூறின் மிகையாகாது.

4 ஓற்றைக் கண்

‘காகத்திற்கு இருப்பது’ இரு கண்மணிகள்ல; ஒரே
கண்மணிதான் அதற்குண்டு என்று பெரியவர்கள் கூறும்
போது, அது ஏன்? எதனால் அப்படி வந்தது? எனக் கேட்டுக்
கொள்ளாமலே ஏற்றுக் கொள்ளும் சிறுவர்கள் ஏராளம்.

எல்லாப் பறவைகளுக்குமே இரு கண்களை இறைவன்
படைத்திருக்கும் போது இந்தக் காகத்திற்கு மட்டும் இந்த
அவலநிலை ஏற்பட்டதற்கான காரணம் என்ன?

இதற்குப் பதிலளிக்கும் வளையிலும் வியப்புக்கும்
நயப்புக்கும் ஏற்றவிதத்திலும் கம்பராமாயணத்தில் கூறப்
படும் ஒரு சுவையான சந்தர்ப்பத்தை இங்கு நோக்குவோம்.

கற்பிற்கரசியாம் ‘சிறையிருந்த செல்வி சீதாபிராட்டி’
தன் நாயகனான இராகவனேடு, கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த
காட்டின் ஊடு சென்று சித்திர கூட மலையிலே தங்கியிருந்த
வேளையிலே நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்றைக் கொண்டு
காகத்திற்கு கண்மணி ஒன்றுகிய காரணத்தை அறியலாம்.

ஊவேண்டிய அரண்மணையையும், வாழக்கூடிய அயோத்
தியையும் நீத்து அடவி வாழ்வை மேற்கொள்ளப் புகுந்த
இராகவன், தன் இல்லக்கிழத்தியாம் சீதையோடு சித்திர
கூட பர்வதத்திலே தங்கியிருக்கிறார்.

காடெல்லாம் அலைந்து போந்த களைப்பு ஒருபறம்,
உளையும் உளத்தோடு ஒய்வின்றி நடந்த அலுப்பு மறுபறம்.
இராகவனும் இல்லற நல்லானும் இடம், காலம் மறந்து
ஒய்வுபெறும் வேண.

அமைதியான நேரத்தை அலட்சியம் செய்வது போன்ற
அருவியின் சலசலப்பு... பறவைகளின் கலகலப்பு... இளந்
தென்றவின் இனிய வருடல்...

இவற்றின் மத்தியிலே, இடை மெல்லாள் நடை
தளர்ந்து, உடை தளர்ந்து ஒரு புறத்தே அயர்ந்
திருக்கின்றன...

இவ்வேளையிலே, எதிர் பாராத ஒரு சம்பவம். தென்றவின் தழுவிலே சோாவற்ற மனிலையில் திவ்ய பொலிவோடு அயர்ந்திருந்த அவளை...

இந்திரனின் புதல்வனுண ‘ஜயந்தன்’ அவதானித்து விட்டான்.

எப்படியும் அவளை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டான். சித்திரகூட மலைக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போற் திரண்டு நின்ற ஓதா பிராட்டியின் மார்பகங்கள் அவளை மலைக்கச் செய்தன...

நிலைகுலைய வைத்தன.

மாயமான் உருக்கொண்ட மார்ச்சைப் போல இவனும் தன் உருவை மாற்றினான்...

சிற்றிடையாள் சீதையின் மேல் கொண்ட சிற்றினப் பேட்கை இவனது சிறுபுத்தியைச் சபலமுறச் செய்கிறது.

மனித உருவில் செல்வது மட்டமை... என்பதை நன்குணர்வான் இவன்... என வே, இயற்கையோடியைந்த நடுபாடுகளாலேயே இவளை அடைவது ஏற்றது என்றது அவனது சபலபுத்தி.

காக்கையாக உருவெடுக்கிறோன்... கனமுடித் திறப்ப தற்குள் பறந்த அவன் ஏதோ எதிர்பார்த்ததை அடைந்து விட்ட ஆனந்தத்தில் அவளது மார்பிலே அமர்ந்து. தனது நகங்களினால் அங்கே...

அதற்கிடையில் அதை அவதானித்து விடு கிரு சென்னால் இராகவன்.

தன் கருத்துக்கிணியவளின் கற்புக்குக் களங்கம் கற்பிக்க வந்த காக்கையைக் கொன்றெழுபிக்க கையிலே ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் கல்லிலே முளைத்திருந்த புல் வொன்றைப் பிடித்திழுத்தான், அதை வில்லாய் வளைத் தடித்தான்...

‘வல்வவனுக்குப் புல் லும் ஆயுதமன்றே?’ அன்று கௌதமரின் சாபத்தால் உடம்பெல்லாம் கண் பெற்றுள்ள இந்திரன். இங்கே இராமனின் புற்பாணத்தால் தன் ஒற்றைக் கண்ணைப் பறிகொடுத்தான் அந்த இந்திரனின் மகன் ஜயந்தன்.

அன்று தொட்டு அனைத்துக் காகங்களுமே தம் ஒற்றைக் கண்களை இழந்தனவாம்.

அசோகவனத்திலே, அரக்கியர் சூழலிருந்த செல்வி தீடை... அன்று சித்திரகூட பரவதத்திலே அரங்கேறிய அச்சம்பவத்தை ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்கிறோன்.

“அன்று சிறியதோர் தவறி மூத்த ஜயந்தனை அக்கணமே தண்டித்த அண்ணல் இராமன் இன்று இலங்கையர்கோன் இழைத்துநிற்கும் இப்பெரிய தவறையும் இது வரை கண்டிக்க வழவில்லையே” என எண்ணிக் கலங்குகிறோன்.

ஏக வாளியவ் விந்திரன் செம்மன்மேற்
போக வேவி யதுகணபொழிந்த நாள்
காக முற்றுமோர் கண்ணில் வாக்கிய
வேக வென்றியைத் தன்றலை மேற்கொள்வாள்

இந்தச் சம்பவத்தை எண்ணியெண்ணியேங்கி நின்ற அவள், அனுமனைக் கண்ட போது கூட இச்சம்பவத்தை இராமனுக்கு நினைவுட்டுமாறு பணிக்கின்றார்.

“இராம தூதனே! நீ என்னை நேரிற்கண்டு என்னுடன் உரையாடிவிட்டு எனது நாயகனுன் இராமனிடம் திரும்பிச் சென்றதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இச்சம்பவத்தை அவரிடம் எடுத்துச்சொல். இது எனக்கும் எனது நாயகனுக்கும் மட்டுமே தெரிந்ததாகும். இதை நீ அவரிடம் கூறுவாயாயின், நீ என்னை நேரிற்கண்டு உரையாடிவிட்டு வந்தது உண்மைதான் என்பதை அவர் தெரிந்து கொள்வார்” என்று சிதை கூறி, காக உருவில் வந்த ஜயந்தன் தனது மார்பிலே நகத்தால் வருடியதையும், இராமன் கோபங்கொடு அவளைத் தண்டித்ததையும் அனுமனிடம் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

நாக மொன்றிய நல்வரை யின்றலை மேனாள் ஆகம் வந்தெனை வள்ளுகிரி வாளி னழைந்தக காக மொன்றை முனிந்தயல் கல்லெழு புல்லால் வேக வெம்படை விட்டது மெஸ்ல விரிப்பாய்.

— இவ்வண்ணமாய்க் கம்பராமாயனைத்தில் வரும் சந்தர்ப்பங்களைக் கற்பனையெனவும், வெறுங்கதையெனவும். இல்லை — உண்மையெனவும் பலரும் பலவாறு கூறுவர். ஆயினும் நயப்புக்கும், வியப்புக்கும் ஈடுகொடுக்கமுடியா வகையிலான நறும் பெரும் சந்தர்ப்பங்களை நமக்கிந்துபோன கம்பன் ஒரு தெய்வீகப் பிறவியெனில் சாலவும் பொருந்தும்.

16-03-86

5 பஞ்சபரணங்கள்

‘ஆழ்ந்த பேரன்பினான்’ என்றும், ‘தெய்வக் கற்பினான்’ என்றும் உயர்ந்த நிலைகளில் உவமித்துக் கூறப்பட்ட கைகேயியை ஈற்றில் ‘கூற்றம்’ என்றும், ‘கொடியோன்’ என்றும் மாற்றிப் புணையப்பட்ட நிலையில் கம்பராமானக் கதையோட்டம் செல்வதை அதைப் படித்தோர் அனைவரும் அறிவர்.

கேகயன் மடந்தையாகிய கைகேயியின் மேல் தசரதனே கோசலையோ அன்றி இராம - இலக்குவரோ எதுவித மாகமற்ற அன்பினையும் - நம்பிக்கையையும் கொண்டிருந்தனர். அதை போல், அவனும் அயோத்தி முழுவதிலும் ஆழ்ந்த பேரன்பு கொண்டவளாகவே இருந்தாள்.

எனினும், இராவணன் இழைத்த தங்கு போல் ஆங்கு வரும் ‘கொடுமனக் கூனி’ அவள் மனதையே மாற்றி விடுகிறான்.

பஞ்சதந்திரக் கதைகள் பலவுண்டு. என்றாலும் அவை அனைத்துமே ‘ஜிந்து பாரிய தந்திரங்கள்’ என்ற தலைப்புள் அடங்கி நிற்கின்றன.

இங்கே, ‘இராமாயனக் கூனி’ எனப்படும் மந்தரை, தன் தலைவியாகிய கைகேயியின் மனதை மாற்றுதற்கு ஒருவித ‘பஞ்ச பாணங்க’னைக் கையாளுகின்றார்களாம். மந்தரையின் பாணங்கள் ஜந்தும் கைகேயியின் மன மாற்றத்திற்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைந்து விடுகின்றன.

அவற்றை இங்கு நோக்குவோம்.

எந்த வகையான தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டால் மனித மனம் மாறுபடுமோ, அவ்வகைகளை படிப்படியாக கைகேயியின் மனத்தில் படிய விடுகிறார்கள் இம்மந்தரை.

1. “வீழ்ந்தது நின்னலம் திருவும் வீழ்ந்தது”

இராம - இலக்குவரைப் பெற்றிருக்கும் காரணத்தால் தனக்கு எஞ்சான்றும் வாழ்வே அன்றித் தாழ்வேயெல்லை என்பதை நன்குணர்ந்தும் - மனத்தும் இருக்கும் கைகேயியை நோக்கி.

“வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவும் வீழ்ந்தது வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியினால்...” என்கிறார்கள்.

இவ்வார்த்தைகளினாலோ, மாசற்ற கைகேயியின் தேசற்ற உள்ளம் மாசறும்... மயக்குறும்... என மந்தரை எண்ணுகிறார்கள்.

ஆனால், இவ்வார்த்தைகள் அவளது எண்ணத்திலோ, இதயத்திலோ, எதுவித சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

‘இராமன் கோழுடி குடுவன் நாளை - வாழ்விது’

என்பதாக, கோசலையின் வாழ்வைப் பற்றிக் கூறிய போதும் கூட கைகேயியின் மனம் மாகபெறவில்லை. மாருக மகிழ்ச்சி கொள்கிறார்கள்.

மந்தரைக்கு முத்து மாலை யொன்றைப் பரிசாக அளிக்கிறார்கள்.

ஆத்திரம் கொள்ளும் மந்தரை தனது முதல் முயற்சி பலியாது போனதால் இரண்டாவது பாணத்தைக் கையாளுகிறார்கள்.

2. “நின் சேயோடு மாதுயர் படுக நீ...”

பிறர் வாழ வேண்டும்; அவர் நலம் பேண வேண்டும் என்று என்னுபவர்கள் கூட தனக்குக் கேடு வரும் வேளை அவற்றை மறந்து விடுவார்.

தனக்குக் கேடு சூழாது என்ற நம்பிக்கை இருக்கும் வரையில்தான் பலர் பிறநிடம் அன்பு காட்டுகிறார்கள். பிறர்க்கு நன்மை செய்வதில் முன் நிற்கிறார்கள். ஆயினும், தன் நலத்திற்குத் துன்பம் வரும் என்ற நிலை வருமோனால், அந்த உயிரிய பண்புகள் எல்லாமே அவர்களை விட்டு நீங்கி விடும் என்பதை மந்தரை அறிந்தவளே.

அதனால்தான்,

பேதை நீ பேதின்றிப் பிறந்த சேயோடு
மாதுயர் படுக; நான் நெடிதுங் மாற்றவள்
தாதியர்க் காட் செயத் தரிக்கிலேன்...”

என்கிறார்கள்.

உன் வாழ்வு மட்டுமல்ல; உன் மகன் வாழ்வும் தாழ்வு படுகிறது. உன் மாற்றுளாகிய கோசலைக்கு நீ பணி புரிய அவள் தாதியர்க்கு நான் பணிபுரிய என் வாழ்வுமே தாழ்வுபடப் போகிறது என்பதாக இரண்டாவது பாணத்தை அரங்கில் கொடுத்து விடுகிறார்கள்.

இரண்டாவது பாணத்தினால் கைகேயியின் மனம் சிறிதனவேனும் சலனப் பட்டிருக்கும் என்பது மந்தரையின் நம்பிக்கை. இச்சலனம் எவ்வகையிலும் சலனப்பட்டு விடக் கூடாது என்பதால், அப்பாணத்துக்கு மேலும் மெரு கூட்டுவது போல மூன்றாவது பாணத்தையும் ஏற்றி விடுகிறார்கள்.

3. “அவள் மகன் அரியணையில்...
உன் மகன் வெறும் தறையில்...”

எதிர்காலத்திலே கைகேயியும், மந்தரையும், பரதனும் அடையப் போகும் அவல் வாழ்வினை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள்.

“விவந்த வாய்ச் சீதையும், கரிய செம்மலும் நிவந்தவா சனத்தினி லிருப்ப நின்மகன் அவந்தனும் வெறுநிலத் திருக்க லானபோ(து) உவந்தவா றென்னிதற் குறுதி யாதென்றார்கள்”

‘எதற்காக நீ மகிழ்வறுகின்றார்கள்? எதை நம்பி எதிர்கால வாழ்வில் நீ உறுதியோடு இருக்கின்றார்கள்? இராகவனும், அவன் பிராட்டியும் - அவர்களோடு கூட கோசலையும் வாழ்வு பெறும் காலத்திலே சீதையோடு இராமன் அரியணையில் அமர்ந்திருப்பான்.

அவ்வேளையிலே, உன் மகன் பரதன் சீரிழந்து - செயலி மந்து. நலமிழந்து, வலுவிழந்து வெறும் நிலத்தில் அமர்வ தோட்டலாது, அவர்கள் இடும் ஏவலைத் தலைமேற் கொண்டு செயற்பட வேண்டிய அவல் நிலைக்குள்ளாகப் போகிறானே...’ என்று ஏக்கப் பெருமூச்சோடு கூறுகின்றார்கள்.

தொடர்ந்து அடுத்த பாணத்தையும் உடனேயே தொடுக்கின்றார்கள்.

4. “கரை செயற் கருந்துயர்க் கடவில் வீழ்கின்றார்கள்...”

எதிர்கால வாழ்விலே கைகேயிக்கு ஏற்படப் போகும் இன்னல்களை எடுத்துரைக்கின்றார்கள். வருங் காலத்தில் வரவிறுக்கும் கஷ்டங்களைக் காட்டுகிறார்கள். ‘அரசு குலத்தில் பிறந்து-அரசு குலத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டு - பேரரசியாகத் திகழும் நீ எதிர்காலத்தில் கரையிலாத் துயர்க் கடவில் மூழ்கப் போகின்றார்களே.

சொன்னாலும் கேட்கிறுயில்லையே... என்கிறார்கள்.

‘அரசரிற் பிறந்து பின் னரசரில் வளர்ந் தரசரிற் புதுந்துபே ரரசி யான நீ கரை செயற் கருந்துயர்க் கடவில் வீழ்கின்றார்கள் உரை செயக் கேட்கிலை யுணர்தியோ வென்றார்கள்’

எதிர்கால வாழ்வை எதிரில் இருத்தி, ‘உன் தன்னலத்தை மறந்து நீ மற்றவர்க்காக வாழ்வதில் பயணில்லை. எதிர்காலத்தில் நீ பாழ்க் கடவில் விழவேண்டி நேரிடும்’ என்கிறார்கள்.

இச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் மந்தரையின் மனத்தில் தன்னலத்துக்கும், அறத்துக்கும் போராட்டம் நடை பெறுகிறது. இந்நிலையில் மந்தரை தனது ஐந்தாம் பாண்த்தை எய்கின்றன.

5. “எதிர்கால ஆட்சி அவன் பரம்பரைக்கே”

‘என் இனிய தலைவி, என் சொல்லைக் கேள்... முத்த வனுக்குத் தான் அரசு உரியது என்றாலும், தசரதன் இருக்கும் இவ்வேலையிலே இராமன் மகுடம் சூடுவதேன்? தசரதன் இருக்க இராமன் மகுடம் புனைவதுமரபென்றால், இராமன் இருக்க பரதன் அதையேற்பது தவரே?’ என்கிறார்கள்.

முத்தவற்குரித் தரசெனும் முறையையின் உலகங் காத்த மன்னனில் இனையனை ரேரு கடல் வண்ணன்... ஏத்து நீண் முடி புனைவதற் கிசைந்தன என்றால் மீத்தருஞ் செல்லும் பரதனை விலக்குமா ரெவனே?

கைகேயி உரிமை இழக்கின்ற காரணத்தால் அவன் தந்தை பகைவர்க்கு அடங்கி வாழுவும் நேரிடலாம். எப்படியும் இறுதி வரை ஆட்சி பரதனுக்கே இல்லை என்பதையும் கூறுகிறார்கள்.

‘பேரரசு அவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும் அடுத்த தம்பிக்குமாம்; பிறர்க்காகுமோ...?’... என்று அவனது அவல நிலையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்கள்.

இவ்வாறு சாமர்த்தியமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட மந்தரையின் ஐந்து பாணங்களால் அடியுண்ட கைகேயி நடுத்திலை தவறுகிறார்கள். சுயநலத்தள் ஆகின்றார்கள்.

கூனியின் துர்ப்போதனை மதுபான போதைபோலத் தலைக்கேற, நிதானம் இமந்தவளாக - தசரதனிடம் சென்று, இராமன் கானகம் போகவும், தன் மகன் பரதன் உலகாளவும் வரம் வேண்டுகின்றார்கள்.

இதன் பயனாக அவள் இறுதியில் அடைந்தது என்ன!

மந்தரையின் பஞ்சபாணங்களால் மனம் மாறிய கைகேஷி ஈற்றில் மஞ்சள் ஞங்கும் இழந்தவள் ஆனார், ஒரு பெண்ணுக்கு இதை விடப் பேரிழப்பு பிறதொன்று உண்டோ?

6 சந்தன மரம்

‘பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னைடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே...’

என்றாலும் கூட, பெண்களுக்கு ‘பிறந்தகத்திலும் பார்க்க புக்ககமே மேலானது’ எனக் கொள்ளுதலே மிக மிகப் பொருத்தமானதாகும்.

இருந்த போதிலும் சில தாய்மார் சில சந்தர்ப்பங்களில் தம் பிள்ளைகளை - குறிப்பாக பெண் பிள்ளைகளை திருமணம் புரிந்து பேரப் பிள்ளைகளைக் கண்ட பின்னர் கூட கணவன் மாருடன் தனிக் குடித்தனம் நடத்த அனுமதியாதிருப்பது கண்கூடு.

விதி வசத்தால் - சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் - பழக்க தோஷங்களால் சில புற நடைகள் அமைந்து விடுவதுமண்டு. அவற்றை இங்கு பெரிதுபடுத்துவது சிறப்பல்ல.

பொது நோக்கில் பெண்டிர்க்கு - தம் பிறந்தகமல்ல; புக்ககமே உயிர். கணவனே கணகண்ட தெய்வம். பிறந்த வீட்டிற்கு அவர்கள் உரியவர்கள் அல்லர்.

பெற்றவர்களும் இதைப் புரிந்து கொள்ளல் அவசியம் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தும் வகையில் கலித் தொகை காட்டும் காட்சியொன்றினை இங்கு நோக்குவோம்.

அவனும் அவனும் இணைபிரியா காதலர்கள். களவியலில் கைதேர்ந்தவர்கள். எனினும் இருவரின் இணைவுக்கும் அவர்களின் இருப்பிடம் ஒத்து வரவில்லை.

பெற்றேரின் பிடிவாதம். உற்றூர் உறவினரின் நச்சரிப்பு, தலைவியும் தலைவனும் தனிமையை நாடுகிறார்கள்.

‘திருமணம் செய்து கொள்ள இல்லத்தார் எதிராக இருக்கிறார்கள்; என்ன செய்யலாம்’ என்று தலைவி யோசிக் கிறார்கள். அவளது முடிவு தன்னை அவனேடு இணைத்துக் கொள்வது தான்.

உள்ளங் கவர்ந்த தலைவனேடு புறப்பட்டு விடுகிறார் தலைவர்.

நேரம் போகப் போக விடயம் வெளிப்பட்டு விடுகிறது. வீட்டார் அவளைத் தேடுகிறார்கள். அவளைத் தான் பெற்ற பிள்ளையைப் போல வளர்த்துச் சீராட்டிய செவிலி, மகளைக் கானாலும் துடிக்கிறார்கள். அங்கும் இங்கும் ஒடி ஒடித் தேடுகிறார்கள். ஊரைக் கடந்து செல்லும் பாதையிலே படுவேகமாகப் புறப்படுகிறார்கள்.

அந்தணர் சிலர் அவருக்கு எதிர்ப்படுகிறார்கள். அவர்களிடம் அவள் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் கேட்கிறார்கள்.

‘அந்தணப் பெருமக்களே! தாங்கள் வரும் வழியில் காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்துப் போதலை நீங்கள் கண்டதுண்டோ?’

“எறித்தகு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல் உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும் நெறிப்படச் சுவல்அசைஇ வேறுஹரா நெஞ்சத்துக் குறிப்புசூல் செயல்மாலைக் கொளி நடை அந்தணீர்!

வெவ்விடைச் செலல்மாலை ஒழுக்கத்தீர்! இவ்விடை என்மகள் ஒருத்தியும் பிறர்மகன் ஒருவனும் தம்முளே புணர்ந்த தாம்அறி புணர்ச்சியர் அன்னூர் இருவரைக் காணீரோ பெரும!”

அந்தணர்கள் அவருக்குப் பின் வரும் பதிலைக் கூறுகின்றார்கள்.

“காணேஷ் அல்லேம்,
கண்டனம் கடத்திடை
ஆண்ணழில் அண்ணலோடு
அருஞ்சரம் முன்னிய
மாண்ணிழை மடவரால்
தாயிர்நீர். போன்றீர்.

பலதறு நறுஞ்சாந்தம்
படுப்பவர்க்கு அல்லதை
மலையூளோ பிறப்பினும்
மலைக்கு அவைதாம் என்செயும்?
நீண்ணுங்கால் நும்மகள்
நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே;

சீர்கைழு வெண்முத்தம்

அணிபவர்க்கு அல்லதை

நீரேளே பிறப்பினும்

நீர்க்கு அவைதாம் என்செயும்?

தேருங்கால் நும்மகள்

நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே

ஏழ்புணர் இன்னிசை

முரல்பவர்க்கு அல்லதை

யாழூளே பிறப்பினும்

யாழ்க்கு அவைதாம் என்செயும்?

குழங்கால் நும்மகள்

நுமக்கும் ஆங்கு அணையளே;

என வாங்கு,

இறந்த கற்பினுட்கு எவ்வம்படரன்மின்!

சிறந்தானை வழிபழிச் சென்றனள்;

அறம் தலை; பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே”

‘ஆடவன் ஒருவனுடன் அவளொருத்தி போவதைக் கண்டோம். ஆணமகள் ஒருவனும் துணிச்சலுடைய ஒரு அழியும் இனைந்து செல்வது இயல்புதானே’ என்று என்னினேம்.

‘அம்மணி! உங்களைப் பார்த்தால் அந்த இளமகளின் தாயார் போல் தோன்றுகிறது’

‘அம்மா! சந்தன மரத்தை அறிவீர்களே. மலைகளிலே வளரும் அம்மரத்தினால் அம்மலைக்கு ஏதேனும் பயன் உண்டோ?’

‘ஆனால், அதே சந்தன மரம் உலகில் எத்தனை மக்களுக்கு எவ்வாறெல்லாமோ. பயன் படுகிறதே... என்னிப் பாருங்கள். இள மகளான உங்கள் மகனும் அத்தகையவள் அல்லவா?’

‘வென் முத்துக்களை என்னிப் பாருங்கள். ஆழ்கடவிலே சூழ்ந்து நிற்கும் சிப்பிகளிடையே அவை தோன்றினாலும் கூட அச்சிப்பிகளுக்கோ, அவற்றை வளர்த்து நின்ற அக்கடலுக்கோ எதுவித பயனையும் அவை தருவதாயில்லையே, அப்படி நோக்கும் போது அம்மங்கையும் அத்தகையவள் தானே’

‘இசையைப் பற்றிச் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். இசை யாழில் பிறக்கிறது.

பிறந்தாலும் கூட அந்த இசை எங்கெங்கோ வாழும் பிறருடைய வாழ்வுக்கும் வளத்துக்கும் பயன்படுகின்றதே யன்றி அதைப் பிறப்பித்த யாழுக்கு எவ்வித பயணையும் தருவதாக இல்லையே. உங்கள் மகனும் அப்படித்தானே’

‘ஆகவே, கற்புடைய காரிகையாகிய அவன், கணவனே கண் கண்ட தெய்வம் எனக்கருதிப் போயின்மை தலையாய அறம் என்றே கூறவேண்டும்.’

‘இம்மையில் மட்டுமன்றி மறுமையிலும் இருவரும் மகிழ்ந்திருக்க சிறந்த வழி அதுவேயாம்’

இவ்வாறு கூறிய அந்தணரின் அற நெறி கேட்டு அச்செவிலி அமைதியாகிறுன்.

02-11-86

7 தீர்ப்பு

புக்கள் நெய்த பொன்னவிர்மேனி; நோக்கும் விழிகளில் நோய் தரும் பாவை; ‘தவறு செய்தவள்’ எனக்குற்றம்சாட்டப்பெற்று தனியளாக்கப்பட்டவள்.

மாசு நிறைந்த மங்கையென மற்றவரால் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு மிகை நிறை இயேசுவின் எதிரில் கொண்டு வரப்படுகிறுள்.

‘ஐய! இவள் அறங்கெட்ட மகள்; கையும் மெய்யுமாய்ப் பிதிபட்ட பெண். மோயீசன் கூற்றுப்படி முறை கெட்ட இவளைத் தரைமீது வாழுவிடல் தவறு’ என்று கல்லெறிந்து கொன்றெழுழிக்க வல்லவர் கூட்டமொன்று அங்கே வட்டமிட்டு நிற்கின்றது.

இயேசுவோ பேசவில்லை. அவரது விழிகள் அவர்களை நோக்க வில்லை.

‘கைவி ரல்கள் மன்னிடைக் கிறின் கால்கள் மெஸ்லத் தாள மிசைத்தன பொய் நிறைந்த மனத்தினர் சொல்வதில் ஐயன் உள்ளம் அலைந்து நெகிழ்ந்ததே’

என்கிறுன் கண்ணதாசன்.

கல்லை ஏந்தி நிற்கும் கொல்வோர் கூட்டம் வில்போல் தம் புருவம் வளைத்து, ‘‘கொல்வதே நல்லது’’ என்று சூசுகுசுத்து நிற்கின்றது. இயேசு பெருமான் பேசுகிறார்.

‘யாவர் கைகள் பாவ மிலாதவோ யாவர் உள்ளம் பாசமி லாததோ நீவிர் அந்த முதற்பெருங் கல்லையே பாவை மீதிற் படிய எறிவீரோ’

என்கிறார். சுற்றி நின்ற சுய நமைகளின் விழிகள் ஒன்றே டொன்று மோதுகின்றன.

கண்கள் இமைக்கின்றன. அதரங்கள் நெளிகின்றன. கரங்களோ கற்களோ விடுவிக்கின்றன. கால்கள் திரும்பி நடக்கின்றன.

‘இயேசு சொல்லி அமைதியில் ஆழ்ந்தனர் ஒசையின்றித் தரையில் எழுதினர் கூசுகின்ற மனத்தினர் யாவரும் வீசு கல்லைவிட டோடினர் தாமரோ...’

அனைவரும் போன்பின் இயேசு மீண்டும் பேசுகிறார்:

‘யாரும் உண்ணைத் தீர்ப்பிட வில்லையோ! சேரும் பாவம் இலாதவர் இல்லையோ? நேரில் நானும் தீர்ப்பிட வில்லைகான் ஊரில் நீயும் ஒழுங்குற வாழ்வையே

இதுதான் இயேசு காட்டிய அன்பு. விவிலிய வேதம் சொல்கிறது, ‘இயேசுவில் இருந்த சிந்தையே உங்களிலும் இருக்கக் கடவுது’ என்பதாக.

அதுமட்டுமல்ல, ‘மற்றவர்களைக் குற்றவாளியெனத் தீர்க்கிறவேனோ, நீ யாரானாலும் சரி; உனக்குப் போக்குச் சொல்ல இடமில்லை. அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களை நீயே செய்கிறேயோ’ என்றும் எச்சரிக்கிறது விவிலியம்.

இது தொடர்பாக கவிஞரின் இயேசு காவியம் தரும் ஒரு பாடல்:-

எவரைப் பற்றி எந்த நேரத்திலும்
ஞற்றம் பேசிக் குறைசொல் லாதீர்
அப்படிச் சொன்னால் அடுத்தநாள் உமக்கும்
சட்டம் அதுவே; தாக்குதல் திரும்பும்
கண்டனம் செய்தால் கண்டிக்கப் படுவீர்
மன்னி தது விட்டால் மன்னிக்கப் படுவீர்
உமது கண்ணில் உத்தரம் கிடக்க
சோதரன் கண்ணில் திரும்பைப் பார்ப்பதா?
சொந்தக் கண்ணைத் துடைப்பீர் முன்னே
அந்தக் கண்ணை அப்பறம் பார்க்கலாம்

‘உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூர் வது போலவே
பிறனிடத்திலும் நீ அன்பு செலுத்த வேண்டும்’ என்பது
தேவ கட்டளை.

“அன்பு செய்தார்க்கு அன்பு - என்றால்
ஆனந்தம் அதிலென்ன உண்டு
அன்பற்ற பேருக்கு அன்பு - செய்தால்
அதுவன்றே மாணிடப் பண்பு”

எனகிறது இயேசு காவியம்.

இன்றைய உலகில் அநேகர் பிறன் மீது அன்பு செலுத்தாமல் - தனக்கு இறைவன் கொடுத்த தாலந்துகளைப் பிறர்
தேவைக்காகப் பயன்படுத்தாமல்-

‘ஆலயம் தொழுவதே சாலவும் நன்று’ எனக் கொண்டு
சமூகத்தின் தேவைகளைப் புறத்தே தள்ளி, நான் - எனது
குடும்பம் - எனது சமயம் - எனது தொழில் என்று ஒரு
ஞானம் வட்டத்துக்குள்ளேயே வீழ்வதைக் காணக் கூடிய
தாக இருக்கிறது.

இயேசு காவியம் கூறுகிறது:

“மனிதர்பால் பகைகொண்டு இறை வனுக்கு
மடிநிறையக் காணிக்கை செலுத்தி என்ன
புனிதனைப் பகைவளையும் உறவாய்ச் செய்து
புனியைத்தைச் செலுத்திக்கொள் பிறகே கோயில்
இனியவர்கள் அனைவரோடும் உறவு கொண்டு
எதனை கொடுத்தாலும் இறைவன் ஏற்பான்.”

‘உன் சகோதரனுடன் சமாதானமாகி, பின்பு வந்து
உன்காணிக்கையைச் செலுத்து’ என்பது இயேசுவின் அருள்
வாக்கு. இது போன்ற எண்ணற்ற அருள்கைகளை தனது
இயேசு காவியத்தின் மூலமாக கவியுருப்படுத்தி இலக்கிய
உலகுக்குப் படைத்துச் சென்றுள்ளார் கண்ணதாசன்.

இவ்வாருக இயேசுவின் போதனைகளை கவியுருவில்
அள்ளித் தந்த அமரனுக்கும் - அவனது காவியத்துக்கும்
உலகைநைத்தும் விழாவெடுப்பது உகந்ததாகும்.

(23-07-1988ல்

பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் மாண்பு மிகு செல்கியா இராச துரை
அவர்களது தலைமையில் கண்டியில் நடைபெற்ற கிறிஸ்தவ இலக்கிய
விழாவில் அரங்கேற்றிய
'இயேசு காவிய' அறிமுகத்தை யொட்டிப் பிரசரிக்கப்பட்டது)

23-07-83

8 யம கண்டம்

அன்று அரசன் திருமலை ராயனின் அவையே அமர்க்
களாப்பட்டது. காரணம், காளமேகப் புலவரின் எதிர்பாராத
வரவு தான்.

அறுபத்தினாலும் தண்டிகைக் காரரும், அப்புலவர்களின்
தலைவனுக்கு அதிமதுரகவிராயனும் அவையிலே ஆசனமிட்டு
அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஏற்கனவே இவர்கள் அரசன் திருமலை ராயனை எச்சரித்
திருந்தபடியால் அவனும் காளமேகப் புலவரை உபசரிப்
பதில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணியிருந்தான்.

காளமேகம் அவைக்குள் புகுந்தார். அவரை அரசன்
வரவேற்கவில்லை, மற்றொரு வரவேற்கவில்லை. ஆசனமும்
கொடுக்கவில்லை.

என்றாலும் புலவர் தன் கரத்தில் கொண்டிருந்த எலுமிச்சம் பழத்தினை அரசனிடம் நீட்டி அவனை ஆசீர் வதித்தார் - இதை அரசன் பெற்றுக் கொண்ட போதிலும் கூட ஆசனம் கொடுக்க முன்வரவில்லை. உட்காரும்படி கூறவுமில்லை.

ஆத்திரமுற்ற காளமேகம் சரஸ்வதியைத் துதித்து முப்பது வென்பா கொண்ட பிரபந்தம் ஒன்றினைப் பாடினார். உடனே அரசனுடைய ஆசனம் வளர்ந்து அகன்று அவருக்கு இடம் கொடுத்தது, புலவர் அதில் அமர்ந்தபடி அவையோரை ஏனமாகப் பார்த்தார்.

அந்தமட்டில் தன் புகழை வெளிக்காட்ட விழைந்த அவைப் புலவர்களின் தலைவரான அதிமதுரகவி தன் கவித்துவ வித்துவத்தை விளக்கி,

“முச்சவிடும் முன்னே முன்னாறும் நானாறும்
ஆச்சென்றால் ஜநாறும் ஆகாவோ - பேச்சென்ன
வெள்ளைக் கவிக்காள மேகமே உன்னுடைய
கள்ளக் கவிக்கடையைக் கட்டு”

என்ற வெண்பாவைப் பாடினார்-

அதாவது ‘வெள்ளைக்கவி பாடும் காள மேகமே, முச்ச விடும் முன்னே முன்னாறு நானாறு பாடலும், முச்ச விட்டாச்ச என்றால் ஜநாறும் யாம் பாடுவோம். சம்மா பிதற்றுமல் உன் நடையைக் கட்டு’ என்பதாகும்.

விடுவாரா காளமேகம்? “இது பெரிய விந்தையோ? கேளும். வாயைத் திறக்குமுன் எழுநாறு என்னாறு பாடலும், வாயை ஒரு தடவை திறந்து முடிவிட்டால் ஆயிரம் பாடலும் பாடுவேன். சந்தர்ப்பம் கிட்டினால் மேகம் போல பொழியும் பெரும் காளமேகம் நான் என்ற பொருள்பட-

“இம்மென்னும் முன்னே எழுநாறும் என்னாறும் அம்மென்றால் ஆயிரம்பாட் டாகாவா? - சம்மா இருந்தால் இருப்பேன் எழுந்தேனே யாகில் பெருங்காள மேகம் பிளாய்”

என்று பாடி முடித்தார்.

காரசாரமான இப்பதில் கவியைக் கேட்டு அவையே அமர்க்களப்பட்டது. இது எவ்வளவில் முடியுமோ? என்று அனைவரும் யோசித்தனர்.

உடனே அதிமதுரகவி “அரிகண்டம் பாட உனக்கு முடியுமா” என்று கேட்க அரிகண்டமென்ன, யமகண்டமே பாடுவேன்” என்றார் காளமேகம்.

அரசனின் ஆணைப்படி காளமேகம் “யமகண்டம்” பாடயேண்டியதாயிற்று. அதன்படி பதி ஞாறு கன அடி அளவுள்ள குழி வெட்டப்பட்டு நாற்புறமும் நிலத்திற்கு மேலே பதிஞாறு அடி உயர் இரும்புத்தூண்கள் நாட்டப் பட்டன.

அவற்றிற்கு மேலே நாற்புறமும் இரும்புச் சட்டமிட்டு குறுக்கே ஒரு சட்டமிடப்பட்டது. இதில் பெரிய உறி ஒன்றும் கட்டப்பட்டது.

குழிக்குள் விறகு அடுக்கப்பட்டு குழிக்கு மேல் இரும்புக் கொப்பரை வைக்கப்பட்டது. விறகுக்குத் தியிடப்பட்டது.

கொப்பரையில் மெழுகு குங்கிலியம் முதலியன உருகிக் கொதிக்க வைக்கப்பட்டன.

காளமேகத்தின் இடுப்பிலும் கழுத்திலும் நன்னூன்கு கத்திகள் கட்டப்பட்டன. அக்கத்திகளின் பிடிகள் சங்கிலி களினால் கட்டப்பட்டு அச்சங்கிலிகளில் நாற்புறமும் நான்கு யானைகள் கட்டப்பட்டன.

புலவர் உறியில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். யார் எதைப் பாடும்படி கேட்டாலும் அதற்குரிய பாடலை உடனே அவர் பாட வேண்டும். தவறின் யானைகள் நாற்புறமும் இழுக்க புலவர் சிரமும் இடையும் துண்டிக்கப்பட்டு இரும்புக் கொப்பரையுள் விழுந்து மடிய வேண்டி நேரிடும்.

உறியின் மீது காளமேகம் உட்கார்ந்ததும் அவையில் நிசப்தம் நிலவியது. என்ன நடக்குமோ என எல்லோரும் பயந்து நின்றனர். புலவரோ புன்னகையுடன் வீற்றிறந்தார். கீழே கொப்பரை கொதித்தபடி இருந்தது.

அதிமதுர கவிராயரும் அறுபத்து நான்கு தண்டிகைக் காரரும் எவ்வளவோ விஷயங்களைப் பாடும்படி கொடுத்தனர். அவ்வளவுக்கும் பொருத்தமான கவி (வெண்பா) பாடித் தன் புகழை நிலைநாட்டினார் காளமேகம்.

அவற்றுள் சில வருமாறு:

‘திருமாலின் பத்து அவதாரங்களையும் ஒரே வெண் பாவில் பாட வேண்டும்’ என்றார் அதிமதுரகவி. ‘ஒன்றென்ன பாதி வெண்பாவிலேயே பாடுவேன்’ என்றார் காளமேகம்.

“மெச்சுதிரு வேங்கடவா! வெண்பாவிற் பாதியிலென் இச்சையிலுள் சன்மம் இயம்பவா? - மச்சாகஸ் மாகோவா சிங்காவா மாராமா ராமாரா மாகோபா லாமாவா வா”

என்று பாடினார்.

‘பன்னிரு ராசியையும் அடைமொழி இல்லாமல் முறை பிறமாமல் ஒரே வெண்பாவில் பாட வேண்டும்’ என்றார் ஒருவர்.

“பகருங்கால் மேடம் இடபம்மிதுனம் கர்க்க டகம்சிங்கம் கன்னி துலாம்விரச் - சிகந்த னுசமகரம் கும்பமீனம் பன்னி ரண்டும் வசையறுமி ராசி வளம்”

என்ற வெண்பாவினால் அந்த வினாவுக்கும் விடை பகர்ந்தார்.

“மும்முரித்திகளின் பெயர், அவர்கள் அருந்தும் கறி, உண்ணும் உணவு, ஏந்தும் ஆயுதம், பூனும் பூஷணம், ஏறும் வாகனம், வசிக்கும் இடம் இவையனைத்தும் ஒரே வெண்பாவில் வரட்டும்” என்றார் ஒருவர்.

பாடினார் காளமேகம்.

“சிறுவன் அளையறு செந்தெற கடுகு மறிதிகிரி தண்டு மணிநூல் - பொறியரவம் வெள்ளேறு புள்ளன்னம் வேதனரன் மாலுக்கு கற்றுழும் பூவே கறி.

- என்றார். அதாவது,

சிவன், பிரமண், விஷ்ணு ஆகியோரின் கறி- பிள்ளை, பயறு, வெண்ணைய், என்றும்

உணவு:- செந்தெல், பூமி, விஷம் என்றும்- ஆயுதம்:- மான். சக்கரம், தண்டம் எனவும்- பூஷணம்:- கொஸ்துவம், உபலீதம், சர்ப்பம் எனவும் வாகனம்:- ரிஷபம், கருடன், அன்னம் என்றும் வசிப்பிடம்:- கைலை, பாற் கடல், தாமரை என்றும் கூறப்பட்டது.

‘ஏயேற மலை குலுங்கியது என்ற பொருளில் ஒரு வெண்பா பாடு’ என்றார் ஒருவர். “மலையென்ன? உலகமே குலுங்கியதாகப் பாடுகிறேன்” என்றார் காளமேகம்.

“வாரணங்கள் எட்டும் மகமேரு வும்கடலும் தாஶணியு மெல்லாம் சலித்தனவால் - நாரணனைப் பணவா யிடைச்சி பருமத்தி னலடித்த புணவாயில் ஈமொய்த்த போது”

என்று பாடினார் - அதாவது,

ஸ்ரீ நாராயணன் கண்ணாய் வெண்ணைய் திருடிய போது பருத்த மத்தினால் அடிப்பட்டுப் புண்ணையிய இடத்தில் ஈ வந்து அமர்ந்த போது அவன் திருமேனி அசைவற்றது. அவ்வேளை அவனுள் அடங்கிய உலகமே குலுங்கியது என்றபடி பொருள் வைத்துப் யாடினார்.

“ஒன்று முதல் பதினெட்டு எண்களைப் பொன்று வெண்பா பாடு” என்றெருவர் ஆக்ஞாபித்தார்.

“ஒன்றிரண்டு மூன்றுநான் கைந்தாறு ஏழெட்டு ஒன்பது பத்துப் பதினெண்று - பன்னி ரண்டுபதின் மூன்றுபதி னன்குபதி னைந்துபதி ஏறுபதி னேழுபதி னெட்டு”

என்று பாடினார்.

இவ்வாறே அறுபத்து நான்கு தண்டிகைப் புலவரும் அதிமதுரகவியும் கேட்ட அளைத்துக் கேள்விகளுக்கும் அகிலாண்ட நாயகியினருளினால் அழகாய்ப் பதிலிறுத்தார் காளமேகம்.

இவ்வளவு ஆற்றல் படைத்திருந்தும் கூட அவ்வரசனும் அவைப் புலவரும் அவரை மதியாதபடியால் அவ்வுரை விட்டே அகன்றார் புலவர்.

காளமேகப் புலவரின் கவித்திறங்கான் என்னே!

9 பொருத்தம்

மந்தரையின் குழ்ச்சியால் மனம் மாறிய மங்கை கைகேயி தசரதனை தன் வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்காக நாடகமொன்றையே அரங்கே கற்றி விடுகிறார். அந்நாடகத்தின் ‘கரு’வை நெறிப்படுத்துவதற்காக தனது உருவையே மாற்றிக் கொள்கிறார்.

அவளது நடிப்புத் திறன் நாடகத்திற்கு மன்றை பரிசைத் தட்டிக் கொடுக்கிறது. ஆம்!

கைகேயியின் குழ்ச்சியால் கமலமுகன் இராமன் வனம் சென்று வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

அரசனிடம் வரத்தைப் பெற்று விட்ட அவள் அவசரமாக இராமனை அவளது இருப்பிடத்திற்கு அழைக்கிறார். ‘அம்மா...!’ என்று இதயத்தில் எழுந்த குரலோடு அவ்விடம் செல்கின்றன, இராமன்.

“தாயென நீணவான் முன்னே
கூற்றெனத் தயியன் வந்தாள்.”

‘என்கிறார் கம்பன். ‘அன்னை அழைக்கின்றாரேன்’ என்று ஒடிவந்தவனது எதிரே எமன் போல இவள் வருகிறார். வந்தவன் கூறுகிறார்.

“ஆழிகுழ் உலகெலாம் பரதனே ஆளா, நீபோய்த் தாழிருஞ் சடைகள்தாங்கித் தாங்கருந் தவமேற்கொண்டு பூழிவெங் கானம்நண்ணிப் புண்ணிய துறைகள் ஆழி ஏழிரண் டாண்டில்வாவென் றியம்பினன் அரசன்” என்றார்

தசரதனிடம் தான் பெற்ற இரு வரங்களையும் பற்றிக் கூறினால் ‘குட்டு’ வெளியாகிவிடும் என்பதைக் கைகேயி அறிவாள். ஆகவேதான் ‘இயம்பினன் அரசன்’ என்று தசரதன் மேலேயே பழியைப் போட்டு விடுகிறார்.

இராமன் அதற்குத் தந்த பதில் என்ன?

“மன்னவன் பணியன்றுகில் நும்பணி மறுப்பனே... யான்”

என்று கூறி மன்னவனிருக்கையின் திக்கு நோக்கித் தொழுகிறார். மாளி கையை அடைகிறார். மரவுரி புளைகின்றார். மணைவியிடம் விடை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே; அவளிடம் செல்கிறார்; சொல்கிறார்.

‘என் தம்பி பரதன் நாடாள்வன்; யானே காவலன் ஆகைப்படி காடு சேர்வேன்; மீண்டும் வருவேன்; நீ வருந்தனை’

வார்த்தைகளைக் கேட்ட வனிதை வடிக்கின்றார்கள்ளீர். துடிக்கின்றன அதரங்கள். இடிக்கிறது நெஞ்சு, கடுந்துயரடைந்த அவள் கண்ணீர் அல்ல; இரத்தக்கண்ணீரே வடிக்கின்றார் என்றுதான் கூற வேண்டும். அத்தகைய சோர்வு நிலையை அடைகிறார்; விமுகிறார், வெதும்புகிறார்; தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றார்.

இவ்வளவு கவலையும் ஏன்? நாட்டை ஆளவேண்டிய நம்தலைவன் அத்தனையும் இமந்து அடவி குழிப்ரதேசத்துள் வாழப் போகிறுனே என்ற கவலையோ? அது தான் இல்லை. வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

“தீயினாற் சுட்டபுன் உள்ளாறும் ஆரூதே
நாவினாற் சுட்ட வடு”

அது போல் தன் நாயகன் கூறிய வார்த்தைகளே அந்நங்கை நல்லாளை அத்தனை தாரம் அழிவைத்து விட்டனவாம்.

“நீவு குந்தலை நீங்குவென் பானென்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிச்சட விம்மினுள்”

— என்று குறிப்பிடுகின்றார் கம்பன்.

‘பஞ்சின் மெல்லடிகள் பாதையற்ற அடவிகளில் பரந்து கிடக்கும் பருக்கைக் கற்களால் நோகுமே; அவற்றைத் தாங்க உன்னால் கூடாதே’ என்கிறார் இராமன்.

சீதையோவன்றால், ‘கணவளைப் பிரிந்து தனியாக இருக்கும் வெம்மையைக் காட்டிலும் வேறு வெம்மை ஏது? பாலை வனத்தின் பருக்கைக் கற்கள் தரும் ‘நோ’ இதன் முன்சர்வ சாதாரணம்’ என்று பதிலிருக்கின்றார்.

சொல்லியவள் மாளிகையுட் செல்கிறார். மறுபடியும் அவன் முன்னே மரவுரியோடு காட்சி தருகிறார்.

'காதலர் இருவர் கருத்தொரு மித்து
ஆதரவு பட்டதே இன்பம்'

-என்பதற்கிணங்க இன்பத்தில் இணைந்த இவர்கள் துன்பத்திலும் இணைந்தே வாழ முற்பட்டமை இன்றைய இல்லறவியலார்க்கு ஓர் நல்லுரை போலாகும்.

காட்டையடைந்த தம்பதியர் கோதாவரி ஆற்றங்கரைக்கு வருகின்றார்கள். இவர்களை வரவேற்க விழைந்த கோதாவரி தன் அலைக் கரங்களினாலே உதிர்ந்து வரும் மலர்களை அவர்கள் நிற்கின்ற கரையில் ஒதுக்கி (அவர்கள் பாத்தில் படைத்து வழிபடல் போல்) நிற்கின்றது.

ஆற்றங்கரைக் காட்சிகளை அள்ளிப் பருகிய வண்ணம் இருவரும் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே ஒருபுறம் அழிய அன்னம் நடை பயில்கின்றது. இவர்களைக் கண்டதுமே வழி விலகி ஒதுங்குகிறது.

இராமன் அதை ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கின்றார். தன்னவளின் மென்னடையைக் கண்டு அன்ன நடைதோற்ற காரணத்தினாலேயே அது வெட்கி ஒதுங்கிச் செல்கின்ற தாகப் பெருமை கொண்டு சிதையைப் பார்த்துப் புன் மறுவல் செய்கின்றார். ஆனால் அதேவேளை எதிர்ப்புறத்திலே ஒரு யானை நீரைப் பருகிவிட்டு வந்த வழி திரும்புகிறது.

சிதை அதைப் பார்க்கிறார், திரும் பி இராமனைப் பார்க்கிறார்; புன்னகைக்கிறார். காரணம், 'வீறு கொண்ட தன் வேந்தனவன் நடையைக் கண்டு அதற்கெதிரே என்னடை எம்மட்டு?' என்று எண்ணியே அந்த யானை திரும்புவதாக அவளது எண்ணம் இதைக் காலி யும் படைத்த கம்பன் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்.

ஓதிய மொதுங்காண்ட வுத்தம னுழையளாகும்
சிதைதன் னடையைநோக்கிச் சிறியதோர் மறுவல்
-செய்தான்

மாதவ டானுமான்டு வந்துநீ ருண்டுமீனும்
போதக நடப்பநோக்கிப் புதியதோர் மறுவல்பூத்தாள்.

—அது மட்டுமல்ல; இருவரின் பார்வையும் இப்போ நதியை நாடுகின்றன. அங்கே கொடிகள் அசைகின்றன. அவற்றே உறவாடிய இராகவனின் விழிகள் சிதையின் இடையில் குத்திட்டு நிற்கின்றன. சிதையின் கண்களோ அங்கு குவிந்து கிடந்த நீலோற்பல மலர்களில் மோதிப் பின்னர் தெறித்து இராமனின் உடலின் நீலத்தில் பிரதி பிம்பிக்கின்றன. இதைக் கம்பன் எடுத்தாரும் விதம் இவ்வாறு:-

வில்லிய தடக்கைவீரன் வீங்குநீ ராற்றின்பாங்கர் வல்லி கண்டங்கக்கண்டான்; மங்கைதன் மருங்குநோக்க எல்லியங் குவளைகானத் திடையிடை மலர்ந்துநின்ற அல்லியங் கமலங்கண்டா என்னறன் வடிவங்கண்டாள்.

—இச் சந்தர்ப்பங்களை நோக்கும் போது காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்தால் கான கத் திலும் மகிழ்ச்சியாக வாழலாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

20-10-85

10 வேப்ப மாலை

நீர்வளம், நிலவளம் பொருந்திய தேன் தமிழ் நாட்டில் வேளாள குலத்தில் 'வாணன்' என்று ஒரு பிரபு இருந்தான். அவனுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. குழந்தை பிறந்த சொற்ப காலத்தில் தாயார் இறந்து போனார்.

பச்சைப் பாலகளை வளர்க்கப் பெரிதும் கஷ்டப்பட்ட 'வாணன்' தனக்குரிய திரவிய மெல்லாவற்றையும் தன்னை உயிருக்குயிராய் நேசித்த பண்ணையாளான 'ஏகன் சாம் பான்' என்பவனிடத்தில் ஒப்புவித்து, தன் பாலகளையும் அவனிடம் கையளித்து,

‘அன்பனே, கொல்லைப் புறக்கிலே அளவற்ற திரவியத் தைப் பூமியுள் புதைத்துள்ளேன். இப்பின்னையை உன் பிள்ளை போல் வளர்த்து அப் புதையலையும் நீயே எடுத்துக் கொள்’ என்று கூறி, மரணமடைந்தான்.

ஏகன் சாம்பான் குருபக்தி மிக்கவன். ஆகவே எச்மானின் ஆசப்படியும், ஏவற்படியும் பின்னையை வளர்த்துப் பாண்டித்தியம் பெற வைத்து, வயது வந்த போது திருமணம் செய்வித்து - அப்புதையலையும் பெற்றுக் கொள்ளும்படி கூறினான்.

அப்பின்னையானவன் புதையலைத் தோண்ட முற்பட்ட போது அப்புதையலை ஆண்ட பூதம் கனவில் தோன்றி, ‘நான் பல வருடமாகப் பாதுகாக்கும் இவ்வேழ கோடி திரவியத்தை நீ எளிதில் அடையலாமோ? தயை, உண்மை, பக்தி பூண்ட ஒரு நரபலி எனக்குக் கொடுத்தால் திரவியம் உணக்குக் கிட்டும்’ என்று கூறிற்று.

இக்கனவை அப்பின்னையான்டான் ஏகன் சாம்பானிடம் கூறவே, இரவோடிரவாக அவன் போய் அப்புதையல் இருக்கும் இடத்திலே தன்கழுத்தை வெட்டிக் கொண்டு பலியாகினான்.

அந்தப் பொழுதே பூதம் வாணனின் மகனிடம் போய் ‘எனக்குரிய நரபலி கிடைத்து விட்டது. உன் பண்ணையானே எனக்குப் பலியாகிவிட்டான். நீ வந்து திரவியத்தைப் பெற்றுக் கொள்’ என்றது.

அதிர்ச்சியடைந்த அவன், உடனே போய் அங்கு பார்க்க ஏகன் சாம்பான் பலியாகிக் கிடந்தான். அழுகையோடும் கண்ணோரோடும் அந்திமக் கிரியைகளை முடித்துவிட்டுப் புதையலையும் எடுத்துக் கொண்ட அப்பின்னையான்டான், தனக்காக உயிர்விட்ட ஏகன் சாம்பானையும் தனக்குக் கல்வி புகட்டிய கம்பரையும் தன்னைப் பெற்ற வாணனையும் கொரவிக்க என்னி, தன் பெயரை ‘ஏ-கம்ப-வானன்’ (ஏகம்பவானன்) என வைத்துக் கொண்டான்.

ஏழு கோடி திரவியங்களால் தன் வாழ்வைப் பெருக்கிக் கொண்ட ஏகம்பவானன் தனக்கொப்பாரும் மிக்காரு மின்றிச் செல்வத்தில் தினைத்திருந்த வேளை, சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரும் அவன் வீட்டுக்கு வந்து ‘ஏகம்பவான முதலியார் எங்கே?’ எனக் கேட்டனர்.

‘அவர் கழனிக்குப் போயிருக்கிறார்’ என மனைவி கூறி யனுப்பினால் முடி மன்னர் மூவரும் அவர் குலத் தொழிலைக் குத்திக் காட்டுவது போல ‘முதலியார் முடி நடப் போஸி ருக்கிறாரோ’ என்று கேட்டார்கள்.

வேலையாள் மூலம் இந்த ஏளனப் பேச்சைக் கேட்டு ஆத்திர மடைந்த மனைவியானவள்.

“சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி ஆனை மிதித்த அடிச் சேற்றில் - மானபிரான் மாவேந்தன் ஏகம்ப வாணன் பறித்துநட்டான் முவேந்தர் தங்கள் முடி”

ஏன்ற வெண்பாவினை எழுதி அவர்களுக்கு அனுப்பினான். அதாவது, ‘நமது முதலியார் முடி நடுவது மெய்தான்’ ஆனால் அவர் இந்தச் சொற்பமான நாற்று முடியா நடுவார்?

முவேந்தரின் முடி களை யும் பறித்து அவர்களின் சேனைகளை அழித்து, யுத்த பூமி என்னும் கழனியிலே அவற்றை எந்வாக்கி, வடியும் இரத்தத்தை நீராய்த் தேக்கி, தனது யானையைக் கொண்டு சேருக்கி, அதில் அம்முடிகளை நட்டு வருகிறார்” என்று கருத்துப்பட எழுதி அனுப்பினான். பாடலைப் பார்த்த மூவரும் செய்வதறியாது, ஆத்திரத்துடன் யே தமதிருப்பிடிடம் மீண்டனர்.

ஏகம்பவான முதலியார் வீட்டுக்கு வந்ததும் செய்தியை அறிந்து, இவர்கள் கரவத்தை அடக்க என்னி, தமக்கு உதவிய பூதத்தை அழைத்து, “நீ போய் அந்தச் சேரைனத் தூக்கி வா” என்றார். உடனேயே சேரன் பூதத்தினால் கடத்திவரப்பட்டான். அவனைச் சிறையிலிட்டார் முதலியார். சேரன் அவரைச் சமாதானம் செய்து, ஆண்டுதோறும் திறை செலுத்துவதாகக் கூறிதன், தேசம் மீண்டான்.

அடுத்ததாக சோழனைத் தூக்கி வரும்படி பூதத்தைப் பணித்தார் முதலியார். அவ்வாறே அவனும் கொண்டு வரப்பட்டு சிறையிலிடப்பட்ட போது, அவன் சேரைப் போலவே திரவியம் செலுத்த உடன்பட்டுத் திரும்பினான்.

முன்றுவதாக, பாண்டியனைத் துக்கி வரும்படி பூதத்திற்குக் கட்டளை கொடுத்தார் முதலியார் பூதமோ போகப் பயந்தது. காரணம், பாண்டியன் எப்போதும் வேப்ப மாலை அணிபவன். இவ்வேப்ப மாலை பேய்களுக்கு விரோதமானதாகையினாலேயே, பூதம் அவனிடம் போகப் பயப்பட்டது.

இது தொடர்பாக என்ன செய்யலாம் என யோசித்த முதலியார், தன் குருவாகிய கம்பரின் ஆலோசனைப்படி நான்கு பெண்களை அலங்கரித்து பாண்டியனிடம் சென்று, அவனை மயக்கி எப்படியும் வேப்பமாலையைக் கழற்றி விட வேண்டுமெனக் கூறி அனுப்பினார்.

அவர்கள் நால்வரும் ரம்பை, ஊர்வகி, மேனகை, திலோத்தமை போல அங்கு சென்று ஆடிப் பாடி அவனை மகிழ்வித்தனர். அரசன் பாண்டியன் மயங்கி, பல விலை யுயர்ந்த மணி மாலைகளைப் பரிசளித்தான். அதைப் பார்த்த ஒரு பெண்,

“மாப்பைந்தார்க் கல்லமுத்து வண்ணத்தார்க்
கல்லன்பெண்
வேப்பந்தார்க் காசை கொண்டு விட்டானே -
பூப்பைந்தார்
சேர்ந்திருக்கு நெல்வேலிச் சீவிலிமா ரூ! தமிழை
ஆய்ந்திருக்கும் வீரமா ரூ”

என்று ஒரு பாடலைப் பாடினார். அதாவது, “மன்னே, நீர் தந்த முத்துமோகன மாலைகளிலே ஆசை கொண்ட வள்ளல் என் பெண். உன் கழுத்தில் உள்ள வேப்ப மாலை தான் அவனுக்கு ஆசை. ஆகவே அதையே நீ தரவேண்டும்” என்பதாகக் குறிப்பிட்டாள்.

‘அதை எப்படிக் கொடுப்பது’ என்று யோசித்த அரசன், எதுவுமே பேசவில்லை. எனவே, இரண்டாவது பெண், அக்கருத்தை ஆமோதித்தபடி,

“தென்னவா! மீனவா! சீவிலிமா ரூ! மதுரை
மன்னவா! பாண்டிவள நாடா! - முன்னம்
சுரும்புக்குத் தாரளித்த துய்யதமிழ் நாடா!
கரும்புக்கு வேம்பிலே கண்”

என்று பாடினார். இதைக் கேட்டதும் அயர்ந்து போன அரசன் பதிலே பேசவில்லை. முன்றுமவனும் தொடர்ந்தாள்:

“வேம்பா கிலுமினிய சொல்லுக்கு நீமிலைந்த
வேம்பா கிலுமதவ வேண்டாவோ? - மீண்பாயும்
வேலையிலே வேலைவைத்த மீனவா! நின்புயத்து
மாலையிலே மாலைவைத்தாள் மான்”

என்று தன் விருப்பை படியும் பாவில் அமைத்துப் பாடினார். அதற்கும் அரசன் இசையாது போகவே, நான் காமவள் அம்முவரையும் வீளித்துப் பின்வருமாறு பாடினார்:

“இலகு புகழாறை ஏகம்ப வாணன்
அவகை வரும்வருமென் றஞ்சி - உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமேல் வண்ணகை வளைஏறிந்த
மீனவர்கோன் நல்கிடான் வேம்பு”

அதாவது, “கேளுங்கள் சகோதரிகளே! பாண்டிய மன்னன் இவ்வேப்ப மாலையை எப்படியும் தந்து விடுவார். ஆனால், ஏகம்பவாணனுடைய பூதம் தம்மைப் பிடிக்குமே என்றஞ்சியே இவர் தர மறுக்கிறார் பாவம்” என்பதாகும்.

இப்பாடலினால் வெட்கப்பட்ட மன்னன் வேப்பம் மாலையைக் கழற்றிக் கொடுக்கவும், ஏகம்பவாணனின் பூதம் உடனடியாக பாண்டியனைக் கொண்டுபோய் விட்டது.

அவனும் சிறைப்பட்டான். ஈற்றில் பாண்டியனின் மனைவியின் வேண்டுகோளின்படி அவனும் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டதன்மேல் விடுவிக்கப்பட்டான்.

11 பாதி வெண்பா

‘உக்கிரப் பெருவழுதி’ என்னும் பாண்டிய மன்னன் மதுரையில் அரசோச்சிய காலம் அது. சங்கம் வளர்த்த மதுரைவாழ் புலவர் பலர், ‘தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை’ என்று கர்வம் கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது.

ஆ தி க்கு ம் பகவனுக்கும் அருந்தவப் புதல்வனுய அவதரித்து ஆயிரத்து முன்னாற்று முப்பது குறள்களையும் அணுவும் பிசகின்றி பாடியவர் வள்ளுவப் பெருந்தகை. குறஞக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் எழுதிப் பெறுவதற்காக மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களைச் சந்திக்க வந்தார். அவருடன் ஓளவையாரும் சென்றிருந்தார்.

தம்மையே ‘தலைப் புலவர்கள்’ என எண்ணி இறுமாப் புற்றிருந்த அச் சங்கப் புலவர்களைக் கர்வபங்கம் செய்ய வேண்டுமென ஓளவையார் எண்ணங்கொண்டார்.

ஓளவையார் அவை நடுவே எழுந்தார். வலக்கரத்தை உயர்த்தினார். ஐந் து விரல்களையும் குவித்தார். பி ற கு மூடினார். அப்பறம் சிறிது திறந்தார். பின் னர் சுட்டு விரலொன்றை மட்டும் நீட்டினார். அதைத் தொடர்ந்து ஐந்து விரல்களையும் அகலத் திறந்தார், பின் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். சங்கப் புலவர்களை விளித்து “புலவர்களே! யான் காட்டிய கைச்சைகைகளின் பொருள் தெளிவுபட (புலப்பட) கவிசமைத்துத் தருவீர்களா?” என்றார். புலவர்கள் அதைப் பெரிது படுத்திக் கொள்ளவில்லை. இது என்ன? சிற்றின்பம் தொடர்பான ஒரு சின்ன விஷயம் தானே. இதற்குப் போய் ஏன் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்? என்று மிக இலேசாக பதில் இறுத்தனர்.

அப் பதில் பின்வரும் வெண்பாவாகப் பிரதிபலித்தது.

“இவ்வளவு கண்ணுடையாள் இவ்வளவு சிற்றிடையாள் இவ்வளவு போன்ற இளமூலையாள் - இவ்வளவா நெந்த வுடலா ணவுமேவு மன்மதன்றன் ஐந்துகணை யால்வாடினாள்”

—இவ்வெண்பாவை மிக ஏளனமாகவே அவர்கள் எளிதில் பாடி முடித்தனர். ஓளவையார் அசட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தார். பின்னர் ‘புலவர்களே, நீங்கள் கூறுவதை நான் குறிப்பிடவில்லை. நீங்கள் உங்கள் சின்னப் புத்தியால் சிற்றின்பத்தைப் பற்றி பாடிவிட்டார்கள். அதல்ல இதற்குப் பொருள். நான் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்’ என்றார்.

பின்வரும் வெண்பாவை பாடினார்.

“ஜயம் இடுமின்; அறநெறியைக் கைப்பிடியின் இவ்வளவே னும் அன்னம் இட்டுண்மின் - தெய்வம் ஒருவனே யென்று முணரவல் லீரேல் அருவினை கௌந்தும் அறும்”

—இவ்வாரூக ஞானார்த்தங்களுடன் கூடிய பாடல்களைத் தான் நாம் பாடுவோம் என்பதை தலைக்களம் கொண்டிருந்த அப் புலவர்கள் உணரும்படியாக ஓளவையாரின் வெண்பா அமைந்தது.

இத்தகைய ஆற்றல்வாய்ந்த ஓளவையார் தம் அவையில் இருப்பதை அறிந்த இடைக்காடர் திருவள்ளுவரின் குறஞக்குத் திறமையான ஒரு பாயிரத்தை அளித்திடவேண்டு மென்ற ஆர்வத்தினால்,

“கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்”

—என்பதாக குறள் பாணியிலேயே சிறப்பித்தபோது புலவர்கள் கரகோவித்தனர். ஓளவையாரோ சாந்தமாக ‘அப்படியல்ல’ என்று மறுத்தார்.

“அனுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்”

என்பதுதான் சரி என்றார். திருவள்ளுவநாயனுரை விடவும் ஓளவையார் கவித்துவத்தில் ஒரு தனித்துவம் பெற்றவர் என்றே கூற வேண்டும். காரணம், ஆயிரத்து முன்னாற்று முப்பது குறளில் அவர் தெளித்த அறம் பொருள், இன்பம் முன்னேடு வீட்டடையும் (மோட்சத் தையும்) சேர்த்துக் கொண்டு நாலே வரியில் - நளினமாக ஒரு வெண்பாவினால் விளக்கிவிட்டார் என்றால் அவர் ஆற்றலைப் பற்றிப் பேசுவது முறையோ? அவ்வெண்பா வருமாறு:-

“ஈதலறம், தீவினைவிட் மட்டல்பொருள்; எஞ்சூன்றும் காத லிருவர் கருத்தொழுமித் - தாதரவு பட்டதே யின்பம்; பரணைநினைந் திம்முன்றும் விட்டதே பேரினப் வீடு”

— இவ்வாரைக் செருக்குடன் சீவித்த புலவர்களை அடக்கி வந்த ஓளவையார் கம்பரையும் விட்டு வைத்தாரில்லை.

சோழ நாட்டிலே ‘சிலம்பி’ என்றெரு தாசி இருந்தாள். ‘கம்பரின் வாக்கினாலே பாடல் பெறுபவர்கள் செல்வரா கிண்ணனர்’ என்று அவள் கேள்வியுற்றார். ‘எப்படியாவது என் மீது ஒரு கவி பாட வேண்டும்’ என்று அவரை மன்றாடினார். ஆனால், கம்பரோ ‘ஆயிரம் பொன் தந்தாலொழிய யாம் கவி பாடுவதில்லை’ என்று கூறிவிட்டார். சிலம்பிக்கு ஒரே கவலை. என்றாலும் எப்படியும் செல்வந்தி ஆக வேண்டும் என்ற ஆசையினால் தன்னிடம் இருந்த சகல சம்பத்தையும் விற்றுப் பார்த்தபோது எல்லாமாக ‘ஜந்நாறு’ பொன் மட்டுமே தேறியது.

அதைகி கையில் எடுத்துக் கொண்டு கம்பரை அடைந்தாள். ‘ஜயா எப்படியாவது இந்த ஜந்நாறு பொன்னையும் வைத்துக் கொண்டு என் மீது கவி பாடுங்கள்; நான் செல்வந்தி ஆனதும் பாக்கியை வட்டியோடு தந்துவிடு கிறேன்’ என்றார். ஆனால் கம்பரோ, ‘இல்லவே இல்லை; ஜந்நாறு பொன்னுக்கு அறைப் பாட்டுத்தான்’ என்று கூறிவிட்டார்.

“தன்னீரும் காவிரியே; தார்வேந்தன் சோழனே மன்றைவ தும்சோழ மண்டலமே”

— என்ற சரடிகளைப் பாடி அவளது வீட்டு வாசற்படிக்கு மேல் சுவரில் எழுதிவிட்டுப் போய்விட்டார். சிலம்பியோ. ‘அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்டேனே’ என்று புலம் பினார். உடுக்க உடையின்றி, உண்ண உணவின்றித் தவித் தாள்.

அளவிறந்த பசியோடு அங்கு வந்த ஓளவையார் சிலம்பியின் வீட்டுத் திண்ணையை அடைந்தார். ‘மெத்தப் பசியோடிருக்கும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூழ்த்தருவாயா?’ என்று கேட்டார். அது கேட்ட தாசி உடனே ஒடிப்போய் தனக் காக்க கரைத்து வைத்திருந்த கூழைக் கொண்டு வந்து ஓளவையாரின் பசி போகும் வரை வார்த்தாள்.

பசிக்களை தீர்ந்த ஓளவையார் சுவரிலே எழுதியிருப்பதை அவதானித்து ‘அவ்விரண்டு அடிகள்’ பற்றி வினவினார். சிலம்பி முழு விவரத்தையும் கூறினார். ஓளவையார் தனது கவித்திறனைக் காட்டினார்.

— பெண்ணைவாள் அம்பற் சிலம்பி அரவிந்தத் தாள் அணியும் செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

— என்ற தொடர் அடிகளினால் அவ்வெண்பாவை முடித் தருவினார்.

உடனே தாசியின் கால்களில் செம்பொற் சிலம்புகள் தோன்றின.

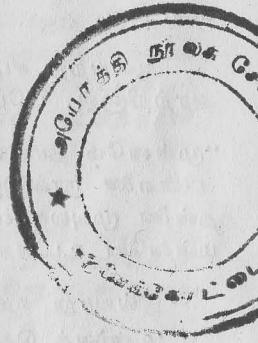
01-02-87

12 பழக்குப் பழி

இலங்காதிபன் இராவணன் நெறி தவறியதால் உயிர் இழந்தான். கொடுங்கோலனை அவனைக் கொன்று நீதியை நிலை நாட்டியது யார்?

‘இராமனே போர்க்களத்தில் இராவணனைக் கொன்றார்’ என்பது நாம் அறிந்த கடதை. ஆனால் இராவணனின் தம்பி விபீஷணங்கே தனது அண்ணை இராவணை இராமன் கொல்லவில்லை என்கிறுன்.

அப்படியானால் உண்மைக் கொலையாளி யார்? விபீஷணனே வெளியிடும் ஒரு தகவல் இதனை விவரிக்கிறது.

இராவணேசனின் தங்கை சூரிப்பனகை தனியானவள் அல்லன்; திருமணமானவள். பாரம்பரிய முறைப்படி ஒரு அரக்கனை மணத்து குடித்தனம் நடத்தியவள். இல்லறமாம் நல்லறத்தை மேற்கொண்டு அவள் இனிது வாழ்ந்து வந்த கால கட்டத்தில், ஒரு நாள் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நிகழ்ந்து விட்டது. அதையும் ‘விதி’ என்றுதான் கூற வேண்டும்.

சூரிப்பனகையின் கணவன் ஒரு தடவை போர்க்களம் புகுந்திருந்தவேளை. அவனது மைத்துணைகிய இராவணன் விதி வசத்தாலும், எதிர்பாராத விதமாகவும், இன்த தெரியாமல் தனது மைத்துணையே வாளால் அரிந்து, கொன்று விட்டான்.

கணவனைப் பறி கொடுத்த தங்கை சூரிப்பனகை பரித வித்தாள். தன்னந்தனியாகப் போர்க்களம் புகுந்தாள். அங்கு குவிந்திருந்த பிரதேங்களைப் புரட்டித் தன்னவனைக் கண்டாள்.

ஆவியற்ற சடலத்தைக் கண்டு தன் ஆவி சோர்ந்தாள். அரற்றினான். பிரேதத்தின் மீது புரண்டு புலம்பினான்.

“முன்னமே தான்என்னை முறைமையா லேகொடுத்துப் பின் எனை நூல்இழப்பித்த இராவணனாம் என்தமையன் தன்னை மூவுலகர்ள யான் கண்டு தாரவுணர் மன்னனே உடல்சமந்து வாழ்வேஞே வாழ்வேஞே”

— இவ்வாறு கதறினாள் சூரிப்பனகை.

‘உன்னைக் கொன்ற பின் அவன் ஆண்டு நின்றிருக்க அதை நான் பார்த்துக் கொண்டு உயிர் வாழ்வதோ?’ என்றாள் அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய மடந்தை. அவள் உள்ளத்தில் பழிவாங்கும் என்னம் பிரதிபலித்தது.

அமர்க்களம் நீத்து அரண்மனை சென்ற அவள், தனது அன்னைக் கண்டாள். அழுது புலம்பிய தங்கையைத் தேற்றி தண்டக வனத்தில் அமைதியான வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் படி இராவணன் கூறினான்.

தமையனின் கூற்றுப்படி தண்டகவனம் சேர்ந்த தங்கை தனது பழிவாங்கும் என்னத்தை மறக்கவில்லை, வெராட கியத்துடனேயே வனத்தில் வாழ்ந்தாள். விதவையாக அவள் காட்டில் வாழ்ந்து வரும் வேளையில்தான் அந்தச் சம்பவம் நடந்தது.

அயோத்தி அண்ணலாம் இராமன் தனது அன்பு மனையாள் சிதையுடையும், இலக்குவனேஞ்சும் பஞ்சவடிச் சோலைக்குள் பிரவேசித்தான். அவர்களைக் கண்டதுமே அரக்கி மகிழ்ந்தாள். ‘என்னவனைக் கொன்றவனைப் பழி வாங்கும் காலம் வந்து விட்டது!’ என இதயம் பூரித்தாள். இயற்கைவிலேயே சிற்றின்ப வெறி படைத்த இராவணன் இச் சிரடிப் பாவையைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டதும் அங்கு வருவான் என்று சிதையைக் கண்டதுமே அவள் என்னி விட்டாள்.

“நீலமா மணிநிற நிருதர் வேந்தனை மூலநா சம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினான் மேல்நாள் உயிரொடும் பிறந்து தான்வினை காலமோர்ந்து உடனுறை கடிய நோயனான்”

— இவ்வாறு அரக்கர்கல வேந்தனை அடியோடு நாசமருக்கும் தன்மை கொண்டவளாய் சூரிப்பனகை சிதையை நோக்கினான். அவள் மனதில் பெரும் திட்டம் உருவாகியது. இராமன் மீது மோகம் கொண்டு அவனை அடைய முடியாத நிலையில் இலக்குமணைனிடம் மூக்கையும் இழந்து, இலங்காபுரி சென்று இராவணைச் சந்தித்தாள். பழிக்குப் பழி வாங்கும் என்னத்துடன் சிதையின் பேரெழிலை அத் தார்வேந்தனிடம் வர்ணித்தாள்.

காதல் என்னும் உவப்பேறி - காமத்தீ வளர்ந்த காரணத்தால், காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான் காவலன். சிதையைக் கவர்ந்தாள். வாதையை வாங்கினான். வாழ்வை நீங்கினான்.

இராவணேசன் இறந்து கிடக்கும் வேளையில் அவன் இளவலான விபீஷணன் அங்கு வந்து அழுது புலம்புகிறான். ‘இராவணைக் கொன்றவன் இராமன் அல்லன்; சூரிப்பனகையே’ என்று அவன் இதயம் புலம்புகிறது.

“கொல்லாத மைத்துணைக் கொன்றுயன் ரதுகுறித்துக் கொடுமை குழந்து பல்லாலே இதழுக்கும் கொடும்பாவி நெடும்பாராப் பழிதீர்த்தாளே”

இராவணைக் கொன்ற உண்மைக் கொலையாளி யார் என்பதை விபீஷணன் இவ்விதம் மனம் திறந்து கூறுகிறான்.

13 ஏதிரும் புதிரும்

கம்ப காவியத்தின் தலைவனான இராமன் ஏக பத்தினி விரதன். இன்று வரை கம்பராமாயணத்தில் மட்டுமன்றி, கதைப்போர் ஒவ்வொருவரது கருத்திலும் இராமனுக்கு கௌரவம் கிடைக்கின்றது என்றால் அதற்கான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று என்று திடமாகக் குறிப்பிடலாம்.

அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த இராமனின் தந்தை தசரதன் கூட மனைவியர் மூவருடன் வாழ்ந்தவர். அதுமட்டுமன்றி பல்லாயிரம் இல்லக்கிழத்திகளும் அவருக்கு இருந்தார்கள். இதற்கு மாருக, மகனுகிய இராமன் ஏக பத்தினி விரதத்தினை மேற்கொண்டிருந்தான்.

சிறையிருந்த செல்வியை அனுமன், அசோக வனத்திலே சந்தித்தபோது, தன் கணவனது ஏக பத்தினி விரதத் தைப் பற்றி அனுமனுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்கள் சிதை.

வந்துள்ளைக் கைப்பற்றிய வைகல்வாய்
இந்தைப் பிறவிக்கு இருமாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன்னந் செவ்வரம்
தந்தவார்த்தை, திருச்செவி சாற்றுவாய்

“இராம தூதுவனே, அவர் என்னை மிதிலையில் கரம் பற்றிய வேளை கூறிய உறுதி மொழியைக் கேள். இப்பிற வியில் இந்த உள்ளத்தால் உள்ளைத் தவிர வேறு ஒருத்தியை எண்ணியும் பார்க்க மாட்டேன் என்ற உயரிய வரம் அவர் எனக்கு அளித்தவர்” என்கிறார்கள்.

இவ்வாருக, இலக்கிய விதிகளாலும், ரசிகர்களினாலும் ஏகபத்தினி விரதம் காரணமாக இராமன் போற்றிப் புகழூப் படும் அதே வேலையில் இராவனனானது நிலை வேறு. அவனது உயரிய குணங்கள் - உன்னத வீரம் இவைகள் மறைக்கப் பட்டு அவனது பெயர் என்னி நைக்யாடப்படுகிறது. அதற்கு அவன் ஒரு காழுகன் என்பதே காரணமாகும்.

அவனது தங்கை குருப்பன்கை சிதையைக் கண்டபோது, அவனைத் தன் தமையங்கிய இராவனன் அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கில், சிதையின் அழகைப் பற்றித் தமையங்கிய இராவனனிடம் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அவ்வேலை, ‘இராவனன் ஏற்கனவே பல மனைவியருடன் வாழ்கின்றவன்’ என்பது அவள் மூலமாகவே குறிப்பிடப்படுகின்றது.

‘மன்னு, உனக்கு மட்டும்தான் நான் நல்வளவாக இருக்கிறேன். (அழகிய ஒருத்தியை உனக்கு அளிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்) ஆனால் உன் அரண்மனையிலே உன்னுடன் வாழும் உன் காதலியர்க்கெல்லாம் (புதியவளை அறிமுகம் செய்வதனால்) கேடு புரிகின்றவளாகின்றேன்’ என்கிறார்கள்.

வள்ளலே, உனக்கு நல்லேன்
மற்றுநின் மனையில் வாழும்
கிள்ளோபோல் மொழியார்க் கெல்லாம்
கேடுகுழ் கின்றேன் அன்றே

இராம தூதனுகிய அனுமன், சிதையைத் தேடிச் செல்லும் வழியிலே இராவனனுடைய மாளிகையைக் காண்கிறார்கள். அது பூரண சந்திரனைப் போல் பொலிவற்று நிற்கின்றது.

அம்மாளிகையைச் சூழவும் வானத்தின் தாரகை போன்ற ஏராளமான சிறு மாளிகைகள் தெரிகின்றன. அவை என்ன வென்று நோக்குமிடத்து அங்கே இராவனனுடைய காதற் கிழத்தியர் வாழ்வளிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

போர் இயற்கை இராவனன் பொன்மனை
சீர் இயற்கை நிரம்பிய திங்கள்-ஆத
தாரகைக் குழுவில் தழுவித் தொடர்
நார்யர்க்கு உறைவாம் இடம் நண்ணினுன்.

இவை மட்டுமல்ல, இராவனன் சிதையை எண்ணித் துயருற்றிருந்த காலை ஏனைய காதலியர்களை அவன் நினைத்தும் பார்க்கவில்லையாம். ஆனால், அவர்களை அவனையே நினைத்து உறங்காமல் வருந்தினர் என்பதாகவும் கம்பன் குறிப்பிடுகின்றன.

மேலும், அனுமன் கண்ட அரக்கமாதர்கள் நான்கு கோடி இருக்குமாம். இயக்கியர்கள் ஆயிரமாயிரம் கோடி யினராம். விஞ்சை மாதர் பண்ணிரண்டு கோடியாம். சிதையர்கள் ஏராளமானானால் இருந்தார்களாம்.

இவர்கள் எல்லாருமே இராவனனுடைய காதற் கிழத்தியராம். இவையெல்லாம் செயற்பட முடியாத கற்பனைகளா யிருந்தாலும், இராவனன் ஒரு காழுகன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கம்பன் இக்கற்பனையைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும்.

என்னற்ற பெண்களின் இதயத்தைக் கவர்ந்தும் - இன் பத்தை நுகர்ந்தும் இராவணனுடைய காம வெறி அடங்க வில்லை. அதற்கு மகுடம் வைத்தாற் போன்று அவள் இராகவனின் மனையாடசியில் கரம் நீட்டத் துணிந்த வேலை மடிய நேரிட்டது.

இராவணனின் மகனுகிய இந்திரசித்து கூட இப்படிப் பலருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தானும். அனுமன் இவங்கையிலே சீதையைத் தேடுகின்றார். புகை நுழைந்து செல்ல முடியாத வழியிலும் கூட நுழைந்து செல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்த அனுமன் இந்திரசித்தனுடைய அரண்மனையுள் நுழைகின்றார். அங்கே பல பெண்களின் நடுவே அவன் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் இதை—

ஒக்கநோக்கியர் குழாத்திடை உறங்கின் ரூணப்
புக்குநோக்கினன் புகைபுகா வாயிலும் புகுவான்
—என்கிறார் கம்பர்.

இச்சம்பவங்களில் இருந்து இராவணனது வீழ்ச்சிக்கு அவனது காம வெறியே காரணம் என்று தெளிவாகிறது. இராமனது மாட்சிக்கு அவனது ஏகபத்தினி விரதமே காரணம் என்பதும் நன்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

கம்பராமாயணத்திலே கற்பனைகள் மலிந்திருந்த போதிலும், கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பல நல்ல கருத்துக்களும் கம்பனுல் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இராவணனுடைய கடைசி நேரத்தில் கூட அவனது காம வெறி கம்பனுல் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இராம - இராவண யுத்தத்திலே, இராம பாணம் அவனது உடலெல்லாவற்றையும் துளைத்து விடுகின்றது. இராவணன் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்.

அவனது தர்ம பத்தினியான மண்டோதாரி ஒடிவருகிறார். அவன் உடலின் மீது கிடந்து புலம்புகிறார், அவனது உடலைக் கவனிக்கிறார். என்ன ஆச்சரிய? எள்ளிருக்க இடமின்றி அம்புகள் துளைத்திருக்கின்றன. அதன் காரணத்தை அவள் வாயிலாகவே கம்பர் கூறுகின்றார்.

தன் கணவன் இறப்பதற்குக் காரணமே அவன், சீதை மேல் கொண்ட காதல்தான். அந்த என்னம் அவனது உடலினுள் இருக்கவே கூடாது என்பதால்தான் இராம பாணம் அவ்வளவு துளைத்ததோ என்கிறார்.

வெள்ளொருக்கம் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த திருமேனி மேலும்கீழும் எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும் இடம்நாடி இளைத்த வாரே கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தல் சானகியை மனச் சிறையில் கவர்ந்த காதல் உள்ளிருக்கும் எனக் கருதி உடல் புகுந்து தடவியதோ ஒருவன் வாளி.

தன் மனைவியே தனக்குச் சான்றிதழ் கொடுக்குமானவுக்கு அமைந்திருந்தது இராவணனின் காம வெறி. இதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இராமனது ஏகபத்தினி விரதம் கொடிகட்டிப் பறப்பது போன்ற பிரமை ஏற்படுகின்ற தல்லவா?

31-05-87

14 ஏக்கம்

ஆத்திகுடியின் அன்னையான ஒளவையார், அயலூருக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அவ்வேலை பொழுது சாய்ந்து விட்டதால் இடையில் இருந்த ஊரில் இரவைக் கழித்து விடயிப் புறப்படலாம் என்ற எண்ணத்தில், வழியில் வந்தவர்களை விளித்து, ‘ஜயா, இன்றிரவை இவ்வூரில் சழித்துப் போக வேண்டும். படுத்துக் கொள்ள இடம் கிடைக்குமோ’ என்றார்.

அதைக் கேட்டவர்கள் அவரிடம், ‘அம்மணி, அயலிலே ஒரு திருவாசற் சாலடி உண்டு. அங்கே படுத்துக் கொள்ள போதிய இடவசதியுண்டு. ஆனால், அங்கே ஒரு பேய் இருக்கிறது. அங்கே படுக்க வருகின்றவர்களை அது அறைந்து விடுகிறது. ஆதலால் அங்கே படுப்பதற்கு எல்லாருமே பயப்படுவார்கள், என்றனர்.

ஒளவையாரோ, “பேயைப் பேயடிக்குமே” என்று கூறிக் கொண்டு அச்சாவடியில் இரவைக் கழிக்க விரும்பினார். போய்ப் படுத்துக் கொண்டார்.

அவ்வேலையிலே அங்கு குடியிருந்த பென் பேய் வெளியே சென்றிருந்தது. ஒளவையார் நன்கு குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். முதலாம் ஜாமத்திலே அந்தப் பேய் அங்கு வந்தது. ஒளவையாரைக் கண்டது. ஆக்திரம் கொண்டது.

“ஆரடா அது. என் எல்லைச்சுள் வந்தவன்...? எவ்வளவு துணிச்சல் உனக்கு” என்று ஆவேசத்தோடு வந்து “எற் றெற்று” என்று அறையப் பார்த்தது.

அக்கணமே ஒளவையார் கண்விழித்துக் கொண்டார். அறைய வரும் பேயை அலட்சியமாய்ப் பார்த்தார். வெண்பா ஒன்றைப் பாடினார்.

“வெண்பா விருகாவிற் கல்லானை வென்ளோலை கண்பார்க்கக் கையால், எழுதானைப்-பெண்பாவி பெற்றுளே பெற்றுள் பிறர்ந்துக்கூட பெற்றுளன் றெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

இவ்வாறு ஒளவையார் பாடியதைக் கேட்டதுமே அப் பேய் “எழுத்து வாசனை அறியாத ஒரு முடனித் தான் இச்சித்த தனது பூர்வீகக் கதையை அல்லவா இவள் சொல்கிறீர்கள்! அப்படியானால் இவள் மானிடப் பிறவியல்லன் இவள் ஒரு தேவியாய் இருக்க வேண்டும்” என் றெண்ணி அகன்று போனது.

பொழுது போய்க் கொண்டிருந்தது. ஒளவை மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள். இரண்டாம் ஜாமத்திலே அப் பேய் மீண்டும் வந்தது. ஒளவையைக் கண்டு ஆக்திரப் பட்டது. “எற் றெற்று” என்று அறையப் புறப்பட்டது. ஒளவையார் விழித்துக் கொண்டார். மீண்டும் ஒரு வெண்பாவினால் அப் பேயை எதித்தார்.

“கருங்குளவி குரைத்து ரீச்சங் கனிபோல விருந்தினர்க்கொன் றீயாதான் வாழ்க்கை - அரும்பகலே இச்சித் திருந்தபொருள் தாயத்தார் கொள்வரென் றெற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

இந்த வெண்பாவைக் கேட்டதுமே வெகுண்டு ஒடியது பேய். ‘அப்பாடா, தொல்லை தீர் ந் தது’ என்று ஒளவையார் மீண்டும் உறக்கம் கொண்டார். எனினும், மூன்றாம் ஜாமத்திலும் அப் பேய் திரும்பவும் வந்தது. “எற்றெற்றறு” என்றது. ஒளவையார் எழுந்துவிட்டார். மீண்டும் ஒரு வெண்பா பிறந்தது.

“வான் முளதால் மழையுளதால் மண்ணுலகில் தான் முளதால் தயையுளதால்-ஆனபொழு தெய்ததோ மிளைத்தோமென் றேமந் திருப்போரை எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

இப்படி ஒளவையார் பாடினார். ஒடி விட்டது பேய். ஒளவையும் படுத்துக் கொண்டாள். மீண்டும் நாலாம் ஜாமத்திலே பேய் வந்தது. ‘எப்படியாவது இவ்வோ அறைய வேண்டும்’ என்று எண்ணி “எற் றெற்று” என்று வந்தது. ஒளவையார் எழுந்தார். துணிந் தார். மீண்டும் ஒரு வெண்பா.

“எண்ணு யிரத்தான்டு நீரிற் கிடந்தாலும் உண்ணீரம் பற்றுக் கிடையேபோல் - பெண்ணவார் பொற்றெடு மாதர் புணர்முலைமேற் சாராரை எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று”

என்று பாடிய போது, அப்பேயுருக் கொண்ட பெண் ஒளவையாரை வந்து வணங்கினான். இரக்கமுற்ற ஒளவை அதன் பூர்வீக வரலாற்றைக் கேட்ட போது, அப் பேய் பின் வருமாறு கூறியது.

“நான் ஓர் இளவரசி. ஒரு நாள் மாடத்தில் இருந்த வேலை, அவ் வழியாக வந்த ஓர் இராஜகுமாரன் மேல் மையல் கொண்டேன். எனவே, என் எண்ணத்தை எனது காதோலையிலே நகத்தால் எழுதி, அன்றிரவு என்னை ஊர்ச் சாவடியில் வந்து சந்திக்குமாறு குறித்து அவன் முன் போட்டேன். ஆனால், அவன் கல்வியறிவில்லாதவன் என்று எனக்குத் தெரியாது. அவன் அதை வாசிக்கும்படி அங்கிருந்த ஒரு குஷ்ட ரோகிக்குக் காட்டியிருக்கிறான். வாசித்தறிந்ததும் அவன் இராஜகுமாரனைப் பயமுறுத்தி ஊருக்கு வெளியே துரத்தி விட்டு, நான் குறித்து இடத்தில் எனக்காக்காத்திருந்தான். அங்கு சென்ற நான் கெடுக்கப்பட்டேன்.

எதிர்பாராத விதமான இத் தடுமாற்றத்தால் நான் தற்கொலை செய்து கொண்டேன். எப்படியும் மீண்டும் மானுட ஜென்மம் எடுத்து அவரை அடைய வேண்டும்” என்றார்கள்.

அதே வேளை, ‘தனக்காகத் தன் உயிரையே இழந்தாள் இராஜகுமாரத்தி’ எனக் கேள்வியுற்ற அவ் இராஜகுமாரனும் தற்கொலை செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவனும் அவ்வேளையிலே ஆவேச வருவில் வந்து ஒள்வையாரை வணக்கி நின்றார்கள். இருவரது நிலையேயும் அவதானித்த ஒள்வையார் பெண்ணுவேசத்தை விளித்து “நீ உறை யூரில் வாழும் மரகதவடிவின் மகளாய்ப் பிறந்து விரும்பிய வாழ்வைப் பெறுவாய்” எனவும் ஆணுவேசத்தை நோக்கி “அதேவுரிலே விறகுதலையன் என்பவனுக்கு மகனாகப் பிறந்து உரிய காலத்தில் இவளை மீண்டியாக அடைவாய்” எனவும் வாழ்த்தினார்.

அவ்வாறே அவர்களிருவரும் எதிர்காலத்தில் ஒன்றிணைந்ததாகக் கடைகள் கூறுகின்றன,

08-12-85

15 படையும் கொடையும்

‘வீரம்’ என்றால் முரட்டுக் குணம் என்பதல்ல. அதுவும் நற்குணங்களுள் ஒன்றே.

வீரமுடையோரது உள்ளம் மிக்க இரக்கக் குணம் உடைய தாக்கே இருக்கும். ‘இன்று போய் நாளை வா’ என்று இராகவன் கூறியதை இங்கு ஒத்து நோக்கலாம்.

படை வீரம் - கொடை வீரம் - நடை வீரம் என்பன அரசர்க்கு இருக்க வேண்டியவை.

இவ் வீரங்களைப் பற்றிய பல கடைகளைப் பண்டைய இலக்கியங்களில் பார்க்கலாம். பகைவராய் இருந்தாலும் கூட பண்புடன் அவர் வேண்டுவாராயின் “இன்று என்று கூறுது எடுத்தருள்க’ என்று கூறுதலே வீரரின் இயல்பு.

இத்தகைய இயல்பு கொண்ட மன்னன் ஒருவரை வாழ்வில் நடந்த சம்பவத்தைப் புறநானாலும் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தமிழகத்திலே முடியடை மூவேந்தரும் தமக்கொப்பாரும் மிக்காருமின்றி வாழ்ந்த காலம் அது.

‘பறம்பு நாடு’ எனப்படும் நாட்டிலே ‘பாரி’ என்னும் பெருவள்ளல் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்கின்றன.

முன்னாறு ஊர்களிலும், மலைவளம், மழைவளம், வனவளம், பணவளம், கலைவளம் போன்ற எல்லா வளங்களும் மிகுந்து அந்நாட்டவர் அனைவருமே மனவளம் நிறையப் பெற்று நிம்மதியாய் வாழ்கிறார்கள்.

பாரியோ பெரும் வள்ளல். இரக்கமே வடிவானவன். கொடுப்பதில் பேர் போனவன். ஆனபடியால் தென்னகத் திலே தமிழ் நாட்டிலே பாரிக்குத் தான் அனைத்துப் புகழும்.

பறம்பு மலையிலே அவன் அரன் அமைத்து அங்கே குடியிருக்கிறார்கள். பேராற்றல் மிகுந்த பெரு வீரனு அவனுக்கு பெண்கள் இருவர் இருக்கின்றனர்.

நாட்டில் நீல புகழ் ஓங்கியிருந்த காரணத்தால் மூவேந்தரும் அவனைத் தம் உறவினாலைக்க கொள்ள விரும்புகிறார்கள். எனவே தத்தமக்கு அவன் பெண் தரவேண்டும் எனத் தூது அனுப்புகிறார்கள்.

காதலின் வழி வரும் கடிமணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த வள்ளலும், அவன் வாரிசகளும் இதை ஏற்கவில்லை.

வள்ளலும் மக்களும் தம் இச்சைக்கு இணங்கி வராத காரணத்தினாலே மூவேந்தரும் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டு பாரியின் மகளினரைப் பலவந்தமாய்ச் சிறை பிடிக்கத் திட்டம் இடுகிறார்கள்.

மூவரினதும் நால்வகைப் படைகளும் பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிடுகின்றன. வெத்த கண்வாங்காமல் வேந்தர் மூவரும் 'முற்றுகை வெற்றிபெறலாம்' என எண்ணி வாசலை நோக்கிய வண்ணம் நிற்கின்றனர்.

பாரியின் உயிர் நன்பரான கபிலர் அங்கு வருகின்றார். முவேந்தரினதும் முடத்தனமான முடிவை நோக்குகின்றார். அவர்களை அனுகூகின்றார்.

அரசர் பெருமக்களே, பாரியின் பண்பினை நன்கறிந்தவன் நான். அரசர்க்கேற்ற அறநெறியாக இந்த முற்றுகை அமையவில்லையே! ஆனாலும் கூட உங்களால் அவனை வெல்ல முடியாது. காரணம் அவன் மாபெரும் வீரன். இருந்த பொழுதிலும் பாரியின் பறம்புமலை பண்புடையது. உங்களைப் போல பெருமை கொண்டதல்ல. பெருமரசு கொட்டிப் போரிடும் நீங்கள் மூவரும் எத்தனை நாள் முற்றுகையிட்ட போதிலும் இம்மியளவு கூட அதை அசைத்துவிட உங்களால் முடியாது.

காரணங்களைக் கேளுங்கள்! உழவர் உழாமலே தாமே பயிராகத்தக்க நால்வகை விளைபொருள் இங்குண்டு. ஒன்று: மூங்கிலிலே, விளையும் நெல். இரண்டு: தித்திக்கும் பலாக்கனி. மூன்று: வள்ளிக் கிழங்கு. நான்கு: எஞ்ஞான்றும் ஒழுகிக் கொண்டிருக்கும் தேன் கூடுகள்.

இவ்வாறு நெல், பழம், கறி மது இவற்றுக்கு இங்கு குறைவே இல்லை. மற்றது: மலையோ அகன்ற பரப்புடையது. எண்ணற்ற நீர்ச்சலைகளை இயல்பாகவே கொண்டது. பரவலான இடமும் பாங்கான நீரும் உடைய இம் மலையில் உள்ள ஓவ்வொரு மரங்களிலும் உங்கள் யானைகளைக் கட்டி, இடமெல்லாம் உங்கள் தேர்களைப் பரப்பி வைப் பினுங் கூட போர் முயற்சியால் நீங்கள் பாரியை வெல்வது முயற்கொம்பு.

ஆனாலும் அவனை வெல்ல ஒரே வழியுண்டு. யாழெடுத்துப் பானர் போல் பாடி அவனிடம் சௌல்வீர் களாயின் பறம்பு மலையென்ன? முழுநாட்டையுமே தரக் கூடியவன் அவன்" என்கிறார்.

அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நளிகொன் முரசின் மூலிரும் முற்றிலும்
உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே
ஒன்றே சிறிதுமில் வெதிரின்நெல் விளையும்மே
இரண்டே திஞ்சுகளைப் பலவின்பழம் ஊழ்க்குமே;
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்கும்மே

நான்கே அணிநிற ஓரிபாய்தலின், மீதுஅழிந்து
தினிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே
வான்கண் அற்று அவன்மலையே வான்தது
மீன்கண் அற்று அவன்சையே; ஆங்கு
மரந்தொறும் பினித்த களிற்றின ராயினும்
புலம்தொறும் பரப்பிய தேரின ராயினும்

தாளின் கொள்ளவிர; வாளின் தாரலன்;
யான் அறி குவன் அது கொள்ளு மாறே;
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையொலி கூந்தல்நும் விறவியர் பின்வர
ஆடினிர் பாடினிர் செவினே;
நாடும் குன்றும் ஒருங்குச் சூம்மே"

பாரியின் ஈடினையற்ற படை வீரமும் அதே வேளை
அவனுக்கமைந்த கொடை வீரமும் இங்கே தெட்டத்
தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

16 சதியும் சப்தமும்

பதினெட்டு நாட்களாகப் பயங்கரமாக நடைபெற்று வந்த பாரதப் போரிலே பத்தாவது நாள் படுகாயமுற்ற பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையிலே அமைதியாகி விட்ட வேலை அதி...

அண்ட சராசரங்கள் அனைத்துமே அமைதியிழந்து விட்டது போன்றதொரு பிரமை. கௌரவர்களின் படை களுக்குத் தலைமை தாங்கிப் போர் புரிந்த பீஷ்மர் அமைதியாகி விட்ட காரணத்தாலே, அந்த இடைவெளியை நிரப்ப ஏற்ற ஒரு தானைத் தலைவனை துரியோதனன் எதிர் பார்த்திருக்கின்றன.

அந்த வேலையிலே கர்ணன் பீஷ்மரிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு ஆயுத பாணியாகப் புறப்பட்டுப் போர்க் களம் வருகின்றன, கௌரவரின் களிப்பும் வரவேற்பும் அவனது வீரத்துக்கும் இளமைக்கும் விருந்தாக அமைகின்றன.

துரியோதனன் கர்ணனிடம் கூறுகிறான்; “கர்னு! பிரபல வீரனாக நின்று போரிட பீஷ்மர் இப்போ அம்புப் படுக்கையிலே அமர்ந்து விட்டார். அவருடைய இடத்தை நிரப்பும், தானைத் தலைமைப் பதவியை ஏற்கவும் தகுதி யுடையவர் யாரென நீ கருதுகிறோயா, அவரையே சேஞ்சு பதியாக்கும் சித்தங் கொண்டவனும் இருக்கிறேன்” என்கிறான்.

கர்ணன் பதிலிருக்கின்றன். “ஜயனே, அரசர்கள் பலர் எமக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கி வருகின்றார்கள்; அவர்கள் அனைவருமே தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றித் தானைத் தலைவராய்ப் பதவியேற்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்களேயாவர். ஆனாலும், ஒருவரைச் சேஞ்சுபதியாக்கினால் மற்றவர் மனமுடைந்து போவார் அல்லவா?

ஆகவே, அரசர்களைத் தலைவனுக்கும் என்னத்தைக் கைவிட்டு, போர் வீரர்களின் ஆசானும், அறிவிலும் வயதிலும் முதிர்ச்சி பெற்றவருமான துரோணரை நமது சேஞ்சுபதியாக நியமித்தலே நன்று.

அன்று அசரர்களை எதிர்க்கப் புறப்பட்ட தேவர்கள், தம் தானைத் தலைவனுக சுப்பிரமணியரை நியமித்துப் போருக்குப் புறப்பட்டது போல, நாமும் துரோணர் தலைமையில் புறப்படவு நன்றென்பது என் கருத்து”

கர்ணனின் என்னமும் கருத்தும் துரியோதனனுக்கு நன்றென்ப படுகிறது, சேஞ்சை நடுவேநிற்கும் துரோணரை தானைத் தலைவனுக்க முடிவு செய்கின்றன.

துரோணரை வணங்கி, “தலைவா, தேவர்களை தேவேந் திரன் காப்பது போலக் கெளவரைக் காக்கும் தலைவனுக தாங்களே பொறுப்பேற்க வேண்டும்” என்கிறான். அரசர் களும் அனைத்து வீரர்களும் அதை வரவேற்கின்றனர், அவரும் ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

கௌரவ சேஞ்சை துரோணரின் தலைமையில் சகட வியூக மாக வகுக்கப்படுகிறது, பாண்டவ சேஞ்சை கிரவுஞ்ச வியூக மாக மாறுகிறது போர் ஆரம்பமாகிறது.

தன் ஸெஞ்சை சேஞ்சுபதியாக்கிப் பெருமைப்படுத்திய துரியோதனனுக்குப் பிரதியுபகாரமாக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் துரோணர்.

தன் விருப்பத்தைத் துரியோதனனிடம் கூறுகிறார். துரோணரின் என்னத்தைக் கர்ணன் - துச்சாதனன் இருவரிடமும் கூறிக் கலந்துரையாடிய துரியோதனன் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான்.

“தருமனை உயிரோடு பிடிக்க வேண்டும். அதுவும் அவன் தம்பியர்கள் பார்த்திருக்க தருமனை எனது பக்கத்தில் பண்யக் கைதியாக வைத்திருக்க வேண்டும்” என்கிறான்.

இவ் வேண்டுகோள் துரோணருக்கு மகிழ்ச்சியையே அளித்தது. அவர் துரியோதனனைப் பார்த்து “மன்னு! தருமனை வதைக்கும்படி கூறுமல், பண்யக் கைதியாகப் பிடித்து வரும்படி கேட்கிறோயே! உன் என்னம் வரவேற்கப் பாலதே. அப்படியானால், பாண்டவருக்குரிய பாகத்தை அவர்களிடமே விட்டுவிட விரும்புகிறோயா?” என்கிறார்.

துரியோதனன் பதிலாக, “குருவே, தருமன் கொலையுண்டால் ஏனைய பாண்டவர்கள் எங்கள் அனைவரையுமே அழித்து விடுவார். அத்துடன் அவர்கள் எல்லாரையுமே நாங்கள், கொன்று போட்டாலும் கூட கிருஷ்ணன் இவ்வகையே வென்று திரெளபதிக்கோ அல்லது ஞந்திக்கோ கொடுத்து விடுவான்.

ஆகவே, தருமனை உயிருடன் பிடித்து மீண்டும் சூதாட வைத்து - தோல்வியுறச் செய்து மீண்டும் பாண்டவரை வனவாசத்திற்கு அனுப்புவதே வசதியாக அமையும். ஆகவே தான் அவனை உயிருடன் பிடிப்பதை விரும்புகிறேன்" என்கிறான்.

பாண்டவர் மீது பற்றுடையவரான துரோனர் துரியோதனனின் கபட என்னத்தை அறிந்து கொள்கிறார்.

எனவே தானும் ஒரு இழுக்கு வைத்து வாக்களிக்கிறார், "மன்னு, அர்ச்சனனால் தருமன் காக்கப்படும் வரைக்கும் இது நடவாத கருமமாகும். என்றாலும், அர்ச்சனன் அகன்று நிற்கும் சமயம் பார்த்து தருமனை உயிருடன் பிடிப்பேன்" என்கிறார்.

தன்னை உயிருடன் பிடிக்கத் துரோனர் திட்டம் வைத் துள்ளதை ஒற்றர் மூலம் உணர்ந்த தருமன், "தம் பி அர்ச்சனு! துரோனரும் - துரியோதனனும் இட்டிருக்கும் திட்டம் நிறைவேருமல் தடுக்க நீ என்னுடனேயே நிற்க வேண்டும்" என்கிறான்.

"என்னுயிரே போனாலும் அண்ணைப் பிடிக்க நான் அனுமதியேன்" என்பதாகப் பார்த்தன் சபதம் எடுக்கின்றான். அவ்வாறே கடைசி வரையும் இக்காரியம் கைகூட வில்லை.

05-04-87

17 கைராசி

அண்மைக் காலத்திலே அரசவைக் கவிஞராக இருந்து அமரத்தவம் பெற்ற கவிஞர் கண்ணதாசன் எழுதிய திரைப்படப் பாடல்களைப் பல இலக்கியக் கதைகளை இன்பம் பயக்கும் நயத்தோடும் பொருளோடும் எடுத்துக் கூறுவன வாய் அமைந்திருக்கின்றன.

நீண்ட காலமாக நெருக்கமான உறவு கொண்ட காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்து வாழுவேண்டிய காலகட்டத் திலே, தலைவனின் பிரிவு தலைவியை வாட்டி வதைகிறது.

ஆனால் பலவாக அருகிருந்து அணைத்தவன் - நெருங்கி உறவாடியவன் - கொண்டவளைக் குதூகலிக்கச் செய்வதற் காக திரை கடலோடித் திரவியம் தேடச் சென்று விட்டான்.

அழகனைத்தும் குழைத்துக் கூட்டிய பளிங்கு உடல்; பார்வையை மீளப் பெற முடியாத பசம் பொன் சிலை; ஆயிழை அவளின் விழிகளோ, தென்னவன் பாண்டியனின் கைபிடிக்கும் வாள் போன்றவை; நீண்டவை; கூரியவை. 'கொல்விழி' என்றே கூற வேண்டும்.

மாலை தோறும் மயங்கி நிற்கும் அவள் எதிரிகளின் படையால் தாக்கப்படுவது போன்ற வேதனையை அனுபவிக்கிறார். 'இன்றிரவு வருவார்' என்று ஒவ்வொரு மாலையும் அவளை ஏங்க வைக்கும். அந்த ஆசை காரணமாக ஆலிலை போன்ற அவளது பூவுடல் துளுகிறது. இன்பம் துய்க்கிறது. இறுதியில் தோல்வியைக்கண்டு துவஞுகிறது.

அந்திவேலை தரும் தொந்தரவு காரணமாக ஆயிழை அவளின் விழிகளிலே உறக்கம் இல்லை. பருத்த துடிக்கும் அதரங்களும் உருவம் விரும்பும் உதரமும் வீணையத் தம்பொழுதைக் கழிக்கின்றன. சேர்ந்து அரவணைக்க வேண்டிய கரங்கள் சோர்ந்து விழுகின்றன. தோழியர் கூறும் ஆறுதல் மொழிகள் அவளுக்குத் தேறுதலை அளிக்கவில்லை. ஆடுகின்ற மயிலின் எழில் அவள் வாழ்வில் பொலிவைக் கொடுக்க வில்லை. பாடுகின்ற குயிலின்குரல் அவள் தீயத்தில் இன்பத்தை வருவிக்க வில்லை. ஒடுகின்ற புள்ளிமானின் கள்ள விழிப்பார்வை அவளது போக்கில் ஒரு புதுமையைத் தருவிக்க வில்லை.

பிதற்றுகிறார்கள்; பெருமூச்செறிகிறார்கள். கடைசியில் "கண்ணு! என்னுல் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடிய வில்லையே, தனிமையிலே இனிமை காண முடியவில்லையே. வரமாட்டாயா" என்று கதறுகிறார்கள்.

இக் காட்சியை கவிஞர் கண்ணதாசன் "கைராசி" என்னும் படத்தில், கடிதம் ஒன்றைக் காதலி எழுதுகின்ற பாணியில் கவியாக்கிக் காட்டுகிறார் இவ்வாறு:-

அன்புள்ள அத்தான் வணக்கம்—உங்கள்
ஆயினை கொண்டாள் மயக்கம்
தென்னவன் கையிருக்கும் திருவாளைப் போலிருக்கும்
கன்னிருந்தும் இல்லை உறக்கம்

மாஸீப் பொழுது வந்து படைபோலக் கொல்லும்
வருவார் வருவார் என்ற சேதியும் சொல்லும்
ஆவிலை போன்ற உடல் ஆசையில் துள்ளும்
அந்தியிலே இயற்கை என்னியும் வெல்லும்

பருவம் நிறைந்திருந்தும் எனக்கென்ன சுகமே
பஞ்சம் இதழிரண்டு இருந்தென்ன பயணே
கரங்கள் இரண்டிருந்தும் அணைப்பதற் கில்லை
கன்னு! இனிநான் பொறுப்பதற் கில்லை

இவ்வாருக தலைவணைப் பிரிந்த ஒரு தலைவி தலைவனது
பிரிவு ஆற்றுமை காரணமாக அழுது புலம்பியெழுதிய ஒரு
கடித அமைப்பில் இப்பாடலை எழுதி அதன் மூலமாக ஒரு
இலத்தியக் காட்சியையே அமைத்துள்ளார் கவிஞர்.

இவ்வாறு வெந்தழியும் தலைவியின் கடிதம் எழுதப்
பட்டுக் கொண்டிருக்கும் நேரத்திலேயே தலைவனும் அங்கு
வந்து விடுகிறான்.

‘கனவா? அன்றி நனவா?’ என்று அவன் திகைக்கின்றார்.

கனவு அல்ல; நனவேதான் என்பதாக அவன் புரிந்து
கொள்ளட்டும் என்பதற் காக கடிதத்தை வாசித்த அவன்
கேட்கிறான்.

“இப்படி எழுதியும் நான் வரவில்லையென்றால் நீ என்ன
செய்வாய்...?”

ஆச்சரியத்தோடும் ஏக்கத்தோடும் நிற்கும் தலைவி
உடனே ஏங்கி ஏங்கி அழுகின்றார்.

“நீங்கள் தழுவாத என் மெல்லிடை மெலியும்; அதன்
காரணமாக என் மேகலாபரணம் கழன்று வீழ்ந்து விடும்.
அது மட்டுமல்ல; என் கால்களும் மெலிகின்ற காரணத்
தால் அங்கே அணியப்பட்டிருக்கும் என் சிலம்புகளும்
கழன்று விழும்.

கைகள் மட்டும் என்னவாம்? உங்களை அணைக்காத
காரணத்தால் மெலிந்து வளையல்கள் எல்லாமே கழன்று
விடும்.

இத்தனை கஷ்டங்களையும் ஏந்தி ஜீரணாக்க முடியாமல்
இதயம் சோர்வதினால் என் நிலை தடுமாறி மயக்கமுற்று
கண்களும் முடிக் கொள்ளும்.

பார்ப்போர் கேட்போர். எல்லாருமே உங்களைத்தான்
பழி சொல்வார்கள்” என்பதாகக் கூறுகிறார்.

இப் பொருளைத் தரும் பாடலை எத்தனை இலக்கிய
நயத்தோடு கவிஞர் எழுதியிருக்கிறார் பாருங்கள்.

“பொன்மணி மேகலை பூமியில் வீழும்
புலம்பும் சிலம்பிரண்டும் எணைவிட்டு ஒடும்
கைவளை சோர்ந்துவிழும் கண்களும் மூடும்
காண்பவர் உங்களைத்தான் பழிசொல் நேரும்”

தலைவன் தலைவி தொடர்பு—உறவு—பிரிவு—பிரிவினால்
உறும் துன்பம் உடல் மெலிவு—அணிகள் நெகிழிதல்
போன்ற பழைய இலக்கிய மரபுகள் பல இப்பாடவின்
மூலம், இத்திரைப்படத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட படத்தில் மட்டுமல்ல; இன்னும்
பல திரைப்படங்களில் வரும் பல பாடல்கள் படிக்கப்
படிக்க இலக்கிய இன் பம் சொட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

18 அழுது

கற்பணைத் திறன் படைத்த அற்புதக் கவிஞர்கள் பாரதி. அவன் இறந்து ஆண்டு பல ஆயினும், அவனை மறந்தவர் எவரும் இருக்க முடியாது.

செந்தமிழ், தீந்தமிழ், கண்ணித் தமிழ், கண்ணற் தமிழ் என்றெல்லாம் எங்கும் புகழப்படும் தமிழுக்கு வரைவிலக் கணம் கொடுக்க விழைந்த பாரதி தமிழை நுகர்ந்து - நயந்து - வியந்து -

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவ தெங்குங் கானேனும்...”

-என்று பாராட்டியுள்ளான். திராவிட மொழிகளிலே மிகப் பழைமை வாய்ந்தது “தமிழ்” எனலாம். தமிழிலிருந்தே ஏனைய மொழிகள் பல தோன்றின என்கிறார் போர்சிரியர் சுந்தரம் பின்னோ.

“பஸ்ருயிரும் பலவுலகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினு மோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்டமும் களிதெலுங்கும்
கவின்மலையா எழும் துஞ்சும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே
ஒன்றுபல ஆயிடனும்
ஆரியம்போல் உலகவழக்
கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சிரிலாமைத் திறம்வியந்து
செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே”

அமுதெனும் தமிழ் மொழியானது, பல லு யிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கப்பட்டாலும் எல்லையற்ற பரம் பொருளாகிய இறைவனின் திருவில் எதுவித மாற்றமுமின்றி இருந்தபடியே இருக்கிறது.

அதுபோல் கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளுபோன்ற மொழிகளைலாம் தமிழின் வயிற்றிற் பிறந்து வாழ்ந்து வந்த போதும், ‘ஆரியம்’ அழிந்தது போல் அழிந்து விடவில்லை

மாருக, குன்று நலமும், குறையாப் பொலிவும் கொண்டு என்றும் இளமையோடு நின்று நிலவுகின்றது. அதன் தோற்று ஏற்றங்களை ஏட்டிலோ எழுத்திலோ அடக்கி விட முடியாது.

“கம்பனும் சோழனும் கருத்தொருமித்த நண்பர்கள் என் இலக்கிய வரலாறு கூறுகின்றது. அந்த இணைப்புக்கும், அவர்களது பினைப்புக்கும் இடையிலே நின்றது தமிழேயாகும்.

கம்பனின் தமிழில் காதல் கொண்ட காரணத்தினால் சோழன் அவனை ஆஸ்தான கவிஞருக்குக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் ஏதோ காரணமாக இருவருக்குமிடையில் பினக்கு ஏற்படுகிறது. ஆத்திரமுற்ற கம்பர் -

“மன்னவனும் நீயோ, வளநாடும் உன்னதோ... உன்னையறிந்தோ தமிழை ஒதினேன் - என்னை விரைந்தே தற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ உண்டோ குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு?”

- என்றார். அகன்றார். ஆந்திர தேசத்து அரசன் அவரை ஆக்கித்தான். தன் அழகு தமிழால் அவன் வசப்படுத் தினான். கவியரசன் கம்பனுக்கு புவியரசன் பிரதாபருத்திரன் அடைப்பைக் காரணுகினான்.

இக்கதையிலிருந்து கம்பனின் புலமை மட்டுமல்ல; தமிழின் புனிதமும், அதன் தனித்துவமும் தெளிவாகின்றது. ‘இத்தகைய அழகுதமிழுக்கு அடைக்கலமானவர் அமரரின் நிலையைப் பெறுவார்’ என்கிறார் பாரதியார்.

“தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் கலைகண்டார் இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்”

- இது பாரதியின் வாக்கு. இன்பநுகர்வையும் இறவாமை என்னும் இன்னேரன்ன சிறப்பையுமே இங்கு “அமரரின் சிறப்பு” என்கிறார்கள் புலவன், ‘சங்கங்களில் அரங்கேற்றிப் புடமிடப்பட்ட மொழி’, ‘அறிஞர்களால் ஆராய்ந்து செப்பணிடப்பட்ட மொழி’ என்ற பொருள்படவே “தெள்ளுற்ற தமிழ்” என்று குறிப்பிடுகின்றான்.

ஆசமனம் செய்ய வேண்டிய நீரைக் காகம் தட்டி விட்ட காரணத்தால் ஆத்திரம் கொண்ட அகத்திய முனிவன் ஆழியின் நீரையே பருகி முடித்தான். ஆனால் அவனுல் தமிழின் கரையைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

“கடல்குடித்த குடமுனிஉன் கரைகாணக் குறுநாடில் தொடுகடலை உனக்குவுமை சொல்லுவதும் எளிதாமோ”...

— என்பதாக தமிழின் ஆழம் அகவல் பற்றிக் கூறப் பட்டது. அத்தகைய தமிழை ஆய்ந்து நுகர்ந்து அனுபவப் பட்டவர்கள் அதனுள்ளேயே அமரரின் வாழ்வை அனுபவிக்க முடியும் என்பதே பாரதியின் கருத்து.

“யாமறித்த புலவரிலே கம்பணைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளக்கோணவைப் போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை”

— இவர்களின் சிறப்புக்கு இவர்களது பிறப்பே காரணம். அதாவது தமிழ்னையின் மடியில் தவழ்ந்ததாகும். எனவே தான்.

“ஒரு சொற் கேள்வி.
சேமுற வேண்டுமெனில் தெருவெலாம்
தமிழ்முக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்”
— என்று அறை கூவுகின்றன அமரகவி பாரதி.

இன்று குறிஞ்சிக் தலை நகரிலே எடுக்கப்படும் தமிழ்த் தினவிழா பாரதியின் கணவுகளில் ஒரு பகுதியையேனும் நினைவு படுத்தி நிற்கின்றது என்னாம்.

(09-11-1984ல் கிராமியக் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி அமைச்சர் மாண்புமிகு சென்றீர்முருங்கிரி தொண்டமான் அவர்களது தலைமையில் கண்டியில் நடைபெற்ற அசில் ஆவண்கைப் பாடசாலைகளின் 15வது தமிழ்த்தன விழாவை யொட்டிப் பிரசிரிக்கப்பட்டது.)

04-11-84

19 தூது

கவியுலகில் மகுடம் குடா மன்னனுய்த் திகழ்ந்த கம்பன், தான் அரங்கேற்றிய இராமாயணத்திலே அனுமனையும் ஒரு பாத்திரமாக்கி, அவனை “இராகவன் தூதன்” என்றும், “நாயகன் தூதன்” என்றும் வருணித்து வந்திருக்கிறான். அந்த அனுமன் அசோக வனத்தை நாடி வந்த வேளை, சந்தித்த இராவணனிடம் தன்னைப் பின்வருமாறு அறிமுகப் படுத்திக் கொள்கிறான்—

“செங்கணேர் வில்லிதன் தூதனுய்
இலங்கை மேயினேன்...”

இளங்கோவடிகள் தந்த சிலப்பதிகாரத்தில் ஒரு காட்சிஃ- ஊழ் வினையால் ஊர் மாறிச் செல்லும் கோவலன், விற்கக் கொண்டு சென்ற சிலம்பு, விதி வசத்தால் பாண்டியனின் அவையைறுகிறது. அங்கே பொற் கொல்லவனின் குழ்ச்சி அரசனுக்கு அவசர முடிவைக்கூற வழிகோலுகிறது. “ கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க...” என்று தீர்ப்பையே வழங்கி விடுகிறான் தெய்வம் போல் தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய தெள்ளவன்.

ஆனால், இங்கோ, அத்தனை அவசரத்துடன் இராவணன் நடந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

அரசவைக்கு வந்த அந்திய தூதுவனெருவன், ஆத்திரமுட்டும் வகையில் முறை பிறழ்ந்து பேசிய காரணத்தினாலே தான் இராவணன் சினம் கொள்கிறான். “ஒரு குரங்கு தனக்கு உபதேசிக்க வந்ததே” என்பதைக் கூட அவன் அரம்பத்தில் பொருட்படுத்தவில்லை.

“அனுமனைக் கொல்” என்று அவன் ஆணை பிறப்பித்த போது அவனது தம்பியாகிய விபீஷணன் பின்வருமாறு கூறுகின்றன.

“மாதரைக் கொலைசெய்தோர்கள் உள்ரென வரினும் வந்த தூதரைக் கொன்றுளார்கள் யாவரே தொல்லைநல்லோர்”

“அன்னவே! பெண்களைக் கொன்றவர்கள் இருக்கலாம்; ஆனால் தூது வந்த ஒருவரைக் கொன்றதாக வரலாறே கிடையாது”... என்கிறான்.

கம்பன் தான் படைத்த பாத்திரத்துக்குத் “தூதுவன்” என்ற பெயரைச் சூட்டி விடுகின்றன. இராவணனுக்கு அறிவுரை புகட்ட வந்த விபீஷணனும் இவன் அனுமன்-இராமனின் தூதன் என்று நாமகரணம் செய்து விடுகிறன்.

வள்ளுவர் சொல்கிறார்:

“அன்பறிவு ஆராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்கு) இன்றி யமையாத ஒன்று

அஃதாவது, தூதுவனுக்கப் பிறிதோர் இடத்திற்குச் செல்லும் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாத மூன்று பன்புகள் எவ்வெனில், தான் சேவிக்கும் அரசனீடத்திலே கொண்டிருக்கும் அன்பு. இரண்டாவதாக, அவனுக்குத் தான்றியும் அறிவுடைமை. அடுத்ததாக மற்ற அரசனிடத்தில் பேசும் போது ஆராய்ந்து பேசும் (சொல்வன்மை) ஆற்றல் என்பனவாகும்.

இவை, இந்த அனுமனிடத்தில் அமைந்துள்ளா?

“அறிவு உரு ஆராய்ந்தகவலி இம்முன்றன் செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு...”

— என்கின்றார் வள்ளுவர்.

“சிறந்த அறிவும், கண்டோர் விரும்பும் தோற்றப் பொலிவும், பலகாலம் பயின்று ஆராயப்பட்ட கல்வியும் இம் மூன்றும் செறிந்த ஒருவனே, ‘தூது’ என்றும் பணிக்குச் செல்க” என்கிறுன். அதாவது மற்றவர்கள் செல்லவே கூடாது என்பதே பொருள்.

இவை மூன்றும் அனுமானிடத்தில் எந்தளவுக்கு அமைந்துள்ளன?

அவை மட்டுமல்ல,

“கடனறிந்து காலம்கருதி இடன் அறிந்து என்னி உரைப்பான் தலை...”

— என்று ஓர் ஆழ்ந்த கருத்தையும் கூறுகிறார் வள்ளுவர். தான் தூது செல்லும் வேற்றரசரிடத்துத் தான் செய்யும் முறைமை அறிந்து - ஏற்ற சமயம் பார்த்து, சென்ற கருமத்தைச் சொல்லுதல்தான் ஏற்ற இடமறிந்து, சொல்ல வேண்டியவைகளை ஏற்கனவே ஆராய்ந்து தீர்மானித்துப் போய்ச் சொல்பவனே சிறந்த (தலையாய) தூதுவனுவான்.

இவற்றுள் எத்தனை குணைதிசயங்களை நாம் இராம பக்த அனுமானிடத்தில் காணலாம்?

உண்மையிலேயே இவன் இராம தூதுவனாக இருந்திருந்தால் நேரே இராவணனிடம் சென்றிருக்க வேண்டும். அரசனின், அனுமதியின்றியே அசோக வனத்துள் பிரவேசிக் கின்றன. மன்னன் ஒருவனால் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பெண்ணென்றுத்தியை (தூதனாக) வந்த இவன் கள்ளத்தன மாகுக் கடத்திக் கொண்டு போக எத்தனைக்கிறுன்...

“பொன்தினை பொலங்கொடி என் மென்மயிர் பொருந்திக் குன்றிய புயத்தினிது இருக்கத் துயர் லிட்டாய் இன்துயில் விளைக்கவோர் இமைப்பி விறை வைகும் குன்றிடை உனிக்கொடு குதிப்பேன் இடை கொள்ளேன்” என்று சிதாபிராட்டியிடம் கூறுகின்றன

“சின்ததைப் பொருள் என்று கொண்டவன் கேடு நிலத்துறைந்தான் கைபிழையா தற்று”
— என்பது வள்ளுவர் கூற்று.

நிலத்திலே தன் கையாலறையும் ஒருவனது கை வேதனையடைவது போலவே, கோபத்தை ஒரு சிறந்த ஆற்றலாகக் கருதுவனுக்கு வரும் கஷ்டமும் அமையும் என்பது இதன் பொருள்.

கள் எத் தனமாக உள்ளே நுழைந்த அனுமன், ‘இந்திரன் பொழிலும் இவ்வனத்திற்கு ஈடாகாது’ என்று வியக்கப்பட்ட அந்த அழிகிய அசோக வனத்தை அழித்துத் துவம்சம் செய்து அவங்கோலம் ஆக்குகின்றன.

மேலும், இந்த அனுமனுக்கு இடப்பட்ட கட்டளை என்னவாக இருந்ததென்றால், சிறையைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்பதே ஆசூம். காணுமற் போன ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கும் உணர்வோடு தேடித்திரிபவளை ‘தூதுவன்’ என்பது பொருந்துமோ? என்பதற்கு விடையளிக் கப்படுமாயின் அவ்விடை எவ்வாறு அமையும் என்பதை வாசகர்களே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

20 நவ மலர்கள்

‘வாடாத மாலை’ ‘யென்றும்’, ‘தேன் சிந்தும் பாக்களால் அணி செய்யப்பட்டது’ எனவும் வருணிக்கப்படுவது ‘தேம் பாவணி’ ஆகும்.

இந்தச் சில்லிய நூலைப் படைத்த இத்தாலிய வித்தக ரான் வீரமாழுனிவர் என்னும் பெஸ்கி. தேவதாயார் மேல் தீராத பக்தி கொண்டிருந்தவர்.

மாசற்ற அண்ணையின் மகத்தான தன்மையை மாசற்ற மக்கஞ்சுகு மாண்பாய் எடுத்துக் காட்ட அவர் சில தனித் தன்மைகளைத் தனது கற்பணத்திற்கு மூலம் கையாண்டிருக்கிறார்.

அவற்றுள் ஒன்றுகான தேவதாயாரின் தில்விய நிலை பற்றிச் சூசையப்பர் கண்டதாகக் கூறப்படும் இக் கனவுக் காட்சி.

ஆதவனைத் தனது ஆடையாகவும், அம்புலியைத் தனது அடியாகவும், விண்மீன்களைத் தனது முடியாகவும் கொண்டு தேவதாயார் (மரியாள்) ஆகாயத்தில் ஏழுந்து நிற்கின்றார்.

‘ஆண்டவன் தாய் மரி’ என்னும் இனிய வாசகத்தை தம் மார்ப்பதக்கமாக அணிந்த வானவர்கள் அங்கே குழந்து வருகின்றார்கள்.

அணிக்கு நாற்றுவாக ஆங்கு ஒன்பது அணிகளாய் வரும் வானவர்கள் லில்லி, ரேஜா, கமலம், சூரியகாந்தி, குமுதம், செவ்வந்தி, சண்பகம், வகுளம், தும்பை ஆகிய நவமலர் மாலைகளை நாறு நாறுக அவர் தம் அடி வைத்து வணங்குகின்றார்கள்.

அவ்வாறு படைக்கப்படும் மலர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கவிஞர் காரணம் காட்டி மகிழ்கின்றார்.

1. லில்லி மலர்

‘மந்த மாருதத்திலும் சண்ட மாருதத்திலும் கூட மணம், குணம் மாரு லில்லி மலர் போன்ற தேவதாயாரின் மாசற்ற கற்பையும், தூய தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுவதற் காக வெண்ணிறமான லில்லி மலர் படைக்கப்படுகின்றது’ என்று அழகாகக் கூறுகின்றார்.

நீமமுடைத் திங்கள்துடைத்து, ஒளியைப் பாய்ந்த

நேரடியாள் நேர் அறப்பு விள்ளா வண்ணம்

காமம் உடைத்து, ஒளி உடுத்து, சுடரில் தூய

கருத்தில் அமை கன்னிநலம் காட்டுதற்கே

தாமமுடைத் தன்தாது மடுசு டைத்து

சாய்ந்தமது வெள்ளமொடு வாசம் வீசி,

ஏம்உடைத் தனிவிருது என்று, அலர்க் வேத

இலீவியெனும் மாலைபதத்து ஒருநாறு; உய்த்தார்...

2. ரேஜா மலர்

எத்தனையோ பாதுகாப்புடன் இருந்து வரும் எழிலும் பொலிவும் கொண்ட ரேஜா பிறரின் தேவை கருதி தன்னை அர்ப்பணிப்பதில் பின் நிற்பதில்லை.

அதே போல், இறைவன் தன் திருக்குமாரலுக்கூடாக மானுடர் மேல் கொண்ட மாசற்ற அன்பைப் பிரதிபலிக்கும் பிரதி நிதியான தேவதாயாரின் தில்யபண்பைக் காட்டு வதற்காக ரேஜா மலர் படைக்கப்படுகின்றது.

இருதிஎழில் படுத்தியவான் வரத்துவல்லாள்

இவர்வானேர் நிலைகடந்து அங்புவிஞ்சக்

கருதி, எழில் படுத்திய, ஒன்றுஆயன்தை

கன்னிஅமை நேயெநலம் காட்டுதற்கே

குருதிஎழில் படுத்தியசெந் தாதுஉலாவும்

கொழுந்தன்தேன் உரோசைனும் கோதைகொண்டு

பருதிஎழில் படுத்தியசீ ரடிபைப் போற்றி

பணியாக முன்படைத் தார்ஒருநாறு; அன்றே

3. கமல மலர்

தண்ணீசு சூழ்ந்திருக்கும் சேற்றையும் பொருட்படுத் தாது மலர்ந்த முகத்தோடு விரிந்து நிற்கும் கமல மலர் போன்ற தந்திரில்லாத் தாயாரின் தயாள குணத்தைத் தரவிக்குக் காட்டுவதற்காக ஆங்கே கமல மலர் மாலைகள் படைக்கப்படுகின்றன.

வீடுஅவிழ்த்த நலம்காட்டும் வனப்பின்நல்லாள்
விரிபுவிமன் னுயிர்கள்எலாம் இன்புற்றுஉய்யும்
கேடுஅவிழ்த்த நெஞ்சினர்க்கும் உறுதிசெய்யும்
கிளர்த்தனதன் தயாபநலம் காட்டுதற்கே
நீடுஅவிழ்த்த வாய்இடத்துப் பிரிந்தலூடும்; பல
நீர்க்குள்லாம் அடைக்கலம்செய் வாவிபூத்த
தோடுஅவிழ்த்த விரைக்கமல மாலை மாற்றி
குடியதாள் தொழுகின்றார் ஒருநாறு; அன்றே.

4 சூரியகாந்தி மலர்

அந்தி சந்தி மத்தியான வேளைகளிலும் கூட ஆதவனின் அடியொற்றித் திரியும் சூரிய காந்தி போல [இறை வழியில் இம்மியும் பிசகாது வாழ்ந்து வரும் தேவதாயாரின் பக்தி நெறியைக் காட்டுவதற்காக அங்கே சூரிய காந்தி மலர் மாலைகள் படைக்கப்படுகின்றன.

துறைகழுநால் வழிஅனைத்தும் அடையாளானத்
துறை அன்னை; மாசருநல் உணர்வின் ஈர்த்து
மறைகெழுநால் வழிவழுவாக் கடவுள் நற்றுள்
மாறிலமெய்ஞ ஞானநலம் அமைந்ததற்கே
முறைகெழுநால் வழிஅன்ன வெய்யோன், வாளில்
முடுகுவழி விடா, திரியும் இரவிக்காந்தம்
அறைகெழுநால் வழித்தொடைபோல் தொடையல் ஆகிக்
அருச்சனைசெய்து, அடிஅணிந்தார்; ஒருநாறு- அன்றே

5 குழுத மலர்

குழுதமலர் கள் இயல்பாகவே, இரவில் மலர்வன். கஷ்டம் நிறைந்த கங்குல் வேளையில் கூட கவலை கொள்ளாமல், கண்துயிலாமல், அக்கினிக்கு அஞ்சாத ஓர் ஆரணங்கு போல மிளிர்ந்து காட்சிதரும் குழுத மலர்கள் குலையா உறுதி கொண்ட தேவதாயாரின் திருவளத்தை நினைவுட்டிக் கொள்வதற்காக நீண்ட பல குழுத மலர் மாலைகள் படைக்கப்படுகின்றன.

மாசுகளன்று மதியம்மிதித்து உயர் தூய்த்தாளாள்,
மனங்கலங்கத் துயர்வரினும் நெருப்பிற்கஞ்சாத்
தேசுகளன்று குலையா நெஞ்சு உறுதிஎஞ்சா
செல்லவினுக்கு உயர்ந்ததிறம் காட்டுதற்கே,
தூசுகளன்று மலைகுழ்ந்து, ஒல்ளாத்தாழ்தூடி
துறும் வெள்ளத்து அளவில், தலை நிறுவிப் பூண்ட
காசுகளன்று தேன்துளிக்கும் குழுத மாலை
கால் அணியாய்த் தொழுதிடுவார் ஒருநாறு; அன்றே

6 செவ்வந்தி மலர்

மண்ணில் நிறைந்திருக்கும் மாசு அத்தணைக்கும் மத்தியில் மலரும் செவ்வந்தி மலர் தன்வண்ணத்தில் என்றுமே மாறுவதில்லை.

அதைப் போல், எவ்வித உலகியல் இடர்ப்பாடு களிலும், அழுக்குரை அப்பழக்கற்ற இரவியிலும் சிறந்த தன்மை பொருந்திய தேவதாயாரின் உயர் மாண்பை உணர்த்தவே செவ்வந்தி மலர் மாலைகள் படைக்கப்படுகின்றன.

மட்பொதுஞும் சேற்றெழுஞுகும் கதிர்சேறு ஆகா
வண்ணமென, கதிர்கலங்கின் கலங்கா நெஞ்சாள்,
கட்பொதுஞும் இன்னுமைக்கு அழுக்குரைதாள்,
கதிரினும் தூயமாட்சி நலம் அணிந்த தற்கே,
முட்பொதுஞும் மணம்பொதுஞும் நொய்அம்தாது
முருகுழுமுக முகையின்ட செஞ்செவ்வந்தி
விட்பொதுஞும் நலம்தொடுத்த மாலையாக
விழுந்து, இறைஞ்சிக் கொண்டந்தனரே-

ஒரு நாறு; அன்றே

7 சண்பக மலர்

பாவக்கறை திருச்சித்தேனும் படியாத தேவதாயாரின் தூய திருமேனிக்கு அடையாளமாக வண்டனுகாச் சண்பக மலர் படைக்கப்படுகின்றது.

இத்திறத்தால் வெஞ்சுடரும் எஞ்ச, எஞ்சாது
இயல்புஉயர்ந்தாள்- இன்பு அருந்திச்
செயிர்நாம் செய்த
அத்திறத்தால், வந்ததவம் செயிர்ஒன்று இன்றி,
அரிதுஉலகம் அதிசீப்ப நோற்றுள் என்ன,
மைத்திறத்தால் விரிசிறைகை ஒச னித்த
வண்டு அனுகாச் சண்பக அம் தொடையை,
அன்றேற
மெய்த்திறத்தால் மறை தொடுத்த தொடையல் என்ன,
விசித்து அணித்தார் - தான்வணங்கி,
ஓருநாறு; அன்றே

8 வகுள மலர்

தாழ்ந்து, தவழ்ந்து தேனேஞ்சும் மணத்தோடும் திவ்ய மலராய்க் காட்சித்தரும் வகுளமலர் போலவே தாம் தேவ தாயார் என்ற திவ்ய நிலையை எய்திய போதிலும் தாய்மை யையே தம் அணிகலனுய்க் கொண்ட அவரது இதயப் பாங்கை வெளிக்காட்ட வகுளமலர் படைக்கப்படுகின்றது.

வானுரும் நடுக்குற்றுவணங்கும் தேவ
வரத்துஉயர்ந்த வான் அரசாள், நவவநாமமாருக்
கூரும் செருக்குஆருத் திறத்தின்நாணக்
குணிக்கஅரிய தாழ்ச்சிஅருள் கொண்டாள்ளன்னு
தேனு நம் மலர் இனத்துள் புன்மைகொண்டு
தேற்றலொடு மனத்தினேஞ்சும் எவையும் வெல்லும்
கானுரும் வகுளம்பூ மாலைதாள்மேல்
களிப்புஎழவிட்டு இறைஞ்சுகின்றூர் — ஓருநாறு; அன்றே

9 தும்பை மலர்

துயர் துடைத்த வீரனுக்குத் தும்பைமலர் மாலை குட்டப் படுவது போல, தனது தூயவாழ்க்கைத் திறனால் அநீதியையும், அசத்தத்தையும் வெற்றி கொண்ட தேவ தாயாருக்கு தும்பைமலர் மாலையும் படைக்கப் படுகின்றது.

வஞ்சஞ்சேர் தந்திரத்தால் பழியேவிஞ்ச
மன்னுயிர்கள் பகைத்துஅழிக்கும்
குணுங்கு இனங்கள்
நெஞ்சஞ்சேர் நஞ்சுடகுப்ப எடுத்தநாக
நெடுந்தலையை, என்தொடையால் நேராவல்லாள்
கஞ்சஞ்சேர் திருப்பத்தால் மிதித்தவெந்றி
காட்டமதுக் கான்றநறுந் தும்பைமாலை
பஞ்சஞ்சேர் உவப்பிலெஞ்சு பைம்பொன்சேர்ந்த
பத்து,அணியாய்த் தொழுது.அணிந்தார்;
ஓரு நாறு; அன்றே.

— இவ்வாறு உலகோரால் உயர்த்தி நோக்கா வகையான மலர்களைக் கூட உன்னத்தின் தூதர் கரம் கொண்டு தேவ தாயாரின் திருவடிகளில் படைப்பிப்பதன் மூலம் அம்மலர் களுக்கே ஒரு மவுசை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கிறார் வீரமா முனிவர்.

எனவே, “தெவிட்டாத தெள்ளமுது தேம்பாவணி” எனக் கூறல் எவ்வகையிலும் பிழையாகாது.

22-12-85

21 மதிவதனம்

‘மதிவதனம்’ என மாதர் முகத்தை வருணிப்பது இயல்பு. ‘ஆனை பாரதியோ,’ பெண்களின் முகமானது வயதின் முதிர் வினாலும், துண்பத்தின் தொடர்பினாலும், உடற் பிணியினு லும், அழகு குன்றக் கூடியது. ஆகவே, பொதுவாக பெண்ணின் முகத்தை உனக்கு ஒப்பிடல் பொருந்தவே பொருந்தாது’ என அந்த மதியிடமே கூறிவிடுகின்றன.

“மாதர் முகத்தினை நினக்கினை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே - அஃது
வயதிற் கவலையின் நோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே”

இக்கவியினால், ஆண்டு பலவாய் ஈண்டு சூறிப்பிடப்படும் “மதிவதனம்” என்ற உவமைக்கு மாசு கற்பிப்பதோடு முற்றுப் புள்ளியும் வைத்து விடும் புலவன், ‘அப்படியானால் வெண்ணிலவுக்கு ஒப்பிடக் கூடியது வேறு எது?’ என்பதையும் கூருமல் விட்டுவிடவில்லை.

கன்னிப் பருவத்தினாலாய் - காதலுணர்வுடையவளாய்-மன்மதனுடைய வில்லை தத அழகிய புருவத்தைக் கொண்டவளாய் - பொங்கிவரும் அன்பினால் உதிர்க்கும் புன்சிரிப்பை பூண்டவளாய் விளங்கும் ஒரு கட்டழியானவள் தன் காதவனது முத்தத்திற்கு ஏங்கி நின்று தனது முகத்தை அவனெதிரே நீட்டுகின்ற ஒரு தன்மையை உணர்த்தும் ஒரு காட்சியை புலவன் கற்பனை செய்கின்றான்.

அந்த இனிய கற்பனையிலே அவன் விரும்பிய விடை உருவாகின்றது. அத்தகைய நிலையில், தான் எதிர்பார்க்கும் எழில் முகம் ஒன்றுதான் “மதிவதனம்” எனக்கூறுப் பொருந்தும் என்ற முடிவுக்கு வருகின்றன.

“காதலொருத்தி இளைய பிராயத்தன்
வெண்ணிலாவே - அந்தக்
காமன்றன் வில்லை இனைத்த புருவத்தன்
வெண்ணிலாவே
மீதமும் அன்பின் விளைபுன் னகையினன்
வெண்ணிலாவே - முத்தம்
வேண்டி முன்காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே”

வெண்ணிலவு பற்றிய பல பாடல்களைப் பார்த்து சாதாரணமாகப் பாடியிருந்தாலும் கூட ஒவ்வொன்றிலும் உட்கருத்துச் செறிவு இருப்பதை உணரக் கூடியதாக விருக்கின்றது. இவ்வாரூப் புதுமைப் பெண் படைத்த புரட்சிக் கவிஞர், வெண்ணிலவை என்னிப் பாடும் பாடவிலும் ஒரு புதுமையை ஏற்படுத்தியுள்ளான்.

22 விளாங்கனி

* ஆயிரத்தி எழுநாறும் ஆண்டளவில் ஆக்கப்பெற்று-அன்று தொட்டு இன்று வரை தமிழ் பேசும் நல்லுலகில் வாடாத மாலையாக - வாசமுள்ள மலர்ச் சரமாக - பவனி வரும் ஒரு நூல்தான் தேம்பாவணி.

1680 நவம்பர் 28 ஆம் நாள் இத்தாலியில் பிறந்த “கொண்டான்ஸ் ஜோசப் பெஸ்கி” என்ற பாலகண் 1710 இல் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது முப்பது வயதுள்ள வாலிபனாக இருந்தார். தமிழ் நாட்டிலே காலதிவைத்த காலந்தொட்டு, தமிழைக் கற்று தமிழ் இலக்கணம் வரையக் கூடிய அளவு பாண்டித்தியம் பெற்றார்.

தமிழிலே அவர் கொண்ட பற்றுக் காரணமாக ‘என்றும் வாடாத ஒரு இனிய மாலையைத் தமிழ்த் தாயின் கழுத் திலே அணிந்து அழகு பார்த்திட வேண்டும்’ என்பது இவரது பேரவாகா இருந்தது. தமிழகத்தில் கோணன் குப்பம் என்ற ஊரிலே இருந்த தேவதாயாரின் திருவருவை தமிழகப் பெண்ணாகப் ‘பெரிய நாயகி அம்மையார்’ எனப் பெயரிட்டு உருவகித்து அவர் திருவருள் வேண்டினார். அதன் பெறு பேரூக எழுந்ததே “தேம்பாவணி” என்ற கிறிஸ்தவ இலக்கிய நூலாகும்.

பல உண்ணத் பாடல்களையும், வாடா மலர் போன்ற வண்ண அழகினையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கும் அத்தேம்பாவணியில் வரும் ஒரு காட்சி:-

அன்றைய அரசு கட்டளைப்படி அனைத்து நாட்டிலும் சூடிமதிப்பு எழுதப்படலாயிற்று. அதன் காரணமாக வெவ் வேறு வதிவிடங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் கூட்டம் தத்தம் பிறப்பிடம் - இருப்பிடம் நோக்கிப் புறப்படலாயிற்று.

குசையப்பர் என்பவரும், அவருக்கு மணிவியாக நியமிக் கப்பட்டு இறையருளால் கருவற்றிருந்த மரியம்மையும் பெதலகேம் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாகன வசதியற் ற அக் காலகட்டத்திலே பரம ஏழை களான இவர்களிருவரும் பாதசாரிகளாகவே பலகாதம் செல்ல வேண்டியிருந்தது. வழியிலே வானவர்கள் அவர்களுக்கு உதவி புரிந்தார்கள்.

நிறை கர்ப்பினியான மரியாளும், மறைவல்லுநரான குசையப்பரும் வழி நடக்கின்ற வேளையிலே காம வேட்கை கொண்ட “காந்தரி” என்கிறை பெண் அவர்கள் முன் எதிர்ப்படுகின்றன. பலவித ஆபரணங்களும், பக்டான பூமாலையும், அகிற்புகையூட்பப்பட்ட ஆடையும் அன்னவளை அலங்கரித்து நிற்கின்றன. அவளின் தோற்றத்தினை தேம் பாவளி இவ்வாறு வருணிக்கின்றது.

வெஞ்சி ணக்கரி மேய்ந்துகும் வெள்ளிலோ?
நஞ்சின் முற்றிய காஞ்சிர மோ?நகை
விஞ்சி வெற்றெழிற் பாவையின் வேடமோ?
நெஞ்சி நற்றகை நீத்தெழி னரியே.

இவள் யானை உண்ட விளாங்களியோ? அன்றி நஞ்சிலே முதன்மை பெற்று நிற்கும் எட்டியோ?... அல்லது அனிகள் குட்டப்பட்ட பொம்மையின் வேடமோ? என்கிறது. அது மட்டுமல்ல, அவளது பார்வை - செய்கை இவையெல்லாம் அங்கு வாலிபரை வரவழைக்கின்றன.

காது வரை நீண்டு கண்களின் மருங்ட பார்வையால் தன் காமவுணர்வைத் தன் ஆடையிலிருந்து வெளியேறும் அகிற்புகை மனத்தினாடாக இளைஞர்களுக்கு வெளிப்படுத்துகிறார். அவளது மயக்கும் விழிகளில் வாலிபர்கள் வளைந்து விடுகின்றார்கள்.

பாற் கலந்தன நஞ்சு பருகினான்
போற் கலந்தன வின்பொடு புன்கணை
மாற்க லந்தம் ணத்துண மெந்தர்குழ்
வேற் கலந்தகன் வெஃகி நெருங்கினார்”

வாலிபர் வளைந்து வரும் காரணத்தினாலே அவள் அவர்களை வசியப்படுத்தும் ஒரு வணிதையாகின்றார்கள்.

காமத் தீயெழ ஓர்தகை காட்டினள்,
வீமத் தீயெழ வெஞ்சினம் காட்டுவாள்;
தூமத் தீயெழ தோன்றிருள் போன்று, கண் வாமத் தீயெழ வுண்ணிச் மல்குமால்

காண்பவர் மனத்திலே காமத் தீ சுவாவிக்கும் படியாக சிரிப்புக் காட்டி - பின்னென்று கோபம் காட்டி நிற்கின்றார்கள். அவ்வேலோயிலே, இரவு நேரத்தைப் பற்றிய இங்பானைவுகள் பார்ப்பவர் மனத்திலே தோன்றப் பண்ணுகிறார்கள்.

இத்தகைய பாய வாழ்க்கை நடத்தி நிற்கும் பரத்தை ஒருத்தியை பரிசுத்த கண்ணி மரியம்மை நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்றார். அவளது தன்மை கண்டு மனம் இரங்குகிறார்.

உடல் அழகாக இருந்தும் உள்ளம் மாசுற்று நிற்பதை அம்மாதா மரியம்மை கர்ணகின்றார். மாபெரும் பிசாசு ஒன்று அம்மங்கையைப் பிடித்து வசப்படுத்தி வைத்திருப்பதை யிட்டுப் பெறுமுச்செறிகின்றார்.

வீய் கலந்த வனப்பொடு வீங்குஉளம்
பேய் கலந்து குடியெனப் பேர்கிலாத்
தீய் கலந்த சிதைவுடைப் பேதையை
நோய் கலந்த வுயிர்ப்பொடு நோக்கினாள்

‘காந்தரி’ என்ற பெயரில் அவருக்குள் குடிகொண்டு அவளை அலட்டி நிற்கும் அப் பிசாசை குசையப்பருக்குக் காட்டுகின்றார்கள் கண்ணி மரியாள். அதைக் கண்ணுற்ற அவர், “உன் கருவிலே திருவருக் கொண்டிருக்கும் இயேகவின் நாமத்தால் அப் பிசாசை விரட்டுவாயாக” என்கிறார்.

அதன்படி மரியாள், அப்பிசாசை வெளியேறும் படிகட்டளையிடுகிறார். உடனே அப் பிசாசானது, ‘துஷ்டன் ஒருவனின் வாயிலிருந்து பொய் எவ்வளவு விரைவாக வெளியேறுமோ அவ்வளவு விரைவாக வெளியேறுகின்றது, என்கின்றார் பேரதினார் பெஸ்கி.

மொய்கொள் நீரொடு மூவுல கிற்கொலா
மெய்கொள் நாயகி மேவியுள் வேவலால்
மைகொள் சோகு பழம்பதி மாற்றிவாய்ப்
பொய்கொள் வேக நரகுறப் போயதே

பிசாசின் போக்கை மிகவும் அழகாகத் தருகின்றது
தேம்பாவனி.

சமார் முன்னாறு ஆண்டுகள் கழிந்து விட்ட போதிலும்
இக்காட்சிகளும், கவிகளும் எம்திதயக் கணகளில் இன்றும்
வாடா மாலையாக - வசந்தவுருவாக இருப்பது இரசனைக்
ஆரிய தாகும்.

13-09-87

23 வேட்டை

மழலை இயேசவை ஏந்திய மரியம்மையுடன் குசை
யப்பர் எருசலை நகர் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த
வேளை அது.

குறிஞ்சி நிலத்தைக் கடந்துவிட்ட கால்கள் முல்லையில்
அடி பெயர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. வண்ண மலர்
களையும் வளமான சோலைகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள
அவ்வன்னத மூல்லைத்தொடரில் நடைபெற்ற ஒரு சம்ப
வத்தை நயம்பட இனிய பாடல்களில் எழுதுகின்றன
இலக்கிய மேதை வீரமா முனிவன்.

அடர்ந்த காட்டில் நிறைந்த, மரங்கள். அவற்றின்
உயரங்களை அளக்க மூயல்வன போன்று ஓடித் தாவிப்
படர்ந்து நிற்கும் கொடிகள். நெருங்கிய பற்றைகளில்
ஒடுக்கிச் செல்லும் ஓற்றையடிப்பாதைகள். இடைக்கிடை
பெரும்பாதைகள். பறவைகளின் மெல்லொலியும் சில
மிருங்களின் வல்லொலியும் அக்காட்டை எந்தேரமும்
அமைதி இழக்கச் செய்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாதபடி போய்க்
கொண்டிருந்த சூசையப்பர் அவ்வழகிய மலர் நிறைந்த
மரத்தினை மட்டும் ஆச்சரியத்துடன் நோக்குகின்றார் தன்
துணைவிக்கு எதையோ குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். அங்கே -

அழகிய புரு ஒன்று தன் அன்புப் பெடையுடன் இன்
புற்று இருக்கிறது. இருவரும் அதை மகிழ்வுடன் பார்க்கின்
ரூர்கள். இம்மானுடத் தம்பதியரின் பார்வை அப்பறவைத்
தம்பதியரின் மேனியிலே பட்டுத் தெறித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலே -

அரவம் கேட்டு இருவருமே திரும்புகின்றார்கள். அதிரும்
உள்ளமும் உதிரும் வியர்வையும் கதிகலங்க வைக்கிறது
அவர்களை. அங்கே...

உலைவளர் எரிச்செங்கண்ணேன் ஊன்னயிற்று உற்றுவாயான்
கொலைவளர் புலிப்பால்உண்டு கொலைபேசி வளர்ந்தவேடன்
நிலைவளர் நிறப்பூங்காவில் எய்திஅப் பறவைகள்டே,
சிலைவளர் கொலைங்குஉள்ளிச் சிலைவளைத்து அனுகிச்
சேர்ந்தான்

உலைக்களத்தில் உயர்ந்து வரும் தீச்சவாலை போன்ற
சிவந்த கண்கள்; ஊன் உண்ணும் அவாவினால் உமிழ்நீர்
சுரக்கும் வாய்; இளமையிலே கொலைத் தொழில் பயில்கை
யில் அவன் புலிப்பால் அருந்தி வளர்ந்திருக்க வேண்டும்.
அத்தகைய முறுக்கேறிய உடம்பு. வண்ணமலர் நிறைந்
திருக்கும் அம்மரத்தே துணையுடன் இனைந்து நிற்கும்
புருவின் உயிர் பறிக்கும் நோக்குடன் அன்பை விடுத்து -
அம்பு தொடுத்து. சொல்லைக் களைந்து - வில்லை வளைத்து
மெல்ல மெல்ல அடிபெயர்க்கின்றன.

வேடனது ஆசை அப்புருக்களின் நினைத்திலும், அவனது அம்பு அவற்றின் உயிரிலும் நாட்டம் கொண்டு குறி பார்க்கும் அதே வேளை, சூசையின் உள்ளம் அப்பறவை களின் இணைப்பையும் பினைப்பையும் என்னிட மகிழ்கின்றது.

இன்னும் ஒரு நொடிதான். அவனது ஆசை வெற்று விடும். காரணம்; அம்பு அவற்றிலொன்றைக் கொன்று விடும். ஒன்று உயிரிழக்க-மற்றையது துணையின்றி துயருற்று துவங்கும். வேடனது பற்களோ பதப்படுத்திய அச்சிறிய உடலைப் பதம் பார்க்கும். இதையென்னி மரியம்மைக்கும் மனக் கவலைதான்.

அதே வேளை ஆகாயத் திலே... ‘விருந்தொன்று கிடைக்கப் போகிறதே’ என்ற வேட்கையினால் பருந்தொன்று வலம் வருகிறது. மரியானும் சூசையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறார்கள். ஒருபுறம் வேடுவனின் அம்பு; மறுபுறம் பருந்தின் அலகு. இரண்டுமே இலக்குவைப்பது ஒரே விருந்தைத்தான்.

இருபுறமும் தம் உயிருக்கு உலைவைக்கும் கொளையாளிகள் இருக்கின்றார்கள் என்பதை எள்ளளவும் எண்ணிப் பாராது மகிழ்ந்திருக்கும் அக் கபடமற்ற புருக்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்கிறார்கள் இருவரும்.

ஓர்ப்பகை இவன்கீழ்உள்ள, உலவிமேல் பருந்துதானும் கூர்ப்பகை உழைவுவலாமுன் கொடியகண இரையைவவ்வி பேர்ப்பகை உணர்ந்துகுழு, பிறரெலாந் தமைப்போல் எண்ணிச் சேர்ப்பகை உணராஅப்புள் சிறுமைகண்டு இளைந்தான்குசை என்று இச்சந்தர்ப்பத்தை எழுதுகின்றான் புலவன்.

பருந்துதான் பறந்துவிட்டாலும் பாணம் மறந்து விடாது. பாணம் தவறினால்கூட பருந்து தவறவிடாது. வேடனைத் துரத்துவதா? பருந்தினைக் கலைப்பதா? பாவம் புருக்கள். என்ன செய்யலாம்! இருவருமே மனம் உள்ளின்றனர்.

இங்கே... வேடன் நெருங்கிவிட்டான்; வில்லை வளைத்து விட்டான். பல்லைக் கடிக்கின்றான். அவனது குறியென்றுமே பிழைத்தில்லை. இதோ, அம்பை நானில் இருக்கி இழுக்கின்றான்.

அங்கே... பருந்து பல வட்டங்கள் இட்டுத் தனது இறதி வட்டத்தினை ஆரம்பித்து விட்டது. இரையை எடுக்காமல் இதுவரை அப்பருந்து திரும்பியதே இல்லை. இதுதான் அதன் இறதித் தாக்குதல்.

அதோ! இறங்கிவிட்டது பருந்து!

இதோ! இழுத்து விட்டான் அம்பை!

இதயம் படபடக்க இருவருமே கண்களை இறுக முடிக் கொள்கின்றனர்.

மறுகணம்! வேடனின் அஸரல் கேட்டு வியப்புடன் நோக்குகின்றனர். வேடன் விழுந்து துடிக்கின்றன். வில்லும் அம்பருத்துணையும் எதிரில் கிடக்கின்றன.

மறுபுறம் அப்பருந்து இறந்து கிடக்கின்றது. புருக்கள்? நான்கு கண்களும் ஒரே முறையில் நோக்குகின்றன. அவை அங்கே இல்லை. எதிர்ப்புறம் உள்ள மரத்தில் இணைந்து அமர்ந்திருக்கின்றன.

நடந்தது இதுதான். அடிமேல் அடிபெயர்ந்து வந்த வேடன் அங்கு ஊர்ந்து வந்த அரவமொன்றை மிதிக்க—அது அவனைக் கடிக்க—அவன் தினை—யில் தவற—அம்பு திசைமாறி பருந்தில் பட... கதையே மாறி விடுகிறது...

சிட்டமிட்டு எழுதப்பட்ட சிறகுஒளி செகுப்ப, பாறும் வட்டமிட்டு இழிந்துபாய வருகையில் வேடன்வாளிச் சட்டமிட்டு எய்யசரிப்பம் தலைமிதித்திடும் கால்தீண்ட தட்டமிட்டு அவனும்மாய்ந்தான்; தவிர்ந்தகோல் பருந்தும்கொய்தே.

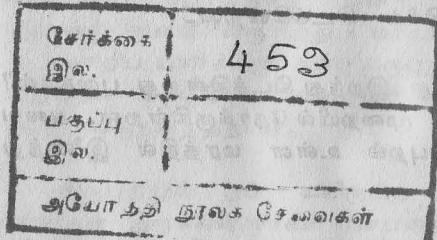
என்கின்றான் புலவன்.

“நாம் என்னுவதற்கும் மேலாக இயங்குவதற்கு இறைவன் ஒருவன் இருக்கின்றான்” என்பதற்கு இது நல்ல தோர் உதாரணமாகும்.

ஆசிரியரின் ஆக்கங்கள்.

● வெளி வந்தவை.

1. சிறுவருக்கேற்ற வேதாகமக் கைநூல்
- 1978
2. 'யெளவனம்' - இலக்கியக் கட்டுரைகள்
- 1987

● வெளிவர இருப்பவை

1. 'இளமையின் நுகம்' - நாவல்
2. பிறந்த நாட் பரிசு - நாடகம்
3. சங்கிதம் கவிதையாகிறது - கவிதை
4. சாரோனின் பள்ளத்தாக்கில்
மலர்ந்த
சாலமோனின் காதல் - கதை

ஆசிரியரைப் பற்றி . . .

திரு. செ. நடராஜா BSc அவர்கள்
முதல்வர், அசோகா வித்தியாலயம்,
கண்டி.

இந் நாலாசிரியர் திரு. தேவதாசன்
ஜெயசிங் அவர்களை நான் முப்பது
வருடங்களாக நன்கு விவரிக்கிறேன்.
தனது 18வது வயதில் ஆசிரியப்
பணியை ஆரம்பித்த இவர் 1972ல்

அதிபராய்ப் பதவியேற்று தனது அப்பழக்கற்ற
சேவையால் பதவியுயர்வுகள் பல பெற்று இன்று
முதலாந்தரா அதிபராகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

ஆசிரியப்பணியை ஆரம்பித்த ஆண்டே (1959ல்) இவர்
தயாரித்தளித்த கலைநிகழ்ச்சிகள் வத்தேகம வட்டாரப்
போட்டிகளில் முதலிடங்கள் பலவற்றைப் பெற்றன.
1962ல் இவரது நாடகப் பிரதியான ‘ஸ்ரீ விக்கிரமராஜ
சிங்கன்’ அகில இலங்கை ரீதியில் பரிசு பெற்றமை - 1978ல்
இவரது ஆக்கமான ‘வேதாகமக் சைநூல்’ வெளியிடப்
பட்டமை - 1983ல் ‘இயேசுகாவிய’ அறிமுகத்தினை ஓர்
இலக்கியப் பெருவிழாவாக ஏற்பாடு செய்தமை போன்ற
நிகழ்வுகள் இவரது இலக்கிய முயற்சிகளின் சில எடுத்துக்
காட்டுகளாகும். 1969 தொடக்கம் இவரது ஆக்கங்கள்
தினபதி - சிந்தாமணி பத்திரிகைகளில் வெளி வந்து
கொண்டிருக்கின்றன.

விமாக்கள் ஏற்பாடு செய்வதில் இவர் சோர்வடை
யவே மாட்டார். திறமையுள்ள மாணவர்களையும், இளைஞர்
களையும் தக்க சந்தர்ப்பங்களில் ஊக்குவித்து உற்சாகப்
படுத்துவது இவரது மற்றெல்லோருக்கு அருங்குணமாகும்.

இவரது குடும்பமே ஒரு கலைக்குடும்பம் என்று தான்
கூறவேண்டும். அது அவர்களுக்கு இறைவன் கொடுத்த
கொடை. ஆழ்ந்த மதப்பற்றுள்ள திரு. தேவதாசன்
ஜெயசிங் அவர்கள் 1986ல் குருநாகலை அத்தியட்சாதீனத்தில்
ஆலை உதவி ஊழியருக் அங்கீகாரம் பெற்று கண்டி -
கிறிஸ்து நாதர் ஆலை திருச்சபையில் தொண்டாற்றி
வருகின்றார். இவரிடமிருந்து பல பயனுள்ள பணி களைத்
தொடர்ந்தும் எதிர்பார்க்கின்றோம்.